BILL McCAY

STARGATE

RĂZVRĂTIREA

BILL McCAY

STARGATE
RĂZVRĂTIREA

Traducere: ROXANA RĂDULESCU

BILL McCAY Stargate: Rebellion
1995

Editura IMAGE, 1999

CAPITOLUL 1
TREI DEŞTEPTĂRI

Zorii erau încă departe, dar un subtil joc de lumini şi umbre din apartamentul de la periferie anunţă că soarele avea să răsară negreşit. Încetul cu încetul, Sarah O'Neil începu să distingă din ce în ce mai clar masa de toaletă şi birourile. Întinsă pe pat şi sprijinită în cot, îl studie în tăcere pe bărbatul de lângă ea. În curând, colonelul Jack O'Neil avea să se trezească, să se bărbierească şi, pus la punct, să se îndrepte către baza militară din apropiere. Sarah se bucura că misiunile sale secrete implicau acum lucrul la birou şi nu uciderea de oameni pe teren – cel puţin deocamdată.

Îi fusese teamă că misiunea lui cea mai recentă avea să fie ultima. Jack fusese distrus când fiul lui, Jack junior, murise din cauza unui foc de armă tras accidental. Băiatul lor, un american tipic, se înscrisese astfel pe listele de nenorociri, ucis de un glonţ binevoitor din pistolul propriului său tată. În lunile care urmaseră accidentului, Jack fie că evitase patul acesta, fie că se întinsese alături de ea cu întreg corpul încordat, ca un pumn încleştat. Obişnuia să stea ore întregi în cabinetul său de lucru, jucându-se cu un Colt de armată automat, datând din 1911, un vechi model pentru ofiţeri, care se purta la centură, calibrul 45, care i-ar fi putut

împrăştia creierii pe toţi pereţii dacă s-ar fi hotărât să-l bage în gură.

Când în urma unor ordine, Jack fusese trimis într-o altă misiune, Sarah crezuse că superiorii lui doreau pur şi simplu să-l aibă ca element de artilerie, o combinaţie sinucigaşă de bombă şi detonator.

Dar Jack se întorsese şi fusese o mare surpriză să-l vadă, şi mai inexplicabil, vindecat. Nu uitase complet moartea fiului lor, dar undeva, în această misiune despre care nu vorbea niciodată, ajunsese să se împace cu moartea lui Jack junior. Jack se întorsese, dar nu mai era epava umblătoare de după înmormântare şi nici caricatura de ofiţer spilcuit în care se transformase după ce primise ordinele.

Devenise iarăşi el însuşi. Şi, la întoarcerea lui de cine ştie unde, făcuseră dragoste, pentru prima dată după mult, mult timp. De îndată ce-l văzuse dezbrăcat, Sarah înţelese că nu avusese o misiune uşoară. Coapsele şi pieptul lui erau pline de vânătăi de toate culorile – amintiri ale brutalelor lupte corp la corp.

Încercase să fie tandră şi colonelul, atât de zelos de obicei, fusese aproape timid, de parcă nu era sigur că piesele or să se asambleze din nou. Se uniseră şi, asta contribuise la vindecare.

Sarah examină în tăcere trăsăturile familiare. Din momentul în care îl întâlnise pe tânărul şi semeţul caporal, fusese frapată de contradicţia dintre ochii aparent dispreţuitori şi maxilarele ferme, puternice. Acum ochii erau închişi, maxilarele se îmblânziseră. În vulnerabilitatea somnului, Jack senior semăna cu fiul său dispărut.

Sarah alunecă uşor, cuprinzându-şi soţul cu braţele, încercând parcă să-l protejeze cu corpul ei.

După luni de tăcere, ştia acum că unul dintre acei superiori ursuzi de care depindea Jack urma să sosească la bază.

„A avut aşa de puţin timp să trăiască precum o fiinţă umană, atât de puţină experienţă”, se gândi ea lipindu-se de soţul ei. „Sper că nu-l vor mai trimite într-un loc care să-l transforme iar într-un robot.”

* * *

Pe planeta Abydos, Daniel Jackson se uita în tavan şi îşi mişca pe furiş degetele, încercând să-şi dezmorţească braţul drept. Nu că l-ar fi incomodat motivul amorţelii. Sha’uri stătea cu capul pe braţul lui, ghemuită lângă el, cu faţa cu trăsături fine îngropată în pieptul lui.

Daniel parcursese un traseu neobişnuit ca să ajungă aici. Colegii săi egiptologi îl luaseră drept un excentric când pretinsese că brusca înflorire a civilizaţiei de pe Nil se datora, mai mult ca sigur, unei culturi anterioare.

Dar, descoperise un vestigiu al acestei vechi civilizaţii într-un proiect guvernamental secret. Îi dăduse numele de StarGate, Poarta Stelară, de la hieroglifele încrustate pe acest monument de piatră.

Apoi fusese pus la treabă: să descifreze semnele criptice de pe Poarta Stelară, semne care se dovediseră a reprezenta constelaţii stelare. Soluţia lui le permisese savanţilor guvernamentali să deschidă Poarta. Şi, însoţind o echipă de infanterişti marini aflată într-o misiune de recunoaştere, Daniel fusese zvârlit pe această planetă, unde descoperise Nagada, pe Sha’uri şi o răzbunătoare creatură semi-umană care stăpânea planeta Abydos şi alte lumi,

Ra, zeul soarelui. Daniel contribuise la izbucnirea răzvrătirii în rândul supuşilor, în timp ce infanteriştii marini şi câţiva tineri răsculaţi luptaseră împotriva trupelor lui Ra. Daniel şi Sha'uri fuseseră grav răniţi dar se vindecaseră datorită înaltei tehnologii a lui Ra: un ciudat sarcofag de cristale de cuarţ.

Ra le explicase că tehnologia lui constituise baza fostei civilizaţii egiptene dar că sclavii lui pământeni se revoltaseră, îngropând Poarta Stelară. Milenii mai târziu, urma să-i pedepsească pe oameni prin poarta redeschisă, urma să trimită o bombă atomică în Colorado, amplificându-i puterile cu misteriosul său cristal de cuarţ.

Revolta şi eforturile trupelor speciale îi zădărniciseră planurile. În final, explozia nucleară îl distrusese pe Ra însuşi.

Daniel se hotărâse să rămână pe Abydos. Populaţia locală fusese nu numai exploatată fără ruşine, dar şi ţinută în bezna neştiinţei, analfabetă, neavând idee de propriul trecut. Daniel le putea da lecţii, învăţând în acelaşi timp originile culturii egiptene. În afară de asta, trăia o aventură cum se întâlneşte numai în filme. Mai mult, se căsătorise cu fata şefului oraşului.

Daniel cercetă tavanul crăpat, din cărămidă nearsă. Multe lucruri trebuiau reparate aici. Începuse prin a-i şcoli pe băştinaşi. În ultimele luni predase hieroglifele unui grup de frunte – Sha'uri, câţiva dintre Bătrânii oraşului şi o serie de locuitori interesaţi. Această primă generaţie preda acum noţiunile elementare, în timp ce Daniel dădea lecţii pentru avansaţi. Astăzi îşi ţinuse cursul în arhivele secrete ale Nagadei. Generaţii întregi de scribi acoperiseră pereţii unei camere ascunse cu istoria

infamiei lui Ra, deşi zeul-soare le interzisese scrierea. Una dintre primele acţiuni ale lui Daniel fusese să copieze aceste hieroglife.

Îşi aminti de traducerea ezitantă pe care Sha'uri o dăduse unui fragment: „Când cei de pe Ombos s-au revoltat, Hathor a reuşit să-i nimicească dându-se drept Ochiul lui Ra. Înecă lumea aceea în sânge până când, rănită, intră în cupola lui Ra să doarmă veşnic."

Asta îi aminti lui Daniel de un mit egiptean. Pentru a sorti eşecului revolta omenească, Ra a trimis-o pe Hathor cea cu cap de pisică, zeiţă a patimii şi a răzbunării neiertătoare, să-i ucidă pe conspiratori. Dar ea şi-a dezvoltat un adevărat gust pentru sânge, plănuind să distrugă întreaga umanitate. Zeii, îngrijoraţi să nu-şi piardă adoratorii, au creat un lac de bere amestecată cu licoare de fructe de pădure. Zeiţa însetată de sânge l-a băut pe tot şi a căzut într-un somn de beţiv. Când s-a trezit, avea din nou inima uşoară şi era preocupată de puterea ei de seducţie.

Acum avem istoria de dincolo de mit, cugetă Daniel. Datorită hieroglifelor. Dar o voce interioară îl cicălea: „Poate că ar trebui să-i înveţi pe oamenii ăştia mai întâi engleza."

Nagada depindea de agricultură şi de producţia meşteşugărească – o economie care le asigura mijloacele de trai – dar majoritatea fuseseră mineri. Oraşul se găsea lângă un depozit de acel cristal de cuarţ folosit atât de mult în tehnologia lui Ra. Se făcuse un export major de minereu, chiar dacă oamenii nu primiseră nimic înapoi.

Ar putea deveni un export profitabil, acum, când savanţii de pe Pământ văzuseră nişte mostre aduse

de O'Neil prin Poarta Stelară. Daniel încercase să-i prevină pe tatăl lui Sha'uri, Kasuf şi pe alţi Bătrâni ai oraşului de etica afacerilor terestre. Dar era greu de explicat chiar şi ce era o corporaţie. Pentru Kasuf şi ceilalţi, vizitatorii sosiţi prin Poarta Stelară erau prieteni, poate chiar eroi.

Daniel nu putea decât să spere că lucrurile vor rămâne aşa. Sha'uri se întoarse şi suspină. Deschise ochii cu un zâmbet somnoros. „Dan-yer", şopti ea, rostindu-i numele în limba ei maternă.

Întorcându-i zâmbetul, Daniel se hotărî să-şi lase grijile deoparte.

* * *

Holurile de marmură ale micii luni a planetei Tuat nu erau făcute pentru voci puternice. Mai ales această sală cu cupola sa piramidală de cristal, care se înălţa sus; cu mult deasupra capului. Nu era pentru prima dată când Thoth se întreba de ce Ra construise în vârful acestei structuri speciale un dom de observare. Afară erau numai stânci fără viaţă, stele fără lumină şi, atârnând de cerul întunecat, masa albastră-cenuşie a lumii în jurul căreia se învârtea acest satelit. Chiar şi după zece milenii, planeta mai trebuia să se refacă după catastrofa ecologică. Potrivit unor înregistrări secrete, aici îi găsise Ra pe primii săi servitori, primele mâini care construiseră Porţile Stelare, coifurile exoscheletale şi armele care îi dăduseră lui Ra puterile unui zeu.

Înregistrările făceau aluzie la o afacere încheiată de Ra, prin care urma să-i transporte pe locuitorii de pe planeta devastată pe o alta. Această lume se dovedise a fi totuşi Ombos, planeta sângelui.

Thoth ridică privirea, cercetând planeta de deasupra. Oricine fuseseră servitorii aceia, era clar că se pricepeau la construcţii. Chiar de la distanţă, se puteau vedea liniile simetrice ale locuinţelor lor ruinate.

— Priveşte-mă, devora-te-ar Ammit! bubui vocea lui Sebek şi ecoul ei răsună în spaţiul închis. Thoth oftă şi-şi întoarse privirea către omul care se plimba de colo-colo pe coridorul mărginit de coloane. Nu ştia de ce Sebek se tot uita prin jur. El alesese locul acesta pentru întâlnirea lor clandestină. Thoth nu menţionase însă că mai erau alţi trei zei, tot atât de neînsemnaţi, care râvneau postul lui Ra şi care optaseră pentru acelaşi loc de întâlnire.

Era greu de crezut că el şi Sebek făcuseră parte, cu mult timp în urmă, din aceeaşi mulţime de copii – toţi frumoşi, băieţi şi fete – trimişi tribut lui Ra. Crescuseră total diferit. Thoth ajunsese să conducă birocraţia lui Ra, devenind contabilul zeilor. Semăna fizic cu masca pe care o purta şi care îl făcea, de fapt, să fie un zeu. Thoth era zeul cu cap de ibis – iar ibisul era o pasăre ce semăna cu barza. Cu braţele şi picioarele lungi şi cu un început de burtă, Thoth nu era o apariţie impresionantă în kiltul său de in.

Sebek era, pe de altă parte, zeul crocodil, renumit pentru cruzimea sa, unul dintre vice-regii lui Ra, un supraveghetor al supraveghetorilor. Avea corpul solid şi musculos al unui războinic. Şi, dacă nu avea graţia dispărutului Anubis, cel dintâi dintre luptătorii lui Ra, avea cu siguranţă mai multă forţă decât îi trebuia.

În momentul de faţă părea că-şi foloseşte acea putere pentru a se abţine să-i rupă mâinile şi picioarele lui Thoth.

Thoth nu-l slăbea din ochi pe războinicul agitat care se plimba încoace şi-ncolo. Era sigur că Sebek nu avea să se coboare la folosirea unor expediente violente – cel puţin, nu încă. Dar Thoth învăţase să-şi supravegheze adversarii, chiar şi pe aceia care-l linguşeau pentru a-i obţine sprijinul.

Căci despre asta era vorba în toate discuţiile acestea secrete – de partea cui o să rămână maşinăria administraţiei?

— Câţiva dintre oamenii lui Khnum au murit într-o luptă aprinsă cu nişte gărzi Horus care-l slujeau pe Apis, spuse Sebek. Berbecul şi Taurul s-au încleştat puternic în ultima vreme.

Îi aruncă lui Thoth o privire rece şi pătrunzătoare.

— Nu că vreau să-ţi spun *ţie* ceva. Scribii tăi sunt nişte spioni excelenţi. Am văzut-o destul de des pe Wefen. Ra părea să-mi afle secretele imediat ce le aflam eu însumi.

Sebek se opri din mişcarea sa de du-te-vino şi veni în faţa lui Thoth:

— Dar, spuse el coborând vocea, un astfel de sistem poate funcţiona numai dacă are un conducător puternic. Sunt convins că ştii multe lucruri. Dar cui poţi să i le spui acum?

Thoth tăcu. Într-adevăr, scribii îi furnizaseră lui Ra multe informaţii utile. Dar acum Ra nu mai era, dispăruse de câteva luni în urma a ceea ce ar fi trebuit să fie o scurtă călătorie şi o vizită în lumea înapoiată de pe Abydos.

Zei războinici din întreg imperiul lui Ra veniseră prin Poarta Stelară pe planeta Tuat şi zburaseră către luna Tuat, căci Ra nu permisese accesul prin Poartă spre sanctuarul său personal.

Dar pe micul satelit unde Thoth se bucurase

odată de poziţia de secund al lui Ra, ca administrator şef, războinicii şi viceregii rivalizau acum, iar servitorii lor testau agresivitatea şi hotărârea celorlalte tabere. Fiind toţi jefuitori, fuseseră ţinuţi în şah de Ra atunci când îi alesese din mulţime. Dar acum era din ce în ce mai evident că Ra dispăruse. Războinicii erau preocupaţi, normal, de calcule în privinţa succesiunii. Pentru cei mai înţelepţi – ca Sebek şi alţi câţiva – aceste socoteli mergeau dincolo de numărul de corpuri disponibile şi de cantitatea de lănci-fulger pe care acestea le-ar putea folosi.

— Ai putea avea un stăpân mai rău ca mine, continuă Sebek. Când eram copii am mâncat la aceeaşi masă.

— L-am slujit împreună.

În timpul acestei discuţii, Thoth îşi dădu seama că Sebek nu pomenise niciodată numele lui Ra.

Vocea războinicului se transformă în şoaptă.

— Îmi amintesc ce înspăimântat erai de fiecare dată când îl nemulţumeai – ce teamă îţi era de pedeapsa pe care ar fi împărţit-o.

Sebek îl străpunse pe vechiul său camarad cu o privire de gheaţă.

— Gândeşte-te la ce pedeapsă sunt eu în stare să-ţi dau. Şi dacă nu mă vei sluji de dragul vechii afecţiuni, atunci teme-te de mine!

Se întoarse şi-l lăsă pe Thoth singur în sală. Ridicându-şi din nou ochii, Thoth cercetă stelele fără viaţă. Era tipic pentru Sebek să-ţi facă oferta cea mai directă şi să ţi-o expună ca pe o ameninţare. Desigur, erau candidaţi şi mai răi care râvneau puterea. Sebek putea mobiliza forţe suficiente pentru a prelua conducerea. Dar, chiar dacă l-ar

avea pe Thoth în spate, putea Sebek, putea vreunul dintre aşa-zişii succesori, să păstreze puterea în faţa altor adversari? Sau lupta dintre războinici ar distruge trofeul? Ar sfărâma toate maşinăriile mecanice şi umane de neînlocuit, care asigurau funcţionarea imperiului?

Ca să nu mai menţionăm că susţinerea adversarului perdant ar fi dus la moartea lui Thoth. Dacă Anubis ar fi printre ei, un luptător de o ferocitate atât de des dovedită, în faţa căruia mulţimea s-ar supune...

Dar Anubis plecase cu Ra. Niciun alt războinic de talia lui nu mai străbătuse holurile de pe Tuat. Asta numai dacă Thoth n-ar risca o acţiune mult mai periculoasă. Trebuia să se hotărască repede, înainte ca simplele încăierări să devină lupte decisive, cu arme energetice. O perspectivă nesigură, cu un vid apăsător dincolo de zidurile domului plăcerii lui Ra. Mai rău, n-ar avea deloc spaţiu de manevră, nicio şansă să câştige timp în faţa lui Sebek şi a celor care doreau sprijinul lui, al lui Thoth.

Thoth activă coiful şi imaginea ibisului îi acoperi faţa. Corpul său stângaci se mişcă uşor, animat de un nou ţel. Se îndreptă către nivelele inferioare ale piramidei, loc al aparaturilor şi uneori al câte unui mecanic. Planurile construcţiei existau şi trebuiau înregistrate, îndosariate şi apoi înmânate scribilor.

Datorită planurilor, Thoth descoperise ieşirea şi graţie înregistrărilor aflase ce echipamente erau necesare muncitorilor pentru lucrările de întreţinere de afară. Costumul pentru exterior venea bine peste kilt, dar îl strângea rău la piept şi la extremităţi, dându-i o senzaţie ciudată pe partea neacoperită a corpului. Echipamentul era conectat la coif, astfel

încât putea respira.

Trecu prin deschidere şi porni peste stâncile golaşe. La câţiva metri de piramidă, câmpul gravitaţional artificial dispăru. Totul era în regulă. Săltând cu paşi extraordinar de mari, Thoth se îndreptă către orizontul nefiresc de apropiat. Destinaţia lui era destul de departe de complexul piramidal care găzduia palatul lui Ra. Era chiar dincolo de priveliştea oferită de cea mai înaltă cupolă de cristal – locul unde tocmai îl întâlnise pe Sebek.

Thoth gâfâia escaladând peretele micului crater. Deşi gravitaţia nu mai era atât de mare, depunea un efort neobişnuit. Cel puţin de data asta nu avea nimic de cărat.

Fundul craterului era din piatră negricioasă şi, dacă Thoth n-ar fi ştiut din arhivele secrete exact unde să se uite, şi-ar fi luat destinaţia drept o umbră sau o stâncă formată la întâmplare. Chiar privite din apropiere, contururile erau destul de neregulate – crăpate de 8500 de ani de impact cu micrometeoriţi – ca să fie luate drept naturale.

Trebuia să te uiţi în jos în gaura întunecată din pământ ca să observi intrarea către *mastaba* sau mormântul subteran.

Thoth deschise sistemul de control de la intrare şi se strecură înăuntru. Un morman de aparatură, adusă de el piesă cu piesă, se afla chiar în faţă. Alese o lanternă mică şi apoi se întoarse să închidă uşa mormântului. O aprinse numai când fu sigur că nu-l vedea nimeni la suprafaţă. Interiorului *mastabei* i se acordase mult mai puţină atenţie decât intrării atât de iscusit tăinuite. Încăperea fusese aparent transformată de câmpurile de energie. Pereţii erau

strâmbi şi grosolani, piatra negricioasă se sfărâmase pe alocuri şi se transformase în zgură. Într-un colţ, zăceau rămăşiţele carbonizate ale muncitorilor care făcuseră excavaţia.

Formele lor torsionate contrastau izbitor cu sarcofagul de pe fundul denivelat al craterului. Superb sculptat în materialul de cuarţ rezervat celor mai uluitoare minuni tehnologice ale lui Ra, sicriul de piatră ocupa destul spaţiu în încăperea nefinisată. Când Thoth îşi fixă lanterna pe el, păru că propagă o discretă lumină aurie. Un disc solar decora capul catafalcului, care era de două ori mai lung decât înălţimea unui om. Nişte hieroglife fuseseră încrustate pe capacul de piatră ce ajungea până la talie – un imn pentru viaţa veşnică.

Thoth se întoarse către celelalte materiale pe care le ascunsese în mormânt. Deschise tuburile de aer comprimat, aducând în această încăpere, pentru prima dată după milenii, oxigenul necesar vieţii. Îşi desfăcu în sfârşit masca de ibis şi respiră adânc. Apoi, se îndreptă către sarcofag şi apăsă uşor pe câteva dintre hieroglife, după o anumită formulă.

Pereţii de cristal ai sarcofagului se mişcară de parcă erau vii. Un capac de piatră aparent solid se diviză în trei bucăţi. Discul solar se înălţă, o altă porţiune a capacului de piatră se mişcă odată cu el, apoi se deschise alunecând către exterior în două secţiuni, dând aripi discului.

O lumină argintie inundă camera, venind din sicriul de piatră. Thoth înaintă, cu faţa încordată de emoţie. În interior, capul sarcofagului avea forma unei măşti faraonice, formând un fel de aureolă pentru faţa frumoasă a femeii care era întinsă înăuntru. Avea un ten măsliniu, închis, dar nu

înnegrit de soare. Trăsăturile ei acviline erau perfecte. Cu ochii închişi, părea o statuie impecabil dăltuită.

Thoth remarcă apoi că sânii delicaţi tresăreau uşor sub colierul pectoral. Deschise ochii.

Hathor trăia.

CAPITOLUL 2
EVALUARE DE INFORMAŢII

Nu se putea spune că abia simţise o durere, ci, din contră, că durerea fusese ultima amintire conştientă a lui Hathor. Lupta pentru Ombos nu mai era o incertitudine. Hathor întorsese situaţia de pe planeta răzvrătită în favoarea ei, treptat, fără milă, până când rebelii trebuiseră să facă faţă nu înfrângerii, ci exterminării. Chiar şi propriile ei trupe se temeau de ea ca de o zeiţă care înecase o planetă în sânge.

Hathor condusese operaţiunile împotriva unuia dintre puţinele centre de rebeliune care mai opuneau încă rezistenţă, ce se afla ascuns într-un lanţ muntos impenetrabil. *Udajeeturile*, glisoare monoloc, zburaseră în repetate misiuni, tunurile lor laterale trăgând neîncetat pentru curăţarea terenului de aterizare, încât acesta se transformase literalmente în pământ pârjolit. Dar abia pusese piciorul pe pământ, când unul dintre acei draci cu părul roşu ţâşnise dintr-o gaură făcută în pământ. Amărâtul de el nu avea nici măcar o armă energetică. Se pare că rebelii aflaseră că gărzile Horus puteau detecta astfel de arme.

Dar, exact când Hathor se pregătea să ţintească cu lancea-fulger spre el, rebelul azvârlise un fel de unealtă de metal. O durere incandescentă îi învăluise stomacul. Nu era o simplă rană deschisă. Mai întâi nervii păruseră înmuiaţi în acid, apoi,

înspăimântător, paralizaseră.

— Otravă, bolborosise ea către una dintre gărzile Horus care tocmai îl nimicise pe asasinul neînarmat.

Apoi intervenise paralizia şi, odată cu ea, o durere arzătoare, ca de cauterizare. Când se înapoiase la Poarta Stelară, fiecare mişcare îi era gravată cu un enorm chin. Simţise mirosul de descompunere a propriului stomac chiar în timpul scurtului zbor în *udajeet*. Nu ştia ce substanţă conţinuse metalul ăla nenorocit, dar simţea cum carnea i se transforma într-o masă necrozată.

Hathor îşi făgăduise ei însăşi că, dacă avea să scape cu viaţă, avea să descopere sursa acestei otrăvi. O nouă armă pentru arsenalul ei...

Când, în cele din urmă, ajunsese pe Tuat, chiar şi carnea de pe faţă era neagră şi despicată. Ra însuşi venise s-o întâmpine şi inima lui Hathor se strânsese de durere când observase reacţia lui.

Nu mai exista decât o speranţă pentru a supravieţui. Şi anume, să fie aşezată în sarcofagul magic al lui Ra. Unii dintre supuşii lui, cei de neînlocuit, care sufereau de diverse boli, fuseseră aşezaţi în sicriul acela de cristal. Se vindecaseră toţi.

Astfel, Hathor deschise ochii, plină de speranţă, recăpătându-şi încet, încet, cunoştinţa. O să redevină frumoasă şi puternică. Şi, desigur, Ra o să vină s-o salute. În cel mai rău caz, proprii ei servitori or să-i stea la dispoziţie. În locul sălii tronului lui Ra, se trezi într-o cămăruţă sărăcăcioasă, ce semăna mai mult cu o peşteră – sau o temniţă. Şi habar n-avea cine era bărbatul acela care o privea aplecat deasupra ei.

Muşchii lui Hathor protestară când se forţă să se ridice către omul care se uita pierdut la ea. Ceea ce

ar fi trebuit să fie o mişcare lejeră, abia imperceptibilă, dură ceva mai mult decât o secundă – suficient timp pentru ca bărbatul să se retragă cu câţiva paşi, înainte ca ea să iasă din sicriul de piatră şi să-l înşface de gât.

Câteva salturi şi-l izbi pe intrus de zidul nefinisat. Faţa i se coloră într-o nuanţă pestriţă, înainte ca ea să-şi slăbească strânsoarea. Ridicând o mână pentru a aplica lovituri în caz de nevoie, Hathor îşi activă masca. Se aştepta să descopere vreo gardă Horus renegată, care practica puţin voyeurism. În loc de asta îl văzu pe... Thoth.

— Nu se poate, bâgui ea apăsând din nou butonul, pentru a-i scoate masca. Thoth este în vârstă, dar nu atât de bătrân încât să moară înainte ca eu să...

Camera păru că se învârte ameninţător în jurul ei.

— Unde mă aflu?

Thoth trase aer în piept prin gâtul plin de vânătăi.

— Pe Tuat.

Reuşi să aibă cel puţin o voce blândă:

— Într-o mastaba, la câteva mile de palatul lui Ra.

— Un mormânt!

Hathor gesticulă fără niciun cuvânt, arătând că trupul îi era întreg.

— Ai dormit, o, Prea Mărito.

Thoth se strădui să găsească cuvintele potrivite.

— Arhivele pe care le-am studiat indicau că e posibil să fi avut cam prea mult succes în misiunea ta.

— I-am zdrobit pe rebeli aşa cum mi s-a ordonat, răspunse Hathor strângând din buze. Şi astfel am provocat o serie de neplăceri, chiar şi lui Ra. Aşa că m-a îngropat pentru a mă recupera în cazul unui

dezastru şi mai teribil. Asta se petrece?

Ochii lui Hathor se micşorară.

— Ori... ai pomenit de nişte arhive pe care *tu* le-ai studiat. Dacă te-ai gândit să mă trezeşti ca să mă foloseşti împotriva lui Ra...

Îşi ţuguie din nou buzele:

— Ai făcut o mare gafă, conspiratorule.

Întreaga ei carieră, desfăşurată printre războinicii care-l înconjurau pe regele soare, se bazase pe o strategie veche, chiar şi pentru vremea ei – seducţie şi dinastie. Nici chiar soţul ei, inginer al zeilor, nu îndrăznise s-o condamne pentru „prietenia” ei cu Ra. Şi ştia, *ştia* că trupul veşnic tânăr al stăpânului ei răspundea la vicleşugurile sale. Dar sufletul străin ce anima corpul acela îi opusese rezistenţă. Da, *Ka*-ul străin al lui Ra era cu siguranţă răspunzător pentru înlăturarea ei.

Chiar şi aşa, ar fi necugetat din partea acestui intrigant să se aştepte ca ea să alimenteze un vechi conflict. Ce fusese făcut o dată putea să fie repetat. Acum revenise la viaţă. Şi cel mai sigur mijloc de a câştiga favorurile lui Ra era să-i aducă capul trădătorului.

Probabil că gândurile i se citeau pe faţă, căci Thoth se lipi de zid, ridicând repede mâinile.

— Te-am adus la viaţă pentru că se pare că Ra nu mai este.

Acum fu rândul lui Hathor să se retragă clătinându-se. Timp de o secundă, nu scoase o vorbă.

— Cum... îşi înghiţi cuvintele pe care voia să le spună: Cum e posibil aşa ceva?

Reveni însă repede la chestiuni practice:

— De cât timp sunt închisă aici?

Când Thoth îi dădu răspunsul, ochii i se măriră de uluire. Opt mii de ani erau mai mult decât suficienţi pentru ca faptele să-i fie învăluite în legendă. Întrebarea care urmă fu pur politică:

— Cine poartă acum capul de pisică?

Thoth păru surprins.

— N-a mai existat o altă Hathor.

O sinistră satisfacţie o cuprinse pe Hathor la această veste. Deci o consideraseră de neînlocuit. Dar asta punea o serie de probleme. Cu un succesor şi-ar fi putut revendica poziţia – şi doar cu o crimă şi-ar fi redobândit nu numai poziţia de dinainte, dar ar fi câştigat de partea ei o grămadă de servitori şi de războinici. Faptul că nu avea niciun succesor îi închidea o astfel de perspectivă.

Se uită la acest Thoth care traversase atâtea generaţii de la Epoca Dintâi. De ce o credea el capabilă? Pe vremea ei Thoth fusese un scrib şi un intrigant – arma sa era mai degrabă condeiul decât sabia. Se îndoia că acest Thoth cu corpul fragil ar putea să-i organizeze o revenire în forţă – puterea fizică nu era atu-ul servitorilor lui. Conta doar pe ea singură ca să înfrunte întreaga castă de războinici?

Se întoarse şi dădu glas gândurilor sale.

— La ce te aştepţi de la mine?

— Ra se pare că a dispărut. Cineva trebuie să pună ordine în „casa” lui.

A, se gândi Hathor, *pericolele legendei*. *El se aşteaptă să-i înving singură şi fără ajutor pe aceşti aşa-zişi succesori*.

Totuşi, simţi că se ambiţionează din ce în ce mai tare. Se gândise să înfiinţeze Casa lui Ra urmând calea dragostei. Ar fi aşa de diferit dacă ar crea Casa lui Hathor urmând calea războiului?

— Avem multe de vorbit. Pufni din nas şi se încruntă, Şi aerul e închis aici.

Thoth îi arătă mormanul de aparatură de la intrarea în mastaba.

— Am adus aici un costum ca să poţi traversa zona lipsită de oxigen. Şi am aranjat apartamentele, spuse el smerit. Umile apartamente pentru cineva de talia ta. Dar sunt sigure şi se găsesc în zona mai puţin circulată a vechiului palat.

Hathor dădu afirmativ din cap. După mai mult de opt milenii într-un sicriu de piatră, exigenţele ei fizice erau destul de modeste. Şi cu siguranţă că ar fi mai bine să păstreze elementul surpriză.

— Vorbeşte-mi despre conducători, spuse ea. Ce facţiuni rivalizează pentru tronul lui Ra? Care dintre viceregi are cea mai mare putere personală? Cei mai mulţi susţinători? Mai există un Anubis? Sau l-a urmat pe Ra în neant?

Thoth îşi începu relatarea în timp ce îi prezenta echipamentul atmosferic. Hathor purtase astfel de costume înainte. Le cunoştea limitele. Şi, desigur, în imperiul nemuritor al lui Ra, tehnologia nu se schimbase.

Era gata de plecare când Thoth făcu o listă a celor câţiva candidaţi favoriţi pentru puterea supremă. Pe Hathor o interesau mai mult detalii despre tovarăşul lui din copilărie, Sebek. Niciodată nu-i fusese pe plac zeul crocodil al timpului ei. Şi Sebek avea nu numai o reputaţie de luptător înrăit, dar şi un anturaj puternic şi bine antrenat. În ochii lui Hathor, asta făcu din el cea dintâi ţintă.

— Destul, spuse ea în cele din urmă. Hai să plecăm de-aici.

Îşi activă masca şi, pentru prima dată după opt

mii de ani, faţa Pisicii se arătă din nou.

Era bine, cugetă Hathor. Cu corpul său mlădios, torcând liniştit, pisica era considerată de mulţi doar o creatură a plăcerii senzuale. Şi chiar aşa fusese în cariera ei. Toţi cei care n-o apreciaseră descoperiseră, prea târziu, că această pisică avea multe în comun cu ruda ei apropiată, leul.

Poate că aşa avea să fie şi pentru Sebek şi pentru ceilalţi pretinşi zei care voiau să-i ia locul lui Ra.

Pe de altă parte, era posibil ca toţi să fie precum acest Thoth care credea în legende ce-i creau o reputaţie impresionantă. Asta putea fi, la fel de bine, un lucru util. Putea oferi exemplul unui favorit – acest Sebek, poate – şi să-i terorizeze pe ceilalţi ca să i se supună.

Să omoare unul şi să înspăimânte o mie. Învăţase ecuaţia asta pe Ombos, extirpându-i pe rebeli. Acum avea să probeze aceeaşi ecuaţie pe Tuat. Totuşi, îşi dădu seama că fusese instituită acolo de nimeni altul decât Ra însuşi.

Chiar de la începutul Epocii Dintâi pe Pământ, Ra se impusese prin teroare. În felul acesta supusese populaţia voinţei lui. Şi, dacă e să spunem adevărul, teroarea făcuse parte din politica de momeli şi ameninţări pe care o aplicase Ra ca să-i conducă pe zei.

Le promisese putere şi, desigur, o viaţă mult mai lungă decât a multor muritori de rând. Dar, dacă cineva nu se conforma aşteptărilor zeului soare, sau dacă-l nemulţumea pe Ra, era pedepsit cu moartea. Şi Ra putea oferi moartea sub atâtea forme neplăcute, spre exemplu, o întâlnire cu nestemata lui care putea transforma oasele în apă.

Fie că le plăcea, fie că nu, Ra îi supusese pe zeii

care-l serveau cu ajutorul fricii.

Hathor zâmbi. Putea şi ea să facă asta.

* * *

Pe Pământ, un avion de transport militar decolă de la Washington. Interiorul său nu era chiar spartan – la urma urmelor, la bord se afla un ofiţer superior. Dar generalul West era îndeajuns de deştept încât să zboare numai cu avioane care făceau parte din programul obişnuit – şi nu ca pasager unic.

Alţi ofiţeri de acelaşi rang nu catadicsiseră să înveţe această lecţie simplă şi reuşiseră să-şi distrugă carierele. Un coleg de-al lui West, căruia i se încredinţase o operaţiune europeană, zburase odată de la Roma către Statele Unite într-un imens Starlifter, care nu era trecut în program, numai cu asistenta sa la bord. După ce numele îi fusese terfelit de ziarele din ţară, zburase rapid din post şi, fusese trimis în Antartica să numere pinguini.

Dar, chiar dacă zbura conform regulilor, generalului i se pusese la dispoziţie o încăpere spaţioasă în timp ce avionul atingea altitudinea maximă. Ceea ce era foarte bine – geanta sa diplomat era plină cu o serie de rapoarte ce aşteptau să fie citite şi trebuia să ia o hotărâre în legătură cu ele înainte ca avionul să aterizeze.

Când se uită pe primele documente catalogate STRICT SECRET, faţa uşor fălcoasă a lui West deveni precum chipul impasibil al unui înveterat jucător de poker.

Era o evaluare tehnologică făcută de cele mai luminate minţi ale Pentagonului, care încercaseră să demonteze una dintre acele lănci-fulger şi apoi s-o

refacă. Desigur, ei erau preocupaţi să-şi acopere spatele, dar, raţional vorbind, erau optimişti. Deşi nu promiteau producţia în serie a armelor în două săptămâni, erau totuşi de părere că tehnologia era accesibilă.

West se încruntă. Singura problemă era că lăncile, ca toată înalta tehnologie a extratereştilor pe care Jack O'Neil şi supravieţuitorii echipei de recunoaştere o aduseseră pe Pământ, depindeau de acele cristale de cuarţ. Şi singura sursă de cristal pe Pământ era Poarta Stelară. O idee îi trecu prin cap lui West: câte explozoare s-ar putea face dacă s-ar sfărâma acel transmiţător de materie, sau ce era, în bucăţi mici...

Asta ar rezolva două probleme – armele ar înclina permanent balanţa puterii în favoarea Statelor Unite aici, pe Pământ, în timp ce dezasamblarea Porţii Stelare ar închide o uşă extrem de periculoasă către un univers ostil.

Continuă să citească, trecând la raporturile post-acţiune ale supravieţuitorilor. Arme energetice, transmiterea materiei, o navă spaţială. Acestea erau doar o parte din atracţiile tehnologice pe care echipa de recunoaştere le descoperise de cealaltă parte a Porţii Stelare.

Pe de altă parte... West se înfioră când se întoarse la raportul secret al colonelului Jack O'Neil. Poarta Stelară aproape că fusese folosită ca un sistem de propulsie a unei bombe atomice amplificate, care ar fi provocat o explozie îndeajuns de mare ca să pună capăt civilizaţiei pe această planetă. Meritau eventualele avantaje un risc atât de mare?

Desigur, O'Neil reuşise să folosească

transmiţătorul de materie pentru amplasarea bombei pe navă, aruncând-o în aer şi punând capăt carierei extraterestului care se autointitulase zeu.

Dar, de când cei trei puşcaşi marini supravieţuitori se întorseseră pe Pământ, nimeni nu mai trecuse prin Poarta Stelară. West nu numai că fortificase silozul de proiectile care adăpostea Poarta, dar îi plasase acolo, pentru a asigura paza zi şi noapte, pe cei mai buni soldaţi ai Corpului de Infanterie Marină. Nimic nu putea ieşi sau intra prin chestia aia extraterestră fără acordul său. Era deja destul de greu să se ocupe de factorii de ameninţare de pe Pământ şi nu dorea să includă o întreagă nouă lume în calculele sale de risc.

Totuşi...

Conform raportului lui O'Neil, printre resursele planetei Abydos se afla şi un depozit care conţinea acel magic cristal de cuarţ al lui Ra. Oricât ar fi vrut West să refuze invitaţia spre univers, trebuia totuşi să ia în considerare implicaţiile strategice.

În urma unei aprovizionări rapide cu cuarţ, baza tehnică a Pământului, în special a Statelor Unite, ar putea avansa considerabil. Mai mult chiar, Statele Unite ar avea un control absolut asupra acestei noi tehnologii. Japonezii n-ar mai putea să-şi bage nasul şi să uzurpe producţia, pentru că materia primă care ar sta la baza minunilor tehnologice ar fi disponibilă numai în America. Ar proveni dintr-o mină dintr-un munte american. Şi ce dacă ar trebui să traverseze un milion de ani lumină ca să ajungă acolo?

Potrivit raportului lui O'Neil, localnicii de pe Abydos îşi desfăşurau operaţiile miniere într-un mod ineficient, de fapt, absolut primitiv. Se pare că asta se datora tiraniei zeului care îi redusese la tăcere.

Toate bune şi frumoase, dar situaţia trebuia să se schimbe. Dacă această excelentă nouă tehnologie ar intra în producţie, fabricile ar cere transporturi regulate – în masă. Acesta ar fi singurul motiv economic pentru a ţine deschisă această poartă către necunoscut.

Nişte acţiuni miniere la scară mare ar cere aparatură şi, desigur, oameni care s-o folosească. Şi aceşti operatori ar trebui să fie oameni pe care generalul West să-i poată controla. Se gândise la început la Corpul de ingineri ai armatei. Aveau neîndoielnic cunoştinţele necesare şi reprezentau forţele militare, ce Dumnezeu!

Avea, totuşi, nişte reţineri. Exigenţa numărul unu era confidenţialitatea. Putea el fi sigur că aceşti soldaţi în termen care conduceau buldozere n-ar povesti, ajunşi acasă, despre slujba lor pe o altă planetă?

West îşi dori încă o dată ca O'Neil să fi aruncat în aer Poarta Stelară de pe Abydos, eliminând această problemă înainte ca ea să ajungă în mâinile generalului. Dacă n-ar fi ştiut nimeni că treaba asta există...

Dar tehnologia şi cristalul existau cu-adevărat şi, în cultura avidă de cunoaştere a Pentagonului, decizia în această chestiune depindea numai de West. Nu fugind de răspundere ajunsese el în poziţia aceasta. Avea reputaţia de a face alegerea corectă în situaţii dificile.

Înclina deci către opţiunea minieră – cu un considerabil personal de securitate, în caz că ar coborî din cer vreo surpriză neplăcută. Dar nu soldaţii erau cei care aveau să se ocupe de acest lucru. Ci oamenii Consorţiului Minier Unit. CMU

îndeplinise multe misiuni guvernamentale, printre care, o serie de operaţiuni delicate peste ocean, în strânsă legătură cu reprezentanţii serviciilor de informaţii.

West îşi făcuse datoria, asigurându-se că CMU avea nu numai resursele, dar şi oamenii potriviţi – oameni care ştiau să-şi ţină gura. Mai mult chiar, compania era obişnuită cu munca în Lumea a treia, lucru destul de important în colaborarea cu primitivii de pe Abydos. Şi CMU se descurca destul de bine în obţinerea unor producţii mari, oricare ar fi fost minereul extras, în ciuda unor plângeri neînsemnate ale localnicilor sau a unor enervante schimbări de guvern.

Generalul se uită rapid pe decupajele din ziare din dosarul CMU. Un conducător local înlăturat de la putere, o mişcare separatistă în zona celor mai bogate mine, un preşedinte recalcitrant înlocuit de o alianţă militară mai indulgentă.

Da, CMU era cu siguranţă o companie care putea face faţă situaţiei. Cât despre civili, vor face exact ce li se va cere. Dispunea de numele şi de numerele necesare pentru a demara acţiunea. Fără îndoială că CMU va dori să trimită nişte prospectori, oameni competenţi care să întocmească nişte studii de fezabilitate. Totul în cel mai mare secret, sub pretextul securităţii naţionale, desigur.

Ei bine, avea exact omul care să-i supravegheze. Un tip cu experienţă în ce priveşte cealaltă parte a Porţii Stelare. Un om al armatei, care ştia să-şi îndeplinească ordinele şi să tacă.

Colonelul Jack O'Neil.

West zâmbi. Poate că, într-o bună zi, O'Neil o să-i mulţumească generalului pentru că l-a pus în

contact cu cine trebuie. Desigur, West aştepta mulţumiri... din partea CMU. Nu imediat, bineînţeles.

Dar o persoană care deschide unei companii calea spre un profit frumuşel – o poziţie de monopol pe nişte resurse rare, cu valoroase posibilităţi de exploatare. Ei bine, o astfel de persoană merită o recompensă. Ocazii profitabile de a oferi consultanţă, poate un post în consiliul director.

West se lăsă pe spate în fotoliu. La urma urmelor, cei din armată se aşteaptă ca el să se retragă într-o bună zi. Complexul industrial militar nu mai era exact ceea ce fusese înainte.

Chiar şi un general trebuia să se gândească la viitorul lui.

CAPITOLUL 3
INFILTRAREA

Ferindu-şi ochii de soarele arzător din deşertul de pe Abydos, Skaara numără rapid vitele din cireada de *mastadgi* pe care el şi prietenii lui o supravegheau. Fratele lui Sha'uri trebuia să recunoască că, după scurta perioadă în care fusese un luptător pentru libertate, păstoritul i se părea acum mai plictisitor ca niciodată.

El şi prietenii lui deveniseră luptători în commando aproape din întâmplare, salvându-i pe vizitatorii de pe altă planetă de mânia lui Ra. Într-adevăr, Skaara învăţase cele mai multe secrete ale meseriei de soldat observându-l pe bărbatul pe care el îl numea Bereta Neagră – după bereta neagră pe care colonelul Jack O'Neil o purta. Era un adevărat războinic, în ciuda hainelor lui verzi, mohorâte. Avea un temperament iute, exacerbat de dificultăţile de limbă – singurul vizitator care vorbea limba locală era Daniel, soţul surorii lui.

Dar Skaara îl admirase pe O'Neil şi între ei se legase o anume prietenie. Fusese extrem de dezamăgit când idolul său dispăruse prin Poarta Stelară, întorcându-se în lumea lui necunoscută.

Nemulţumirea lui Skaara nu era alimentată nici măcar de dorinţa de acţiune. Învăţase repede că războiul nu înseamnă neapărat glorie – tovarăşii lui fuseseră răniţi, iar prietenul lui, Nabeh, aproape că

fusese ucis. Totuşi, mult mai tare pătimiseră civilii inocenţi, măcelăriţi de udajeeturile zburătoare care bombardaseră oraşul Nagada.

Între zilele de muncă fizică şi nopţile în care trudea pentru a învăţa hieroglifele, avea o activitate mai mult decât suficientă pentru a-şi epuiza chiar şi energia tinerească. Totuşi, până şi orele de studiu îi cauzau frământări. Prin descifrarea picturilor murale din arhivele secrete ale Nagadei fuseseră scoase la iveală povestiri despre tirania lui Ra şi indicii interesante despre existenţa altor lumi conduse de falsul zeu. De pildă, ce se întâmplase pe Ombos după ce Hathor cea cu cap de pisică înecase planeta în sânge?

Nici chiar înţeleptul Daniel nu ştia.

Încetul cu încetul, pe măsură ce studiile avansau, în sufletul lui Skaara creştea dorinţa de a vedea aceste lumi aflate de cealaltă parte a Porţii Stelare, de a le spune oamenilor de acolo că Ra nu mai există, de a se alătura acestor fraţi interstelari şi de a lupta pentru libertate, aşa cum făcuseră locuitorii de pe Abydos.

Despre aceste aspiraţii proaspăt înmugurite nu discutase cu tatăl său, bătrânul Kasuf, nici cu Sha'uri sau cu Daniel. Dar când le împărtăşi prietenilor săi păstori, camarazilor săi, veterani ai războiului împotriva lui Ra, răspunsul lor fu în unanimitate afirmativ. Deci, o nouă activitate se înscrise în programul său. În puţinul timp liber care le rămânea între păstorit şi orele de studiu, Skaara şi prietenii lui se îndeletniceau cu ale războiului.

Se antrenau în arta ascunderii, mişcându-se iute, ţâşnind sub un foc simulat. Experimentau diferite arme, se străduiau din greu să menţină în stare bună

cele câteva puşti şi pistoale pe care le lăsaseră vizitatorii de pe Pământ. Skaara organizase o operaţiune de curăţire minuţioasă a gunoaielor din zona în care îşi aşezaseră tabăra vizitatorii. Ca o răsplată a efortului depus, găsiseră acolo câteva cutii cu muniţie.

În plus, zi şi noapte, ca un exerciţiu de război şi disciplină, câţiva membri ai trupei de păstori erau trimişi de Skaara să supravegheze piramida care adăpostea Poarta Stelară.

De aceea, când rafala unei puşti automate răsună deodată dincolo de dune, Skaara nu păru foarte surprins. Un foc de armă era, de obicei, semnalul că soseau noi vizitatori. Dar Skaara era nemulţumit. Semnalul trebuia să fie un singur foc de armă. Urma să aibă el o discuţie cu gărzile despre irosirea muniţiei.

Dar dacă... dacă vizitatorii nu veneau cu gânduri bune şi oamenii lui se apărau?

Skaara avea în minte înspăimântătoarea imagine a năvălirii gărzilor Horus prin bolta arcuită a piramidei. Visase să elibereze toate celelalte planete aflate sub tirania lui Ra. Şi dacă unul dintre supuşii lui Ra venise pe Abydos să reinstaureze despotismul?

Ordonă imediat mobilizarea şi, într-o clipă, tinerii păstori se transformară în războinici. Luară cu ei tot felul de arme, orice găsiră. Acum, abandonând mastadgii, formară o precară linie de luptă şi o porniră către punctul de observare, o dună de nisip înaltă, care oferea o panoramă a peisajului stâncos din jurul piramidei.

Skaara îşi repartiză cu grijă oamenii, flancurile fură înarmate cu puşti şi urcară până în vârful dunei.

De acolo ar fi putut trage câteva focuri de armă asupra invadatorilor.

Dar când ajunseră mai aproape de gărzi, văzură o gaşcă de tineri care săreau în sus de bucurie.

— Skaara! strigă Nabeh arătând către locul din faţa dunei. S-au întors! S-au întors!

Skaara se lăsă pe brânci, scoţând de sub manta un alt obiect valoros care venea tot de pe Pământ. Înainte să plece de pe Abydos, O'Neil îi dăduse un binoclu negru, solid. Îl fixă asupra celor trei siluete care coborau duna de nisip şi văzu că Nabeh avea dreptate. Vizitatorii erau îmbrăcaţi ca oamenii de pe Pământ. Şi unul dintre ei purta o beretă neagră. Uitându-se mai bine, Skaara văzu că era într-adevăr Jack O'Neil.

Tipul cu beretă neagră purta un alt fel de costum: nu mai era gri, ci pestriţ, cu cafeniu şi galben, culorile nisipului. Camuflajul îngreuna reperarea noilor veniţi. Dar Skaara văzuse faţa colonelului. Era tot ce-i trebuia ca să înţeleagă că era vorba de prieteni.

Se întoarse şi îşi reorganiză micul grup, dintr-o trupă de atac, într-o gardă de onoare.

Dar, ca orice bun ofiţer, nu uită să-l mustre pe Nabeh pentru irosirea preţioasei lor muniţii.

* * *

Walter Draven, reprezentantul CMU pe Abydos, se aruncă la pământ, cu trupul său deşirat şi slăbănog, în momentul în care auzi zgomotul puştilor descărcate răsunând în faţa piramidei.

— Par a fi focuri de armă, spuse el. Îşi întoarse faţa ascuţită, privind furios către ofiţerul de legătură.

— Da, este un M-16, spuse colonelul Jack O'Neil.

— Parcă ziceai că oamenii ăştia sunt primitivi, că abia aveau nişte unelte de metal când i-ai întâlnit!

Cunoştinţele juridice ale lui Draven ieşeau la suprafaţă în momentele cele mai ciudate, ca în cazul acestui discurs acuzator.

— După câte se pare, localnicii şi-au procurat nişte fiare, sublinie Preston, inginerul grupului de recunoaştere. Era îndesat şi lat în spate, cu faţa roşie şi picioarele crăcănate. Dar se presupunea că ştie multe despre mineritul în condiţii primitive.

— Un grup de puşti ne-a ajutat, spuse O'Neil şi un surâs îi înflori în colţul buzelor când îşi aminti de Skaara şi de prietenii săi. Au folosit o parte dintre armele noastre, deşi, recunoscu el, sunt surprins că mai au şi acum gloanţe.

— Poate că le-au recuperat din proviziile voastre, remarcă Preston, întotdeauna practic. Potrivit raportului, aţi abandonat majoritatea echipamentului la baza voastră militară.

O'Neil abia îşi ascunse uimirea că generalul West arătase rapoartele secrete unui inginer minier. Se uită către movila de nisip care creştea văzând cu ochii şi care îngropase aproape toate cutiile cu provizii pe care le lăsaseră în urmă.

— Dacă le-au recuperat, înseamnă că au mai multă iniţiativă decât m-aş fi aşteptat.

Faţa i se încordă.

— Şi mai multă disciplină.

— Cum aşa? întrebă Draven.

— Copiii şi armele sunt o combinaţie periculoasă. Dă o armă pe mâna unui puşti, şi-o să vezi ce repede o s-o descarce.

Cei de la CMU se uitară lung unul la altul, apoi îl

urmară tăcuţi pe O'Neil, care îi conducea către partea stâncoasă a pantei. Nicio altă împuşcătură nu se mai auzi.

— Poate că era un exerciţiu de tragere la ţintă, îşi dădu Preston cu părerea, gâfâind şi clătinându-se, dibuind cu piciorul după un punct de sprijin.

— Aş zice că era mai degrabă un semnal, spuse O'Neil, respirând uşor, de parcă făcea o scurtă plimbare pe un teren de defilare.

— Deci oamenii ăştia au pus pe cineva să păzească Poarta Stelară. Draven cel cu faţa ascuţită o spuse în aşa fel, de parcă localnicii comiseseră un gest ostil.

— Păi, au toate motivele să îi intereseze cine soseşte, sublinie O'Neil.

— Crezi că asta se datorează profesorului ăluia care s-a luat în cârdăşie cu o localnică şi care a devenit unul de-al lor? Cum îl chema, Jackson? întrebă Draven.

O'Neil râse în sinea lui.

— Daniel? Cred că e prea ocupat să traducă hieroglife şi să profite de viaţa conjugală ca să organizeze vreun fel de apărare civilă.

— Atunci cine i-a trimis pe oamenii aceia să ne spioneze? dori Draven să ştie.

— E destul de uşor de aflat, răspunse O'Neil. Mergem acolo şi întrebăm.

Ajunseră la baza povârnişului şi o porniră apoi către cea mai înaltă dună din zare. Draven şi Preston înaintau poticnindu-se, abia târându-se după colonel. Nisipul părea să le fugă de sub picioare, făcându-le paşii înceţi şi greoi. Colonelul, din contră, părea că alunecă, uniforma sa, rămasă din operaţiunea Furtuna Deşertului, estompându-i mişcările, în timp

ce-şi croia drum prin nisip.
Draven înjura pe sub mustăţi, căznindu-se să înainteze. Atinsese un punct în cariera sa la CMU în care se aştepta să zboare cu avionul în puncte fierbinţi şi să fie întâmpinat de limuzine blindate şi de bodyguarzi. Acum o săptămână – chiar acum o zi – ar fi râs la ideea de a umbla aiurea prin sălbăticii, cărând echipament tehnic şi depinzând de protecţia unui deştept de la infanteria marină.
Totuşi, ajunsese aici şi se pregătea pentru cele mai tari negocieri din viaţa lui. Depăşind de departe forţele armate, CMU îşi dăduse seama, se pare, ce însemna posibilitatea deschiderii unei întregi lumi către dezvoltare. Îl doriseră şi-l contactaseră pe cel mai bun om pentru slujba asta.
Şi acest om era Walt Draven.
Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi se uită în sus să vadă cât de departe ajunsese afurisitul ăla de colonel.
Constată cu surprindere că ajunseseră la poalele imensei dune. O'Neil îşi croia drum în sus, pe diagonală.
Draven remarcă apoi o mişcare pe creastă.
— Colonele! strigă el şi, sunetele se produseră parcă fără voia lui. Priveşte, sus!
O'Neil auzise deja agitaţia de deasupra lui. Continuă să urce către vârf, accelerându-şi ritmul, cu un surâs luminându-i faţa.
Sus pe culme erau aliniaţi Skaara şi păstorii lui modeşti. Când îl văzură pe O'Neil îşi ridicară braţele la unison şi-l salutară energic.
„Ce dracu'" – bombăni Draven privind în sus.
Băieţii lăsară disciplina de-o parte când O'Neil ajunse în sfârşit la ei. Se strânseră în jurul eroului

lor, iar Skaara uită de statutul său de şef şi-l îmbrăţişă şi-l sărută călduros, în semn de bun venit, pe colonelul stânjenit.

— Se pare că au o cultură foarte demonstrativă, spuse sec Preston.

Tinerii începură să sporovăiască, dornici să-şi demonstreze calităţile de soldaţi, dar chipeşul lor camarad cu păr ondulat şi cercei reinstaură rapid ordinea, cu câteva comenzi scurte şi incomprehensibile.

— Pe ăsta nu trebuie să-l pierdem din ochi, spuse Draven încet. Un lider.

Cei doi pământeni urcară cu greu panta, fiind ajutaţi de-o mulţime de mâini să ajungă pe creastă. O’Neil făcu prezentările.

— Acesta este Skaara şi grupul de tineri care ne-a ajutat să punem capăt stăpânirii lui Ra.

Tinerii commando nu înţeleseră ce spunea, dar prinseră referirea la Ra. Toţi scuipară aproape în acelaşi timp când auziră numele lui.

Fu din nou rândul lui Skaara să reinstaureze ordinea. Tinerii nu prea făcuseră impresie bună lui Draven. Nu aveau uniforme, erau toţi îmbrăcaţi în haine grosolane şi prost croite, din pânză de casă. Echipamentul lor stârnea râsul – cele câteva puşti nu ajungeau nici pentru dotarea a jumătate din compania lor. Singurul indiciu al vreunui echipament extraterestru era coiful dintr-un fel de plastic de pe capul lui Nabeh.

Dar la Skaara, Draven trebui să recunoască, existau posibilităţi. Oamenii îl ascultau pe tânăr. Avea farmec. Avea potenţial de conducere.

Putea fi ori periculos, ori, după cum îl clasifică rapid Draven, Skaara putea fi folosit pentru a

destabiliza prezentul regim – oricare ar fi fost acesta.

CAPITOLUL 4
ALARME ŞI APARIŢII NEDORITE

Din fericire, gărzile Horus care păzeau intrarea în apartamentele lui Sebek erau mascate. Dacă Hathor le-ar fi văzut expresia feţei, probabil că s-ar fi simţit obligată să le omoare – şi asta nu făcea parte din plan.

Reacţia lor era de prevăzut în astfel de circumstanţe. Era îmbrăcată cu o rochie din aproape zece la sută in şi nouăzeci la sută aer – un veşmânt transparent pentru bogatele ei farmece, care-i servea pentru toate intenţiile şi scopurile pe care şi le propusese. Servitorii lui Ra fuseseră aleşi, aproape de la naştere, după frumuseţea lor fizică. Dar unii, ca Thoth de exemplu, deveniseră, crescând, precum răţuşca cea urâtă. Hathor, pe de altă parte, se transformase într-o lebădă gingaşă, iar frumuseţea ei din copilărie înflorise. Corpul i se unduia într-o sinuoasă perfecţiune, care deţinea toate atributele unei zeiţe a sexului şi a dragostei.

Şi Hathor era destul de deşteaptă ca să nu se împodobească prea tare. Singurele ei accesorii erau nişte brăţări de sticlă şi o pereche de sandale cu talpă groasă.

Una dintre gărzi se repezi să-i taie calea – s-ar fi ciocnit bucuros de trupul ei – în timp ce-o măsura cu ochi de vultur.

— Ce te aduce aici? o întrebă el.

Se uită sfioasă în pământ.

— Stăpânul meu Thoth m-a trimis încoace.

Garda mormăi ceva, apoi luă legătura cu cineva dinăuntrul apartamentului.

— Am o fată aici – un dar de pace de la Thoth.

Din interior veniră o serie de interpretări vulgare ale acestei formulări, apoi un ordin.

Afară garda izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— S-o percheziţionez? N-are unde să ascundă ceva.

Hathor fu apoi condusă într-o sală mare de marmură, plină cu războinici din tabăra lui Sebek, care, evident, se desfătau jucând. Încăperea puţea îngrozitor, o combinaţie înţepătoare de miros de bere şi de transpiraţie. Bărbaţii strigau din toţi plămânii, se fuduleau, se contraziceau, făceau pariuri, totul în armonie cu zornăitul oscioarelor uscate azvârlite pe podeaua lucioasă de piatră.

Când mulţimea remarcă prezenţa lui Hathor, zarva se potoli până când în cameră se făcu o linişte de mormânt. Bărbaţii o devorau din priviri. Unul dintre locotenenţii lui Sebek se duse la el şi îi şopti ceva la ureche. Corpul masiv al zeului crocodil se ridică clătinându-se, cu faţa congestionată de excesul de bere.

— Deci, Thoth te-a trimis, nu-i aşa?

Hathor dădu din cap afirmativ.

— Şi a trimis şi vreun mesaj?

Hathor ridică din umeri, ştiind că gestul făcea impresie.

— M-a trimis în semn de dovadă a profundei sale consideraţii.

— După câte văd, ştie să aleagă un... dar de

calitate. Şi mai ştie să facă şi o alegere înţeleaptă a destinatarului său.

Se întoarse către suita sa, râzând grosolan.

— Pun pariu că n-are astfel de femei pentru toţi rivalii, nu-i aşa, băieţi?

Războinicii îl aprobară în cor, într-o hărmălaie de oameni chercheliţi.

— Aşa că, poate, o să-mi permiteţi să profit de darul lui Thoth... singur.

Sebek îi făcu semn cu degetul şi traversă camera. Hathor îl urmă sfioasă, cu ochii tot în pământ. Era impresionată de disciplina oamenilor lui. Deşi urlau şi zbierau, niciunul dintre ei nu îndrăzni s-o atingă cu un deget pe femeia destinată şefului lor.

Hathor părăsi vasta încăpere comună şi-l urmă pe Sebek într-o cameră mai retrasă. Viceregele se trânti pe un pat masiv şi o privi cu ochi fierbinţi.

— Stai acolo, zise el, cu un gest care-i spuse să se oprească. Şi întoarce-te. Vreau să văd ce mi se oferă.

Se învârti în faţa lui, mişcându-se încet şi unduitor, etalându-şi corpul sub aşa-zisa rochie de in. Sebek respira din ce în ce mai greu şi-i făcu semn să se apropie. Hathor îi simţi căldura corpului când se opri la câţiva centimetri de bărbatul aşezat pe pat.

Sebek se repezi la ea cu nerăbdarea unui copil de doi ani, care desface un cadou. Mâinile bărbatului pătrunseră pânza fină de in şi traseră în jos. Când veşmântul sfâşiat căzu la picioarele ei, Sebek îi înconjură şoldul cu o mână şi, apucând-o de fese, o lipi de el. Gura lui fierbinte îi strivi pântecul.

Când Sebek o înlănţui, mâna dreaptă a lui Hathor se repezi în jos la braţul care o strângea, în timp ce

mâna stângă zbură în sus, spre obraz. Brăţările de sticla cu tăiş ascuţit îşi dovediră utilitatea. Braţul rănit îşi slăbi strânsoarea, permiţându-i lui Hathor să se elibereze. Celălalt atac îi tăie lui Sebek obrazul stâng, de la maxilar până aproape de ochi.

O bună bucată de vreme stătu îngheţat pe divan, uitându-se la sânge. Apoi, faţa i se contorsionă de furie. „Căţea!” bolborosi el, încercând să se ridice.

Hathor îl lovi cu piciorul în capul pieptului, tăindu-i respiraţia. Cu mult timp în urmă, când se hotărâse să lupte în rândurile războinicilor, îi căutase pe cei mai buni antrenori disponibili. Şi îi plătise bine, în aur sau în moneda dragostei. Experţii îi explicaseră lui Hathor că nu avea să capete niciodată destulă forţă în braţe şi în umeri pentru a se compara cu un războinic bărbat. Picioarele ei, însă, erau mai puternice decât braţele oricărui bărbat – şi mai lungi, bineînţeles. Iar sandalele, delicate în aparenţă, ascundeau în talpă o foaie de metal gros.

Privirea năucită a lui Sebek părea să întrebe: *Cine-i această femeie-diavol* în timp ce horcăia şi încerca să tragă aer în plămâni. Grea încercare pentru abdomenul său lovit, Hathor ştia. Îi putea citi clar dilema. Un singur strigăt şi camera s-ar umple de războinici. Dar ce impresie ar face el în tabăra sa dacă ar avea nevoie de războinici care să-l protejeze de o femeie singură şi, goală, pe deasupra?

Hathor simulă o lovitură joasă cu piciorul stâng. Când Sebek încercă să-i apuce glezna, se întoarse învârtindu-se, lovindu-l cu dreptul. Talpa grea îl izbi pe Sebek în tâmplă. Se rostogoli, prăbuşindu-se aproape inconştient pe podeaua de piatră.

Rămase acolo o clipă, nemişcat. Apoi încercă să se sprijine în mâini şi în genunchi. O lovitură în cotul

stâng aproape că-i sfărâmă încheietura, făcându-l să cadă pe-o parte. Hathor continuă cu o lovitură în rinichi, apoi îl întoarse cu piciorul, expunându-i pântecele vulnerabil.

Zeul crocodil încercă să se ghemuiască şi să-şi protejeze stomacul deja vătămat, când o sanda cu talpă de metal îi zdrobi testiculele. Scoase un geamăt de agonie, iar respiraţia îl lăsă din nou.

Sebek încercă să se întoarcă, dar Hathor îl lovi din nou în spate. Acum chiar *dori* să strige după ajutor, dar n-avea destul aer în plămâni.

Hathor nu-i uşura deloc situaţia. Cu un zâmbet rece, îşi mişcă piciorul drept către gâtul lui Sebek. Singura reacţie a bărbatului ce gâfâia neajutorat fu să-şi îngroape capul între umeri, încercând să protejeze ţesutul moale, expus riscului. Încă o lovitură din partea luptătoarei răsuci din nou capul lui Sebek, mărind dimensiunile rănii de pe obraz.

Sângele şiroia pe gâtul zeului crocodil în timp ce piciorul lui Hathor cobora nemilos.

Bolborosi înăbuşit: „Cine...”

Fu tot ce reuşi să zică.

Hathor zâmbi dispreţuitor. Întrebarea putea să fie „Cine te-a trimis?” Sebek îl suspecta probabil pe unul dintre rivalii săi, candidaţi la tron. Thoth, era sigur, n-avea resursele – umane sau bărbăteşti – de a trimite vreun asasin, cu atât mai puţin o criminală cu experienţă.

Dar dacă locotenentul lui Sebek verificase dacă „darul” fusese trimis de Thoth, probabil că primise o confirmare din toată inima.

Pentru că Thoth nu mai lucra pe cont propriu. El acţiona în sprijinul, de fapt la ordinele, învingătoarei care trebuia să salveze şi să reinstaureze imperiul lui

Ra.

Aşa că Hathor luă întrebarea neterminată a lui Sebek ca pe un: „Cine eşti?”

Crezu că era de cuviinţă să-i spună. Hathor se îndepărtă o clipă şi scoase un pachet de sub divan. După câte se vedea, aceşti războinici încă nu înţelesesem că treburile gospodăreşti de pe Tuat făceau parte din obligaţiile personalului administrativ, care îi datora credinţă lui Thoth.

Hathor luă unul dintre colierele pectorale care se transformau în capete de zei. Reluându-şi poziţia, cu piciorul pe gâtul lui Sebek, îşi puse colierul la gât şi activă eleganta mască de metal. Materialul suflat cu aur străluci sub forma unui cap de pisică – străvechiul simbol al lui Hathor.

Ochii lui Sebek se bulbucară de uimire, când, şocat, o recunoscu.

Masca fu ultimul lucru pe care îl văzu. Hathor îl reduse la tăcere, strivindu-i traheea cu piciorul. În timp ce Sebek se zvârcolea în ghearele morţii, ea scoase din pachetul pregătit din timp un kilt de războinic şi îl îmbrăcă. Aşteptă până când zeul crocodil muri definitiv şi iremediabil, apoi se îndreptă spre intrarea sălii.

Hathor nu se îndoise niciodată de capacitatea ei de a-l omorî pe Sebek. Asta fusese prima parte a incursiunii. Abia acum trebuia să facă faţă adevăratei probleme – să se întoarcă în sala unde soldaţii petreceau şi să-i facă pe toţi să-i jure credinţă.

Respira greu în coif când apăsă pe buton ca să-şi scoată masca. Voia ca războinicii să-i vadă faţa – să recunoască chipul femeii cu care Sebek plecase să-şi potolească poftele şi care se întorcea acum drept

învingătoarea care-l omorâse.

Nu mai rămânea decât lovitura finală. Se duse la geantă şi scoase din ea un cuţit. Lama era dintrun aliaj miraculos, extrem de ascuţită, cu tăişul de grosimea unei molecule. Un brici ar fi părut iremediabil de grosolan pe lângă el.

Hathor cântări lama. Dacă nu reuşea să intimideze mulţimea de acolo, urma să aibă nevoie de arma asta ca să-i înjunghie pe atacatori, poate chiar să se sinucidă dacă bestiile ar încerca să se folosească de ea aşa cum o făcuse Sebek.

Dar cuţitul avea o întrebuinţare mai practică în momentul de faţă. Îşi puse podul palmei sub maxilarele cadavrului, dându-i capul pe spate. Apoi începu să taie carnea şi cartilajele gâtului. Nepăsătoare la sângele care curgea şiroaie, continua să lucreze, cu aceleaşi mişcări precise cu care o gospodină pregăteşte un pui. Singura problemă erau oasele gâtului. Înfigând vârful cuţitului între două vertebre cervicale, răsuci până când acestea pocniră. Apoi nu mai avea decât să taie fâşia de piele prin care capul lui Sebek se mai ţinea de trup.

Hathor şterse cuţitul de kiltul cadavrului, apoi ridică capul la o lungime de braţ ca să-şi admire opera. Pielea tăiată atârna ca o zdreanţă din care mai curgea încă sânge. Din fericire, ca mai toţi războinicii, Sebek îndrăgea părul lung, semn al tinereţii. Aşa că, Hathor transportă ţeasta ţinând-o de păr.

Cu cuţitul într-o mână, cu capul lui Sebek în cealaltă, Hathor deschise uşa dintr-o lovitură şi traversă micul hol ce ducea către încăperea principală. Cheful se opri când războinicii văzură ce transporta.

Hathor azvârli în mijlocul lor prada sângeroasă.

— Eu şi numai eu l-am ucis, scandă ea tare, invocând ceremonia asasinatului şi provocându-i tacit pe toţi din încăpere. Nu poate exista decât un Sebek şi mi-am dovedit valoarea prin cele mai cumplite mijloace.

Ţinând cuţitul într-o mână, în poziţie de apărare, îşi duse cealaltă mână la colierul pectoral.

— Dar nu-i voi lua locul lui Sebek, continuă ea, făcând o abatere de la vechiul ceremonial. Căci poziţia şi valoarea mea sunt mai mari decât ale lui Sebek. Eu sunt o legendă. Eu sunt Hathor.

Declanşă transformarea metalului biomorfic şi capul de pisică îi acoperi faţa. Masca strălucitoare se plimba de colo-colo prin mulţimea de războinici, iar ochii verzi se aprindeau când Hathor îi studia atent, căutând vreo urmă de acţiune ostilă.

Servitorii lui Sebek stăteau tăcuţi, buimăciţi. Conducătorul lor păşise în cealaltă cameră să se distreze cu o roabă apetisantă. Dar fata se întorsese ca o războinică, purtând capul lui Sebek. Pretindea că poartă un nume legendar, chiar şi în ferocea lor comunitate. Iar dovada înspăimântătoare a celor pretinse fusese aruncată plină de dispreţ printre ei şi se rostogolea acum prin sală.

Hathor aproape că le putea citi gândurile după expresia feţei. Sebek stăpânea extraordinar de bine armele şi tacticile. De aceea adunarea de războinici alesese să-l urmeze. Dar puterea şi măiestria lui Sebek fuseseră vădit doborâte de intrusa aceasta.

Un războinic cărunt luă primul hotărârea ce se impunea. Se aşeză uşor în genunchi şi jură credinţă lui Hathor. Alţii îl urmară, până când întreaga sală se aplecă în faţa ei în semn de fidelitate. Sub masca de

pisică, Hathor rânji feroce şi aruncă cuţitul. O *legendă poate fi un lucru util,* se gândi ea. *O armă mai ascuţită decât cea mai meşteşugită lamă*.

* * *

Terminându-şi spălările rituale, Hathor îşi făcu apariţia doar cu un prosop pe umeri. Ca membră a unei societăţi bazate pe frumuseţe şi obişnuită cu cât mai puţine haine, nu-şi făcea nicio problemă. Dar observă că Thoth se întoarse în faţa goliciunii ei. După ce se întâmplase cu Sebek, aproape toţi noii ei servitori deveniseră foarte atenţi cu ochii lor.

Se simţea foarte bine, căci îşi simţea muşchii relaxaţi. Asudase bine în dimineaţa asta.

Desigur, Hathor nu îi luase locul lui Sebek la conducerea zeilor. Dar decretase că slujitorilor ei avea să le fie interzisă tradiţionala rundă de asasinări pentru alegerea unui nou Sebek. Tabăra ei nu-şi putea permite pierderea unor buni războinici.

În schimb, Hathor îi invitase să se lupte cu ea pe toţi cei care doreau să ia locul zeului crocodil. Soluţia practică oferită de ea la această problemă avusese mai multe consecinţe utile. Foarte puţini candidaţi îndrăzniseră să se bată pentru poziţia lui Sebek. Şi succesul ei în a-i înfrânge – fără să-i omoare – îi consolidă considerabil reputaţia printre proprii ei războinici. Pe deasupra, când se duse vestea despre luptele pe care le purta – căci bărbaţii tare mai flecăresc – priceperea ei la artele marţiale ajunse cunoscută şi de celelalte tabere.

Consolidându-şi poziţia facţională şi organizând o propagandă continuă pentru legenda ei, Hathor se pregătea să se extindă spre un alt grup care ar fi

putut-o ajuta să-şi stabilească supremaţia asupra imperiului lui Ra.

Thoth îi pusese la dispoziţie aparatul administrativ al imperiului lui Ra. În timp ce actualii soldaţi îi cam luau în râs pe oamenii lui Thoth, considerându-i un fel de maşini de numărat bobii, ei nu aveau niciun fel de experienţă în operaţiuni la scară mare. Hathor cunoştea valoarea unui bun sistem de aprovizionare şi servicii, de când fusese pe Ombos.

Dar mai exista un component non-militar al puterii lui Ra – specialiştii în tehnologie conduşi de Ptah, inginerul zeilor. Ei erau cei care puseseră la punct motoarele spaţiale, construiseră glisoarele udajeet, modelaseră din cristalele brute de cuarţ uluitoarele instrumente ale lui Ra – inclusiv lăncile-fulger, pe care gărzile le foloseau cu atâta plăcere.

Hathor se pregătea să se întâlnească cu Ptah, pentru a obţine controlul asupra tehnicienilor din imperiu. Inginerul avea tendinţa să hoinărească prin imperiu, construind şi reparând orice era nevoie. Totuşi, scribii spioni raportaseră că Ptah sosise pe planeta Tuat şi urma să viziteze palatul de pe satelitul Tuat.

Pe când Thoth stătea cu privirea plecată, Hathor se împodobi cu însemnele războinicului.

— Sunt gata, spuse ea în sfârşit. Au reuşit oamenii tăi să-l localizeze?

Thoth dădu din cap afirmativ.

— Se află în secţia de întreţinere a uneia dintre piramidele mai vechi.

— Condu-mă acolo.

Cei doi o porniră, însoţiţi de un mic cadru de gărzi Horus. Thoth o conduse pe un drum ocolit, atât

pentru a evita întâlnirea cu vreun fort al celorlalte tabere, cât şi pentru a disimula destinaţia lor finală.

Decorul spartan arăta clar că Ra nu vizitase niciodată nivelele de întreţinere ale palatului piramidal. În loc de marmură şlefuită şi spaţii largi cu coloane, Hathor şi însoţitorii ei păşiră prin coridoare strâmte şi întunecate, din piatră necioplită. Aerul se încinse şi deveni înăbuşitor, cu un vag miros de ozon, de parcă chestia asta pe care o respirau fusese subtil încărcată şi ionizată de mari energii în acţiune.

Hathor cunoştea chiar prea bine atmosfera aceasta. Cu mult timp în urmă, primul triumf al carierei ei fusese să se căsătorească cu Ptah din Epoca Dintâi. Mutarea aceasta îi ridicase rangul şi o adusese în atenţia lui Ra. Ea şi zeul conducător trăiseră împreună şi Ptah nu putuse spune nimic. Suportase în tăcere încornorarea lui „divină” şi nici măcar nu comentase asupra strălucitoarei cariere militare pe care Hathor şi-o construise pe baza propriei sale competenţe. Când ea plecase pe Ombos, Ra fusese prezent... dar Ptah nu.

Urmându-şi gărzile prin culoarele stigiene, Hathor îşi alungă gândurile. Întâmplări străvechi, îşi spuse ea. Ptah cel din Epoca Dintâi probabil că a pierit cu mii de ani în urmă, precum Thoth, Sebek şi toţi ceilalţi... cu excepţia lui Ra. Şi, desigur, a ei, suspendată undeva, între viaţă şi moarte.

Hathor zări lumină la capătul tunelului. Nu luminiscenţa sumbră şi difuză pe care o prefera Ra, ci o strălucire puternică, actinică.

— Atelierul lui, şopti Thoth.

Când intrară, îi văzură pe tehnicieni, care se mişcau cu frenezie în jurul unei maşinării

misterioase, în timp ce un bărbat mascat supraveghea lucrul cu un aparat electric de sudură. Masca era făcută din sticlă fumurie, spre deosebire de măştile animaliere ale mai tuturor zeilor. Primul Ptah dispreţuise acest obicei şi intrase în istorie sub imaginea unui bărbat cu barbă.

Acest Ptah se pare că suferise dezastre fizice de proporţii catastrofale. Mâna care ţinea instrumentul de sudură era mecanică, compusă dintr-un cuarţ aurit, strălucitor. De fapt, mai mult de jumătate din corpul lui Ptah părea artificial, articulaţiile dintre aparate şi carne fiind înfăşurate în fâşii de in, ca la o mumie. Cele câteva porţiuni de piele pe care le văzu Hathor erau de un alb spălăcit, dând impresia că strălucesc cu luminiscenţa descompusă a mucegaiului de pe un arbore de mlaştină.

Aparatul de sudură se opri când Ptah îşi dădu seama cine sunt oaspeţii şi masca de protecţie luă forma unui colier decorativ în jurul gâtului său.

— Ah, spuse în şoaptă o voce seacă, răsunând metalic. Deci zvonurile erau adevărate. N-am călătorit degeaba până aici. Bine-ai revenit, draga mea.

Hathor rămase o clipă nemişcată, cu chipul tot atât de pal ca cel aflat în faţa ei. Pe vremuri, Ptah avusese un chip plăcut, dar acum era o epavă. Jumătate dintre trăsături, inclusiv un ochi, erau construite din cuarţul biomorfic al lui Ra. Carnea care se vedea era mai mult decât de un alb cadaveric. Avea o nuanţă de ceară verzuie.

Totuşi, şi mai şocant era faptul că Hathor recunoscu obrazul descompus. Bărbatul care stătea în faţa ei era primul Ptah – soţul ei de odinioară.

Trăsăturile i se înăspriră, nemaiînţelegând nimic.

Apoi se întoarse furioasă spre Thoth.

— N-ar fi putut să-ţi spună, draga mea, zise Ptah răspicat, luându-i-o înainte. Informaţia e corectă numai dacă sistemul din care face parte e corect. Şi anumite lucruri au fost... înlăturate din cronici în decursul anilor.

Faţa umană a lui Ptah se crispă într-o jumătate de surâs.

— Propriile mele origini, de exemplu, erau cunoscute numai de Ra. Relaţia noastră era practic distrusă, în timp ce legătura ta cu liderul nostru luase proporţii aproape mitologice.

— Cum..., începu Hathor, arătând spre trupul de ciborg. Ce...

— Un accident survenit în timpul corectării unei erori de pilotaj pe una dintre navele de război pe care le-ai smuls prin linguşiri de la Ra.

Ptah se strădui să ia un ton suav, dar Hathor detectă în şoaptele sale o notă şi mai metalică.

— Tu ocupai deja sarcofagul de rezervă al lui Ra şi el a refuzat să renunţe la unitatea sa principală, pe durata vindecării mele. Dacă ar fi avut nevoie de ea pe neaşteptate? Aşa că a ales o abordare mai... *mecanică* pentru repararea leziunilor mele. Din nefericire, asta însemna că nu aveam să mai pot să folosesc niciodată sarcofagul.

Ptah îşi duse o mână metalică la partea mecanică a feţei.

— Dar am reuşit să supravieţuiesc cu expedientele astea. Ce ironie că tocmai eu, care evitam să folosesc o mască, port acum una permanent.

Cu toate acestea, Hathor trebuia să afle ce se ascundea sub masca lui Ptah. Desigur, o învinuia pe

ea pentru înfăţişarea lui desfigurată. Dar putea să treacă cu vederea duşmănia personală în favoarea unei alianţe politice.

— Tu, mai mult ca oricine, ştii ce intenţii am, spuse Hathor. Vrei să mă susţii?

Ptah îşi desfăcu braţele, unul din metal închis, şlefuit, altul cu carnea stafidită.

— Ţi-am cercetat rivalii, spuse el cu sinceritate. Lăsaţi de capul lor, vor distruge tot dacă nu sunt opriţi. Da, dragă Hathor, te voi susţine.

Dar între ei pluteau două cuvinte nepronunţate: „pentru moment”.

CAPITOLUL 5
SE CERCETEAZĂ TERENUL

Jack O’Neil se amuză în sinea lui – şi se înduioşă în acelaşi timp – când Skaara şi băieţii lui soldaţi îi însoţiră pe vizitatori până în oraşul Nagada. Skaara avea un om în faţă, o gardă în spate şi alţi oameni postaţi în flanc pentru a proteja coloana care mergea prin deşert. Era întruchiparea perfectă a principiilor patrulei de recunoaştere din infanteria marină – şi o dovadă clară a puterii de observaţie a lui Skaara. Disciplina în care se deplasau era cu siguranţă inspirată din felul în care O’Neil făcuse anumite lucruri în timpul ultimei sale vizite pe Abydos.

Colonelul îi aruncă o privire lui Walter Draven, care înainta anevoios prin nisip. Poate că înfumuratul intermediar al CMU se înşelase când pusese semnul egalităţii între „primitiv” şi „prost”.

Când în zare începură să se zărească zidurile cetăţii, Skaara rosti scurt un ordin. Nabeh îşi ridică puşca, de data asta fiind atent să nu tragă decât o dată. De îndată ce-i recunoscură pe străini, oamenii din turnurile de observaţie începură să sune din nişte trompete care semănau cu un fel de coarne gigantice de berbec. Sunetul jos, pătrunzător, ca un muget, îi scoase pe locuitori în stradă.

O’Neil îşi aminti de prima lui vizită în acest oraş, de politeţea şi ospitalitatea aproape instinctive ale oamenilor. Atunci le fusese teamă de străini, căci crezuseră că vin din partea lui Ra. De data asta,

porţile grele, imense, se deschiseră, revelând o mulţime zâmbitoare, care ovaţiona.

O'Neil fu izbit aproape fizic când înţelese că ceremonia aceasta care semăna cu întâmpinarea unui erou îi era dedicată *lui*. Nagadienii veniseră cu mic cu mare să-l salute pe omul care-l distrusese pe Ra şi care le dăruise libertatea.

Colonelul simţi o durere acidă în stomac când îşi mută privirea de la mulţimea entuziasmată la pământenii care-l însoţeau. Oamenii îi vor lua pe şerpii ăştia la sân – tocmai pentru că au venit cu mine, se gândi el. De aceea fusese trimis aici, nu ca să fie ghidul lor – un adevăr crud, greu de acceptat.

O faţă cunoscută apăru din mulţime. Sha'uri îi făcu semn lui Skaara, apoi şopti ceva la urechea fratelui ei. Skaara se îndreptă către piaţa centrală. Kasuf şi Bătrânii cetăţii se adunaseră afară, lângă nişte clădiri din cărămidă nearsă. Când vizitatorii sosiră, Daniel Jackson îşi croi drum prin mulţime pentru a li se alătura.

— Ne aşteptam să avem destul de curând vizitatori. Aşa că, voi fi translatorul vostru.

Draven făcu ochii mari.

— Vrei să spui că nu i-ai învăţat pe oamenii ăştia engleza?

— Am fost mai ocupaţi cu încercarea de a recupera istoria acestui popor, istorie furată de Ra, răspunse Daniel. Abydosul a fost ţinut în noaptea analfabetismului de generaţii întregi.

Zâmbetul lui Draven sugera că socotea ideea excelentă.

— Dar, de câteva luni încoace, din ce în ce mai mulţi oameni învaţă să scrie... în limba lor maternă.

— Trebuia să ştiţi că, mai devreme sau mai târziu,

avea să fie restabilit contactul cu Pământul. Suntem aici pentru că ne interesează exportul acelui minereu unic, care constituie bogăţia planetei voastre. Draven îşi agită braţele către construcţiile dărăpănate, din pământ. S-o recunoaştem, lumea asta are nevoie de o generoasă infuzie de capital american şi de tot confortul modern.

— Acesta nu e Disneyland, replică Daniel supărat. Oamenii aceştia au o cultură veche de mii de ani. N-au să cadă pe spate pentru nişte closete şi *fast food*.

— Dar pentru materiale de construcţie şi ajutoare medicale? continuă mieros Draven. Dădu din cap către Bătrâni. Şi n-ar trebui ca aceşti conducători locali să facă alegerea pentru poporul lor?

O'Neil clătină din cap. Universitarul idealist contra rechinului societăţii miniere, iată cea mai inegală confruntare de la Godzilla contra Bambi. Când negocierile începură, Bătrânii se târguiră mai bine decât Daniel. Dar, poate că îi avertizase înainte.

Daniel se oferi în silă să înceapă orele de engleză.

— Nu cred că-i necesar să te distragem de la studii, spuse Draven linguşitor. Compania mea se va ocupa de treaba asta.

Şi va controla cine poate să lucreze cu CMU şi cine nu, adăugă O'Neil în gând.

— Poate că, în primul rând, ar trebui să stabilim salariile celor care vor lucra în mină, sugeră Draven.

— Daniel a menţionat asta, spuse Kasuf, aruncându-i translatorului o privire întunecată.

— Dorim să ne explici cum funcţionează sistemul, continuă Bătrânul.

Draven fu şocat.

— Voi nu vă plătiţi minerii?

Când Kasuf intră într-o explicaţie lungă, plină de

detalii, Daniel îi aruncă o privire lui Draven.

— Vrei să-ţi traduc cuvânt cu cuvânt, sau scurt şi concis? Se întoarce la originea minelor, acum opt mii de ani.

— Dacă doreşti să punctezi doar momentele esenţiale, spuse Draven cam buimăcit.

— OK, continuă Daniel. Sub stăpânirea lui Ra, mineritul era o obligaţie civică – ia-o ca pe o versiune locală epuizantă a convocării într-un juriu – întreaga comunitate muncea oricând era nevoie. În schimb, Bătrânii ofereau mâncare şi băutură şi adăpost de razele sorilor. Când veţi merge la mine, veţi vedea că cea mai mare construcţie de acolo – alta decât cele nouă milioane de scări care urcă şi coboară – e ceva ce oamenii numesc Cortul Odihnei. Şi după ce veţi fi coborât în praful şi căldura minei înseşi, veţi vedea la ce serveşte.

— Te rog, spune-i lui Kasuf că societatea mea îşi va asuma cu plăcere cheltuielile pentru acest cort al odihnei, spuse Draven. De fapt, aveam de gând să sugerez un astfel de aranjament.

Le aruncă o căutătură piezişă Bătrânilor.

— Spui, deci, că n-au idee cu cât trebuie plătiţi muncitorii?

— Nu, ei plătesc lefuri, dar când era vorba de mine, oamenii nu primeau nimic pentru că Ra nu dădea niciun ban. El doar cerea minereul şi, dacă muncitorii nu-l livrau la timp sau în cantitate suficientă, erau omorâţi.

— Un personaj tare interesant, spuse Draven.

Daniel dădu din cap.

— Sunt sigur că v-ar fi plăcut stilul său de lucru.

Buzele intermediarului CMU se strânseră.

— Oricum, despre plată... din câte se pare,

probabil că nu vom avea destule monezi locale pentru a plăti toată forţa de muncă de care avem nevoie.

Daniel traduse şi, după câteva discuţii cu colegii săi, Kasuf fu de acord.

— Poate ne putem pune de acord asupra vreunui sistem monetar interimar, sugeră Draven.

Faţa lui O'Neil se încordă. Desigur, CMU putea furniza monedele companiei cu un profit imens. Puteau chiar să manipuleze valoarea monedei companiei.

Daniel şi Bătrânii dezbăteau febril această problemă.

— Le explic despre chitanţe şi stocurile companiei, îi spuse Daniel lui Draven cu un zâmbet sumbru.

Propunerea se duse pe apa sâmbetei. La sfârşit, Draven trebui să accepte să plătească bani americani. Dar hotărârea aceasta provocă noi probleme. Bătrânii – de fapt, nimeni de pe Abydos – nu văzuseră vreodată bani de hârtie. Când le arătă nişte mostre, aceştia frământară dezamăgiţi în mâini bancnotele.

— Spun că vor monede, traduse Daniel frustrat.

— Asta nu-i o problemă, spuse Draven. Să zicem că le oferim una de-asta pe oră. Scoase o monedă de un sfert de dolar din buzunar.

Daniel făcu ochii cât cepele.

— Eşti nebun? rosti el pe nerăsuflate. Tu vrei ca oamenii ăştia să depună o muncă epuizantă pentru doi dolari pe zi?

— Doreşti ca economia oraşului să se umple de dolari americani? o întoarse Draven. Am văzut eu ce se întâmplă cu industriile locale când oamenii încep

să cumpere mărfuri străine. Făcu un gest de conciliere.

— Pe deasupra, asta-i doar o plată simbolică. Cred că o afacere corectă ar fi să oferim guvernului de aici un procent din valoarea minereului pe piaţă – pe piaţa noastră. O redevenţă, dacă doriţi.

O redevenţă calculată de CMU. O'Neil se întrebă cât de mult ar valora.

Din acest punct, discuţia continuă, dar structura de bază a plăţii fusese stabilită. Plăţile prin redevenţă le-ar permite Bătrânilor să cumpere înlesnirile moderne de care cetatea avea cu adevărat nevoie – un spital, de exemplu. Apă purificată. Instalaţii. Cetăţenii din Nagada se zbătură din răsputeri pentru poporul lor, dar nu-şi imaginau ce cantităţi imense de resurse reprezenta CMU.

Singura victorie a lui Daniel fu când scoase din buzunar un dolar Susan B. Anthony.

— Aveam o grămadă de-astea. Acum îl ţin cu mine să-mi poarte noroc. Să fie cu noroc pentru oamenii ăştia, măcar. Asta ar trebui să fie moneda cu care să-i plătiţi pe muncitori.

Daniel mărise în felul acesta de patru ori leafa minerilor.

Prima rundă de negocieri se sfârşi cu un potop de complimente de ambele părţi. Daniel dori ca acordul să se facă în scris, dar Draven evită această capcană cu uşurinţă.

— Sunt sigur că Bătrânii consideră că nu-i nevoie de niciun document scris, spuse el. O înţelegere de onoare este, cu siguranţă, suficientă între nişte oameni de bună-credinţă.

Daniel se îndoia de asta şi îşi susţinu părerea cu convingere în faţa lui Kasuf şi a celorlalţi. Dar

conducătorii analfabeţi ai Nagadei încheiaseră afaceri verbal de când se ştiau. Draven câştigă, iar Jackson părea prea dezgustat ca să se bucure de petrecerea dată în cinstea vizitatorilor. O'Neil îi lăsă pe cei de la CMU să se îndoape cu dihania în formă de şopârlă şi cu gust de pui. De fapt, îl căuta pe Daniel.

— Stai cu ochii pe tipii ăştia, îl avertiză el încet. Compania lor este în legătură cu CIA – şi sunt foarte obişnuiţi să manipuleze lucrurile în Lumea a treia.

— Păi, aici e Lumea a patra, răspunse Daniel, dar vocea sa venea parcă din fundul pământului. De ce te porţi ca marele vânător alb cu aceste personaje?

O'Neil evită privirea lui Daniel.

— Ordin, replică el scurt.

* * *

A doua zi dimineaţa, fu rândul lui Martin Preston să fie în centrul atenţiei.

— Vreau să examinez lucrările miniere, spuse inginerul de la CMU. E destul de greu să transformăm mărimea zăcământului din vechiul sistem egiptean de greutăţi şi măsuri, în sistemul nostru. Cum putem şti dacă aceste estimări sunt corecte?

— Zăcământul e oarecum redus din cauza extracţiilor făcute pentru Ra, recunoscu Daniel. Dar acesta era gata să-i omoare dacă nu-i aduceau destul minereu.

Oamenii de la CMU o porniră la drum, escortaţi de O'Neil, Daniel, Kasuf, câţiva Bătrâni şi Skaara.

— Înţeleg că acesta este un puţ de mină, spuse Preston în timp ce-şi croiau drum prin deşert, sub

soarele care începuse deja să ardă.

— Probabil că aşa se cheamă, răspunse Daniel. Aduc minereul la suprafaţă dintr-o gaură adâncă în pământ.

În faţa lor apăru o imensă formă umflată cu aer – un cort din postav de casă, ridicat pe nişte piloni înalţi cât stâlpii de telegraf.

— Acesta-i Cortul Odihnei, spuse Daniel. Muncitorii au nevoie de umbră şi de apă pe arşiţa asta.

Dincolo de cort, lucrătorii erau în plină activitate. Un rând subţire de bărbaţi şi femei aştepta să coboare pe o scară, în timp ce alţii urcau din prăpastia adâncă, plină de praf. Cei care urcau la suprafaţă purtau fiecare câte un săculeţ plin cu minereu de cuarţ. Cei care aşteptau să coboare aveau săculeţii goi.

Kasuf spuse ceva şi Daniel traduse.

— Echipa care lucrează acum e redusă la minim. Majoritatea minerilor au fost trimişi să cultive pământul şi să se ocupe de irigaţii. Daniel zâmbi cu colţul gurii. Încă un lucru pe care nu-l puteau face sub stăpânirea lui Ra.

Preston stătea aproape de marginea râpei, privind cu gura căscată operaţiunile miniere. Pereţii coborau la o adâncime de sute de picioare, fiind crestaţi, la intervale neregulate, cu terase înguste, săpate în stâncă. Accesul între nivele se făcea numai pe nişte scări solide, dar grosolane, formate din două părţi – una pentru urcare, alta pentru coborâre. Erau construite din trunchiuri de copaci tineri cărora li se înlăturase coaja. Treptele erau formate din ramuri cojite.

Lucrătorii se mişcau precum maimuţele,

căţărându-se pe scări, coborând şi urcând, adunând bucăţi de minereu. Crăpau piatra cu cazmale şi cu sape, uneori coborând pe pământ, alteori chiar de pe scară, scoţând la lumină cristalele de cuarţ.

— Dumnezeule! Preston trase aer în piept, uitându-se în jos. Mi-au spus ei că se lucrează în condiţii vitrege... dar asta e de-a dreptul primitiv.

„Desigur”, îşi spuse O’Neil, „el e obişnuit să vadă minele din Lumea a treia funcţionând cu ce-a mai rămas din tehnologia europeană a secolului al nouăsprezecelea. Asta seamănă mai mult cu nivelul tehnic din anul 6000 î.c.”.

Inginerul minier se încruntă, continuând să se uite în râpă.

— S-a întâmplat ceva? întrebă O’Neil.

— Groapa asta nu-i naturală, spuse Preston.

— Bineînţeles că nu e, răspunse colonelul. De aproape opt mii de ani se tot sapă aici.

— Asta nu explică existenţa ei.

Preston se apleacă şi mai mult, făcându-l pe O’Neil să spere că-şi menţine bine echilibrul.

— De acord, spuse colonelul, a fost mai întâi o fisură în pământ pe care oamenii au lărgit-o apoi.

Dar Preston dădu dezaprobator din cap.

— Mai întâi, nu există niciun motiv natural pentru care ar exista un canion aici – nu există apă şi aceasta nu putea fi făcută de eroziunea vântului. Făcu un schimb de priviri cu Draven şi O’Neil. Uitaţi ce e, ştiu destule despre geologie – sunt inginer minier, ce naiba.

Preston îşi întoarse din nou privirea către prăpastie.

— E ca şi cum mâna lui Dumnezeu ar fi despicat piatra asta, exact unde se găsea minereul. Şi de

atunci, oamenii ăştia tot sapă, lărgind crăpătura.

— Nu Dumnezeu, ci un extraterestru cu puterile unui zeu, spuse O'Neil sumbru. Dacă Ra avea arme să sfredelească scoarţa unei planete, atunci poate că au fost norocoşi că zeul nu se aştepta să aibă prea multe probleme pe Abydos.

Vizitatorii de pe Pământ consideraseră nava spaţială piramidală a lui Ra a naibii de imensă şi impresionantă. Ar fi fost bine dacă se dovedea a fi doar un iaht.

În cazul ăsta, cum ar arăta o navă spaţială de război?

* * *

— Vrei să spui că navele de război nu mai sunt disponibile?

Era clar că luna de miere se terminase între Hathor şi Ptah. Ea se aplecase peste masa de lucru din atelierul lui, cu mâinile încleştate de piatra zgâriată.

Construirea unei flote spaţiale fusese încununarea glorioasă a influenţei ei asupra lui Ra. Zeul preferase să-şi exercite puterea prin Porţile Stelare şi se opusese ca navele sale spaţiale să fie folosite chiar şi de subordonaţii cei mai fideli. Cu Porţile Stelare rebelii n-aveau unde să fugă. Chiar şi într-un colţ ascuns al minţii lui Hathor, se găsea posibilitatea de a fugi cu flota în caz de înfrângere şi de a pune stăpânire pe un alt colţ al universului. Ra nu prea suporta să fie contrazis, dar Hathor nu se dăduse bătută. Rebelii de pe Ombos aveau o tehnologie considerabilă şi cu siguranţă că ar fi ţintit către Poarta Stelară. Un atac din spaţiu se dovedise a fi

mult mai ieftin – şi fusese un succes.

Punându-se la punct cu cele întâmplate în timpul lipsei ei, Hathor fusese uimită că nu se utilizase flota pentru înăbuşirea revoltei de pe Pământ. Acum înţelegea de ce.

— Unde sunt vasele? întrebă Hathor.

— Îţi arăt imediat.

Ptah se întoarse către un tablou şi execută nişte comenzi. O imagine holografică se formă. Thoth tresări nervos când recunoscu scena. Era galeria cu cupolă de cristal pe care ei o credeau secretă şi care fusese locul atâtor întâlniri clandestine.

Ptah manipulă mai multe comenzi şi imaginile se schimbară. Acum puteau privi prin cupolă la suprafaţa lunară de afară.

Hathor se încruntă.

— Ce s-a întâmplat cu portul spaţial? întrebă ea.

Văzu doar o staţie de andocare şi o piramidă de mărime medie ce arăta jalnic. Unde fuseseră celelalte, se găseau acum două domuri piramidale, reprezentând, cu siguranţă, instalaţii permanente.

— Uită-te mai de-aproape la anexele palatului, o sfătui Ptah.

Hathor examină mai atentă imaginea şi îşi dădu seama că, în ciuda depunerilor de la bază, cele două noi edificii se bazau pe suprastructurile a două vechi vase de război care îi aparţinuseră.

— După ce te-a pus în sarcofag, Ra a folosit un timp navele ca escortă pentru palatul său zburător, explică Ptah. Singura dată când le-a destinat un scop practic a fost pe Abydos. Ra a folosit bateriile principale pentru a accede la un depozit de element de cristalin.

Ptah se uită pieziş la soţia lui de odinioară.

— Dar jucăriile tale, ca şi ambiţiile tale, îl îngrijorau pe Ra. În final, a demontat vasele pe când tu dormeai.

Hathor dădu din cap în tăcere, înţelegând intenţiile marelui zeu. Demolarea navelor le tăia răzvrătiţilor posibilitatea de a evada.

— Cât timp ar dura ca să reutilizăm aceste nave în spaţiu?

— Una dintre ele a fost complet devastată, spuse Ptah. În alta a rămas doar pupitrul de comandă.

Se uită la tehnicienii din atelier.

— O folosim ca centru de antrenament, pregătind echipaje de rezervă pentru iahtul lui Ra.

— Cât timp? insistă Hathor.

— Probabil că putem repara dispozitivele de transmisie. Mai e şi problema integrităţii corpului navei. Multe drumuri de acces au fost blocate în interiorul carenei, conectând coridoarele piramidei de piatră cu scările de legătură dintre nivelele navei. Ar fi vorba de reparaţii serioase. Ar trebui să remontăm bateriile de luptă, să reconectăm computerele de lansare a focului, să restaurăm sistemul de protecţie... n-ar dura atât de mult cât construcţia unei nave de la început, dar un efort de reconstituire cere un timp considerabil.

Tăcură o clipă, până când Ptah cedă presiunii ochilor negri care-l fixau.

— Aproape un an.

— Trei luni, spuse sec Hathor. Atât ar trebui să-mi ia ca să-mi stabilesc poziţia aici. Sper din toată inima că-ţi vei face treaba tot atât de rapid. Nemurirea ta depinde de asta.”

Îi adresă lui Ptah un surâs tot atât de artificial ca trupul lui.

— Ce păcat ar fi ca, după ce ai supravieţuit atât de mult timp, să te pierd din cauza unui lucru atât de banal, dragul meu soţ.

CAPITOLUL 6
PREGĂTIRI

Sarcina de a transforma din nou un dom al plăcerii într-o navă de război era destul de dificilă, dată fiind lipsa facilităţilor oferite de docuri. Ra le desfiinţase cu milenii în urmă, iar Ptah nu era genul care să-şi piardă timpul cu regretele. Mai rău era, din punctul de vedere al zeului inginer, că se întârzia din cauza obstacolelor politice.

Câţiva dintre rivalii lui Hathor îşi aveau apartamentele în încăperile fostelor vase de război sau îşi găzduiau soldaţii în cazarmele din interiorul construcţiei. Aceşti zei războinici nu aveau de gând să se mute numai ca să-i facă plăcere acestei străine arogante, pe care o considerau un duşman. Devenise-ră, bineînţeles, şi mai ostili când aflaseră scopul modificărilor.

În câteva situaţii, Hathor reuşi să-şi atingă scopul prin negocieri. Făcu în aşa fel încât aţâţă chiar un scurt război de exterminare între doi aşa-zişi succesori, amestecându-le soldaţii în aceeaşi baracă.

Conducătorii altor tabere fură mai vicleni – ori mai intransigenţi. Nu se mişcară din locul lor, forţând-o pe Hathor să vină să se lupte cu ei. Cum ea încă economisea resursele propriei facţiuni, puse la cale tot felul de dispute şi dueluri, încercând să evite astfel bătăliile de proporţii mari. Rezultatul fu câteva locuri libere în ierarhia zeilor, lărgirea rândurilor de

supuşi, o duşmănie şi mai profundă din partea conducătorilor rămaşi în viaţă şi înlăturarea locatarilor din încăperile fostei nave de război.

Inteligent lucrat, Ptah trebuia s-o recunoască. Fosta lui soţie nu-şi pierduse niciuna dintre calităţi în timpul lungului ei somn. Era, de fapt, pe calea cea bună în acapararea puterii pe Tuat, încadrându-se în intervalul de trei luni pe care şi-l propusese.

Munca de reconstrucţie a navelor de război nu mergea uşor. Eforturile lui Ptah sufereau din lipsă de personal instruit. Deşi adusese oameni de la toate celelalte proiecte din imperiu, abia reuşise să încropească o echipă strict necesară reparaţiilor.

Nu-i plăcea să recunoască, dar, lipsa tehnicienilor era probabil un semn că imperiul lui Ra se prăbuşea. Era evident în ultima perioadă că zeul soare acorda mai multă atenţie războinicilor decât părţii constructive a instituţiei sale guvernamentale.

Poate că era într-adevăr timpul să apară un succesor.

Dar Ptah ar fi dorit un conducător puţin mai flexibil ca Hathor. Ea nu şi-ar fi făcut nicio problemă să facă din el exemplu, pentru ca următorul Ptah să respecte datele limită stabilite de ea.

Pierderea unui tehnician inestimabil, instruit de Ra însuşi, n-ar fi contat prea mult pentru ea. Cel puţin nu în viitorul apropiat.

Aşa că Ptah era obligat, pentru prima dată în ultimele milenii, să se dedice unui proiect pe termen scurt. Tehnicienii lui lucrau în schimburi de douăsprezece ore. El însuşi îşi murdări mânile săvârşind diferite acţiuni, timp în care dirija şi munca celorlalţi. Când se sinchisi să verifice, îşi dădu seama că se descurca doar cu vreo două ore de somn pe zi

– unul dintre avantajele corpului său mecanic.

Chiar şi aşa, lucrul la proiect era cu mult în urmă faţă de program.

În ruinele unui hol prevăzut cu arcade, Ptah suda o tablă de oţel peste ceea ce fusese odată o boltă delicat lucrată. Sudurile grosolane de pe arcul de metal semănau cu o piele cicatrizată. Artistul din Ptah se revoltă contra lucrului făcut în grabă şi-n mizerie.

Dar tabla, urâtă cum era, servea pentru a astupa un alt pasaj de intrare. În timp ce integritatea structurală a vasului nu fusese compromisă, numeroasele porţi de ieşire către doc transformaseră cala vasului într-o sită. Toate aceste orificii trebuiau acoperite.

Ptah îşi puse jos aparatul de sudură. Măcar înnăditura asta ar trebui să ţină la vid. Deşi, n-aveau să poată testa vasul pentru spărturi decât după ce motoarele aveau să funcţioneze şi să fie calibrate. Apoi urmau să se facă testele de navigaţie şi, în sfârşit, detaşarea fizică de această stâncă.

Inginerul zeilor ridică uşor din umeri; perspectiva aceasta era prea îndepărtată. Tocmai consulta un plan holografic pentru a vedea ce spărturi trebuie astupate, când unul dintre şefii săi de echipă veni pe scara dintre cele două nivele.

— Ce-ar trebui să facă oamenii mei când sunt programaţi pentru două munci în acelaşi timp? se plânse omul, împins de epuizare şi de exigenţa muncii. Nu putem instala acele noi arme secundare şi să testăm în acelaşi timp capacitatea de lansare a focului în bateriile principale, spuse el aspru. Pur şi simplu nu le putem face pe-amândouă.”

— Instalaţi noile arme, spuse Ptah după un

moment de gândire.

Şeful de echipă se uită lung.

— Jumătate dintre acele circuite de controlare a focului sunt făcute odată cu nava, îi aminti el lui Ptah. Doar le-am conectat la console noi. Şi nu există circuite de rezervă.

Acesta nu era stilul stăpânului său perfecţionist. Ptah insista asupra sistemelor redundante şi a testelor încrucişate extensive.

Dar inginerul zeilor ridică din umeri neputincios.

— Am încercat să obţin un an, sperând că vom termina treaba în jumătate din acest timp, spuse Ptah. Dar nu am decât un sfert de an, ceea ce este, după mine, jumătate din timpul de care am într-adevăr nevoie.

Faţa sa oribilă îndreptă spre şeful de echipă un zâmbet şi mai oribil.

— În aceste condiţii, trebuie să-i prezint lui Hathor o navă de război capabilă să zboare şi să tragă. O voi face. *Noi* trebuie s-o facem.

Îl trimise pe meşterul şovăielnic să execute o lucrare de producţie în masă.

Dată fiind vocea extrem de slabă a lui Ptah, şeful de echipă n-avea cum, să audă comentariul abia murmurat al stăpânului său: „Pur şi simplu nu voi putea garanta *cât timp* le va face pe amândouă.”

* * *

Eugene Lockwood îşi crease în CMU reputaţia unui director de şantier care face lucrurile să meargă. Se lăuda a fi la fel de în largul său într-un birou sau în fundul unui puţ de mină. Deşi încercase să nu lase să se vadă nimic pe faţa lui aproape

frumoasă, Lockwood găsea, totuşi, că era cam derutant să lucreze într-un birou aflat într-un fund de mină. Sau, să fim mai exacţi, în fundul silozului de proiectile în care se găsea Poarta Stelară spre Abydos.

Era nerăbdător să se stabilească pe noua planetă, să se apuce de treabă. Dar mai trebuiau puse la punct câteva milioane de detalii administrative pe Pământ, înainte să se poată ocupa de noua sa slujbă. Un inconvenient major era să lucreze cu specialistul tehnic al CMU, Martin Preston. Datorită expertizei sale în tehnicile de minerit primitive, Preston fusese mutat în echipa lui Lockwood, în calitate de consultant.

Lockwood spera numai ca tipul să nu se aştepte să se ţină cont de părerile lui.

— Trebuie să-i vedeţi pe oamenii ăştia muncind, ca să credeţi, îi spuse Preston pentru a nu ştiu câta oară.

— Am văzut nişte fotografii, răspunse directorul scurt, uitându-se pe nişte rapoarte ca să nu-l privească în ochi pe inginer.

Preston nu pricepu aluzia.

— Pozele nu dau o dimensiune reală a *nivelului* operaţiilor, continuă el. Şi fac totul prin nişte metode de lucru empirice. N-au ascensoare cu aburi. Nici măcar şine şi vagoane pentru minereu.

— Bine, bine, ai mai subliniat lucrurile astea.

Pierzându-şi calmul, Lockwood se uită nerăbdător la inginer.

— Am fost însărcinat cu trei directive. Unu, trebuie să organizez mina asta şi s-o modernizez. Doi, trebuie să controlez orice dezbinare venită din afară – asta înseamnă să-l marginalizez pe acel

personaj care se cheamă Daniel Jackson.

Ridică din umeri.

— Nu văd vreo problemă aici. S-a oferit să-i înveţe pe localnici engleza. Dar noi vom oferi lecţii de engleză care îi vor da gata pe băştinaşi. Audio-vizual. Multimedia. Deja am angajat o companie TV de educaţie care să facă lucrurile să meargă strună. Calculez numărul de generatoare portabile de care vom avea nevoie pentru ecranele video.

Lockwood se întoarse la enumerarea sarcinilor sale.

— Şi, în sfârşit, trebuie să fac toate astea în timp ce dirijez obţinerea unei producţii profitabile de minereu, din operaţia minieră existentă în acest moment.

— Dar planurile de producţie, v-am spus, sunt prea mari.

Faţa grăsuţă a lui Preston se încordă nemulţumită.

— Cifrele pomenite de Bătrânii din Nagada erau deja excesive, iar dumneavoastră le-aţi umflat şi mai mult.

— Este un nivel de producţie pe care mina aceasta l-a atins în trecut, după informaţiile surselor noastre militare.

— Da. Am fost acolo cu una dintre acele surse. Mi-a spus că aceste planuri au fost atinse numai prin punerea la o muncă epuizantă, de sclavi, a întregii populaţii a oraşului. Acest mare zeu Ra, sau ce naiba era, îi obliga să muncească ameninţându-i cu armele. Cum vă aşteptaţi să atingeţi acelaşi nivel?

Plictisit, Lockwood începu iar să frunzărească rapoartele.

— Misiunea mea este să realizez încă de la

început cea mai mare producţie posibilă. Pricepi? Chestia asta de cuarţ se pare că este foarte valoroasă, judecând după preţul unei tone. Şi are diverse întrebuinţări, pentru că centrele de cercetare din toată ţara îl caută în disperare. Iar noi trebuie să îl furnizăm – în cantităţi industriale.

Încercă să-l înmoaie pe subalternul ăsta enervant.

— Aşa că va trebui să-ţi cer ţie şi forţelor de muncă locale să faceţi puţin efort până când vom aduce metode moderne prin care vom prelua mare parte din sarcini.

— *Să preluaţi din sarcini*? repetă Preston. Nu putem moderniza o parte a operaţiilor fără să tulburăm tot restul. Oamenii ăştia lucrează de mii de ani în mină, în acelaşi fel. Nu putem să aducem ascensoare şi benzi rulante fără să-i dăm la o parte şi să-i jignim. Nu vă gândiţi nici măcar la perioada de instruire pentru folosirea noii tehnologii. Producţia în mina asta o să scadă – poate cu mult – înainte de a creşte.

— Mulţumesc pentru sfaturi, spuse Lockwood. Cred că te înşeli. Ar trebui să mă laşi pe mine să-mi fac griji pentru modernizare, iar tu să te ocupi de treaba pe care te-am pus s-o faci. Vreau ca abydienii să realizeze o producţie cât se poate de mare, timp în care noi o să rezolvăm problemele inerente oricărui început.

Lockwood îi zâmbi rece lui Preston.

— Până când vom avea maşinile şi ne vom permite să scăpăm de cei mai mulţi dintre ei.

* * *

— Mese Gata Pregătite.

Ofiţerul cel chel de la Aprovizionare se uită neîncrezător la cantitatea pe care O'Neil o cerea.

— Pentru numărul de oameni pe care-l aveţi, va fi o provizie pentru şase luni.

— Nu ştim dacă vom avea nevoie de întăriri, răspunse O'Neil.

— Credeam că vă aşteptaţi să obţineţi provizii de la localnici.

— Aşa e, spuse O'Neil. Dar vreau să mă asigur că nu le epuizăm resursele – şi vreau o rezervă.

— Trebuie doar să transportăm proviziile aici şi să le trimitem prin chestia aia, Poarta Stelară, spuse omul de la Aprovizionare.

O'Neil îşi ascunse un zâmbet. Tipul vorbea ca un om care nu trecuse niciodată prin Poarta Stelară. Se întreba ce-ar crede individul ăsta despre „chestia aia, Poarta Stelară" după ce l-ar fi descompus în atomi, proictându-l cu o viteză de neimaginat peste milioane de ani lumină, printr-un tunel care nu respecta legile geometriei tridimensionale.

Ofiţerul continuă, scărpinându-se confuz în părul rar care-i mărginea suprafaţa generoasă a cheliei.

— Acum, în ce priveşte muniţiile..., se uită cu ochii mijiţi la cantitatea cerută. Intenţionaţi să faceţi o groază de exerciţii de tragere?

— Nu ştiu în cine şi în ce vom trage până la urmă, zise O'Neil. Dar nu vreau ca balonul să se ridice, iar noi să rămânem fără destulă artilerie pentru a ne descurca în orice situaţie. Pe deasupra, se poate să primim întăriri şi vreau şi pentru ei gloanţe şi mâncare.

— Hmm, făcu chelul. Un pui în fiecare oală şi un proiectil Stinger pentru fiecare om. Bătu cu degetul într-o altă cifră de pe lista de rechiziţii. Vreţi mai

multe proiectile decât am trimis în Afganistan pentru întreg războiul lor sfânt. Şi primitivii ăştia de pe... Abydos sunt atât de înapoiaţi încât îşi închipuie că un arc şi o săgeată sunt elemente de înaltă tehnologie. De ce credeţi că aveţi nevoie de atâtea proiectile?

O'Neil se reţinu cu greu.

— Am nevoie de proiectile pentru că generalul West mi-a refuzat propunerea de a construi nişte amplasamente SAM întărite.

Ofiţerul îl privi pe O'Neil, nevenindu-i să creadă.

— Voiaţi să construiţi amplasamente fortificate de proiectile sol-aer pe planeta asta? Pentru ce? Ca să-i speriaţi pe amărâţii ăia?

De data asta văzu că O'Neil se uită dezaprobator.

— Ah, *localnicii* au cumva vreo câteva Mig-uri de care va trebuie să ne apărăm?

Apoi faţa ofiţerului se lumină; începea să înţeleagă.

— O, poate sunteţi îngrijorat de detaşamentul de nave spaţiale al celor care au construit Poarta Stelară. Încercă o glumă: Sunteţi sigur că proiectilele Stingers sunt eficiente contra farfuriilor zburătoare?

Pe O'Neil nu-l amuză umorul grosolan al tipului.

— Nu dau o ceapă degerată pe farfuriile zburătoare.

Faţa îi deveni şi mai întunecată când îşi aminti de glisoarele de luptă pe care secundul său, locotenentul Kawalski, trebuise să le evite. Ca să nu mai vorbim de palatul sub formă de navă spaţială al lui Ra.

— Altceva mă îngrijorează pe mine de moarte: imensele piramide zburătoare.

CAPITOLUL 7
SE FAC SCHIMBĂRI

Pe partea din Abydos a Porţii Stelare, un val brusc de energie ţâşni din inelul de cuarţ toroidal, formând un vârtej ce ţinti către direcţia opusă. Apoi, fluxul de energie se stabiliză sub forma unei lentile care strălucea ca o piatră preţioasă lichidă într-o montură de cristal de cuarţ. O clipă mai târziu, iluzia acestei pietre preţioase fu risipită de o undă care văluri suprafaţa aceasta lucioasă şi o siluetă umană fu aruncată în afară.

Primul pas al lui Eugene Lockwood pe o planetă străină fu un fel de umilitoare cădere pe burtă. Ştia din raportul său că se găsea în interiorul unei piramide gigantice, într-o sală de o mărime considerabilă. Nu se aştepta, însă, la zgomotul îngrozitor făcut de un generator pe benzină, care furniza energie unui sistem de iluminare temporar. Exploziile motorului cu combustie internă al maşinii răsunau dincolo de zidurile de piatră.

Lockwood părăsi încăperea Porţii Stelare, pornind-o pe un coridor către o cameră mai mare, aranjată cu un fel de discuri arămite, dispuse vertical pe podea şi pe tavan. În raportul său, aceasta era descrisă ca fiind sediul unui transmiţător de materie cu bătaie scurtă. De partea cealaltă se găsea o rampă, o imensă galerie de piatră care se lărgea către un hol de intrare străjuit de stâlpi.

Aici îi întâlni pe oamenii pe care venise să-i vadă – echipa de lucru a CMU, care punea explozibil pentru demolări în jurul strâmtei porţi de ieşire spre lumea exterioară. Contrastând cu dimensiunile generoase ale pasajelor interioare, intrarea era într-adevăr foarte îngustă, aproape cât înălţimea unui om. Lockwood aruncă o privire neliniştită spre explozivi, în timp ce echipa cuplă detonatoarele.

— Eşti sigur că o să meargă? îl întrebă el pe şeful de echipă, un tip îndesat, roşu la faţă, cu un trabuc neaprins, uşor umezit înfipt între dinţi.

Privirea pe care expertul în explozive i-o aruncă şefului său fu aproape îndeajuns de arzătoare încât să declanşeze explozia.

— Am verificat limitele de suportare a greutăţii pe care le au pietrele şi ştim cum să plasăm o explozie. Sarcina noastră este să lărgim poarta aceea – numai dacă nu vreţi să aduceţi tot echipamentul pe care îl trimiteţi demontat în bucăţele.

— Dar nu va afecta Poarta Stelară? insistă Lockwood nervos.

— Chestia aia e dincolo de orice pericol de dezintegrare, răspunse expertul în demolări. Dar vom amenaja totuşi nişte apărătoare de explozie, pentru orice eventualitate.

Controlă cu un ochi de specialist munca subalternilor.

— Perfect, declară el semeţ, cu trabucul în colţul gurii. Când o să sară în aer, vom folosi molozul pentru a lărgi rampa care duce către poartă.

Desfăşurară sârmele detonatorului înapoi, către încăperea Porţii Stelare. De pe Pământ soseau tot mai mulţi oameni şi materiale. Scuturi şi susţinătoare grele de oţel înaintau pentru a bloca

intrările spre Poarta Stelară şi încăperile de transport.

— Suntem gata de pornire, anunţă tipul cu explozia.

Asta făcu şi Lockwood, îndreptându-se înapoi spre Pământ. Imediat după ce sosi şi îşi veni puţin în fire, dinamita explodă cu putere prin Poarta Stelară.

— Daţi-i drumu’, băieţi! strigă el către muncitorii din camera care fusese cândva siloz de proiectile.

Dacă în încăperea Porţii Stelare zgomotul fusese destul de tare, bubuitul care răsună în silozul de proiectile fu asurzitor. Motoarele grele ale buldozerelor staţionate în faţa Porţii Stelare huruiau puternic, la unison cu zgomotul făcut de poarta care se învârtea. Lockwood avu un moment de compasiune pentru gărzile care păzeau permanent acest punct de tranziţie. Simţea tumultul ca pe o durere fizică. Bieţii soldaţi trebuiau să fie practic paralizaţi.

Trei buldozere erau pregătite pentru plecarea pe Abydos. Primul urcă pe rampa extinsă şi întărită, spre poarta sub forma unei lentile de energie unduitoare, intră prin ea şi dispăru. Amintindu-şi de propria dezorientare, Lockwood speră că şoferul nu avea să uite să oprească motorul de îndată ce trecea pragul.

Poarta Stelară se roti, dându-i timp primei maşini să se îndepărteze. Câteva minute mai târziu, construcţia extraterestră se învârti din nou şi al doilea buldozer trecu prin ea. Lockwood aşteptă ca cel de-al treilea buldozer să ajungă pe Abydos, înainte de a se risca să traverseze din nou poarta. Observă că buldozerele curăţaseră culoarul de scuturile de explozie. Urmând cu prudenţă

zguduitoarele maşini, Lockwood şi şeful echipei de demolări îşi îndreptară paşii către rampă.

Când ajunseră în holul de la intrare, directorul observă că era mult mai multă lumină. Crăpătura din zid nu mai exista. În locul ei, o deschidere mult mai largă permitea luminii celor trei sori de pe Abydos să pătrundă înăuntru printr-un nor de praf.

Noua poartă modernizată cerea totuşi nişte îmbunătăţiri – marginile de piatră ştirbite trebuiau şlefuite, se putea construi chiar o arcadă din beton. Era însă mai mult decât suficient de largă pentru a permite intrarea unui buldozer, fapt demonstrat de unul dintre operatori care tocmai pornise maşina pentru îndepărtarea primei cantităţi de moloz.

„E un început”, recunoscu Lockwood.

Şi acoperişul n-a picat încă pe noi, adăugă el în gând.

* * *

Forţa exploziei, combinată cu lungul şir de încăperi din spatele ei, avură acelaşi efect ca *bum*-ul unei descărcări de puşcă – dar pe o scară mult mai largă. Şi „puşca” aceasta fu îndreptată direct către cetatea Nagadei.

Valul exploziei nu avarie nimic – era prea departe, iar cetatea era prea solid construită. Dar sunetul îi zgudui pe locuitori ca un „bang” sonic, impresionantă experienţă, de vreme ce doar unul dintre ei – Daniel Jackson – ştia ce-i acela un avion cu reacţie.

Daniel întrerupse brusc cursul de hieroglife pentru avansaţi când auzi puternicul bubuit.

— Ce dracu ar putea fi? murmură el, pornind pe

străzi în căutarea lui Kasuf.

Îl găsi pe conducătorul oraşului consultându-se cu câţiva dintre Bătrâni. Se retrăseseră într-unul dintre turnurile de observaţie, sperând să vadă cât mai departe şi să înţeleagă ce se petrece.

Faţa lui Kasuf era încordată de teamă şi Daniel îi înţelegea îngrijorarea. Ultimele lucruri care veniseră prin imensa piramidă fuseseră glisoarele udajeet, semănând teroare şi distrugând cetatea neajutorată.

Câţiva dintre membrii gărzilor lui Skaara apărură la orizont, alergând nebuneşte prin nisip. Unul descărcă puşca în aer, în timp ce altul gesticulă în direcţia piramidei.

Kasuf se ridică. Orice se întâmpla acolo, trebuia să meargă să vadă despre ce era vorba. Dădu un ordin şi câţiva mastadgi echipaţi cu şei şi baldachine veniră galopând pe străzile întortocheate. „Ei bine”, se gândi Daniel, „vor călări confortabil şi cel mai rapid posibil, în condiţiile locale, pentru a investiga evenimentele”.

Porţile masive ale cetăţii se deschiseră şi cavalcada – poate mastacada – porni la drum. Skaara apăruse de undeva şi li se alăturase în timp ce-şi croiau drum peste dunele maronii.

* * *

Ajunseră repede la tinerii supraveghetori care-l salutară milităreşte pe Skaara. Raportul lor era totuşi imprecis. Aparent, se produsese o explozie îngrozitoare în piramida în care Ra îşi ţinuse nava spaţială. După aceea, apăruse o maşină galbenă zgomotoasă. Văzând asta, băieţii commando fugiseră să împrăştie vorba.

Daniel se încruntă. Oare se întâmplase ceva cu Poarta Stelară? Pentru o clipă, ceva din el speră că era adevărat. Mai bine să piardă orice legătură cu Pământul, decât să vadă cum cultura de pe Abydos e sfâşiată de lupii unor corporaţii.

Ajunseră în vârful unei dune, având în faţa lor piramida. Daniel văzu buldozerele şi dărâmăturile şi privirea i se întunecă.

Partea din faţă a piramidei nu mai era suprafaţa perfectă din piatră de var. Baza fusese aruncată în aer şi o gaură imensă făcută în piatră. Arcul sobru care mărginea vechea intrare se transformase în grămezi de moloz, aflate de-o parte şi de alta a vechii rampe. Printre resturi văzu şi perechea de obeliscuri din piatră care flancaseră cândva rampa.

Kasuf şi compatrioţii săi strânseră furioşi din dinţi. Şi mai mulţi muncitori apărură prin poarta violent devastată. Unii se puseră pe treabă, reparând marginile spărturii pe care o făcuseră. Alţii amestecau molozul cu pietriş şi ciment. Se pare că intenţionau să lărgească rampa de trei ori mai mult. Asta ar permite maşinilor grele precum buldozerele să se deplaseze fără probleme – ca să nu mai vorbim de camioanele mari.

Daniel era atât de furios, încât coborî de pe şaua cu baldachin înainte ca animalul să se fi oprit din mers – şi aproape că era să fie călcat în picioare.

După ce reuşi să scape de picioarele imense şi greoaie ale animalului, Daniel o luă la fugă spre rampă.

— Ce naiba fa...

Se opri brusc, văzând un lucru pe care nu-l remarcase din cauza furiei. Piramida era înconjurată de militari. Infanterişti marini îmbrăcaţi în camuflaj

de deşert îşi aţinteau puştile spre el.

Încet, Daniel ridică braţele să arate că avea mâinile goale.

— Salut, băieţi. Nicio armă, vedeţi? Vorbesc aceeaşi limbă ca voi, bine? Nu puteţi să mă împuşcaţi. Eu sunt translatorul.

Un civil tipic american, pe fruntea căruia scria *director* veni ca o vijelie pe rampă.

— Ce faceţi aicea oameni buni? Vă jucaţi de-a *Lawrence al Arabiei* pe cămile mutante? Aţi fi putut fi răniţi dând buzna într-o zonă de construcţii.

— Păi vedeţi, noi n-am văzut niciun semnal de avertizare că am putea fi striviţi sau împuşcaţi, replică Daniel. Singurul nostru indiciu a fost explozia prin care aţi aruncat în aer piramida noastră.

— Piramida *voastră*? Presupun că domnul Draven v-a explicat clar că dorim un acces nelimitat la Poarta Stelară.

— Dar nu ştiam că „acces nelimitat" însemna să faceţi găuri într-un monument vechi opt de mii de ani pentru ca buldozerele voastre să poată trece. Aţi fi putut măcar să ne avertizaţi.

Directorul se uită la Daniel de parcă egiptologul ar fi fost un obiect extrem de neplăcut în care tocmai călcase.

— Tu trebuie să fii Jackson.

— Daniel Jackson, Ph. D. şi dumneavoastră?

— Eugene Lockwood. Sunt directorul de amplasament al CMU. Şi chiar acum ne pregătim baza.

— Cale liberă, Lockwood. Ai început cu ruta de camion şi tot ce te-a costat a fost încrederea pe care Draven a semănat-o printre oamenii de aici. Uită-te puţin la ei.

Daniel făcu un gest către Kasuf şi ceilalţi Bătrâni care priveau dărâmăturile pe care planurile lui Lockwood le creaseră. Expresia de pe faţa lor era critică, ca să spunem doar atât.

— Pe de altă parte, cu cât începem mai repede producţia în mină, cu atât CMU vă poate oferi lucrurile de care lumea aceasta are nevoie.

Lockwood dădu din cap către Kasuf şi Bătrâni.

— Poţi să le spui *asta*.

— Le voi spune că... Era şi timpul să apari!

Daniel se uită peste umărul lui Lockwood la noul venit în confruntare.

Jack O'Neil nu era în apele lui.

— Am venit aici imediat ce am aflat că CMU a cerut o echipă de securitate pentru... transformările lor.

— Oamenii tăi aproape că ne-au omorât când am venit să investigăm explozia, spuse Daniel acuzator.

— Un investigator calm, retras, ca tine?

O'Neil ridică o sprânceană.

— Cum e, oare, posibil?

* * *

O săptămână mai târziu, Skaara se aşeză în locul lui din banca a treia, la ora de engleză a lui Daniel. De fapt, era un efort reunit de predare, cu Daniel şi Sha'uri în faţa clasei.

Pe Skaara îl îngrijora numărul crescând de locuri libere. Rămăseseră doar jumătate din elevii care participaseră la prima oră.

Şi Daniel observă lucrul ăsta.

— Am spus eu ceva? întrebă el, încercând să facă o glumă pe seama neliniştii lui. „Poate că n-am cel

mai bun accent din lume în limba voastră. De aceea am rugat-o pe Sha'uri să mă însoţească.

— Nu-i vorba de felul tău de a preda sau de accentul tău, se scuză unul dintre elevi. E vorba de cursurile pe care ceilalţi le predau la baza lor.

„Baza" se strecurase rapid în vocabularul oricărui om din Nagada. În câteva zile, Lockwood crease un fel de cetate sub formă de cort pe platoul stâncos care susţinea piramida Porţii Stelare. Un flux continuu de material părea că este furnizat de pe Pământ. În plus, forţele de securitate ale infanteriei marine, conduse de Jack O'Neil, luaseră poziţii defensive.

Deşi membrii Corpului de Infanterie Marină ofereau mai multă protecţie decât băieţii săi, Skaara menţinuse totuşi piramida sub observaţie. Era mai mult un exerciţiu pentru tineri, dar Skaara primise rapoarte că nagadienii vizitau în continuu baza americanilor.

— Deci, ce au ei şi noi n-avem? întrebă Daniel. Profesori mai atrăgători? Sau mai puţin exigenţi? Ridică din umeri. Îmi pare rău. Fac glume proaste – şi nimeni de aici nu înţelege măcar la ce mă refer.

Daniel se uită la Sha'uri.

— Hai să vorbim despre nişte lucruri pe care le *putem* înţelege.

Începu să explice lecţia.

Când cursul se termină, Skaara ieşi pe porţile Nagadei şi o porni de-a lungul dunelor. Se opri puţin la punctul său de observaţie, apoi se îndreptă către baza CMU. Se uită după o uniformă de infanterist şi îşi puse bruma de engleză în practică.

— Ko-ro-nel O'Near – O'Neil, se corectă el.

Surprins, soldatul îi arătă drumul spre cortul de

comandă.

* * *

Jack O'Neil fu surprins să-l vadă pe Skaara. Dar fu şi mai uimit când tânărul îi vorbi.

— Salut, colonele.

— Salut, Skaara.

— Sora mea mă învaţă. Şi Daniel.

O'Neil zâmbi.

— Fac o treabă foarte bună.

— Ei predau şi aici.

Skaara se încruntă, încercând să se facă înţeles cu un vocabular restrâns.

— Oamenii pe care Daniel îi învaţă. Vin aici...

— Vrei să ştii de ce?

O'Neil nu putu să nu surâdă când Skaara aprobă nerăbdător din cap.

— Bună idee, generale.

Tânărul părea încurcat.

— Generale, repetă O'Neil, schiţând un salut. Pe tine, generale, te salut.

Skaara îşi duse o mână la piept.

— General.

— Eşti în recunoaştere.

O'Neil îşi duse mâna la frunte, umbrindu-şi ochii, mimând acţiunea de cercetare a terenului.

— Numim asta informaţie.

Bietul Skaara se pierduse de tot. O'Neil lăsă baltă conversaţia.

— Îţi voi arăta clasele. Vei arunca o privire.

Orele de engleză ale CMU se desfăşurau într-un cort mare, aerisit. Skaara făcu ochii cât cepele când văzu pe bănci computere şi monitoare video. Unele

arătau nişte maşini incredibile, ca buldozerele pe care le văzuse la piramidă. Mai erau şi alte imagini, nişte vagoane mari care se mişcau pe multe roţi, dar care n-aveau mastadgi care să le tragă.

Pe alte ecrane, mai multe siluete viu colorate se mişcau pe o muzică veselă. Tânărul se întrebă cum pot nişte oameni care nu vorbesc limba lui să le predea confraţilor lui engleza. Figurile luminoase explicau cum. Profesorii de la CMU foloseau hieroglife şi, pe lângă dezertorii din clasa sa, Skaara văzu şi alte feţe cunoscute de la cursul lui Daniel de hieroglife.

Străinii se foloseau de munca lui Daniel pentru a-i îndepărta pe proprii lui studenţi!

Bineînţeles că nu era perfect. Skaara văzu câteva semne pe care nu le înţelese şi câteva care erau complet greşite.

Unul dintre profesori se apropie de el.

— Vrei să înveţi limba mea? întrebă el într-un fel de dialect caraghios. Trebuie să mă ajuţi s-o învăţ pe-a ta.

— Profesorul din cetate vorbeşte mai bine limba mea, răspunse Skaara. De ce să nu învăţ de la el?

— Acela nu este... Profesorul îşi bătu tâmpla cu degetul. În lumea mea e un ratat.

Skaara îşi menţinu pe chip expresia neutră. Dar, ajuns acasă, avea să aibă multe de discutat cu Daniel şi Sha'uri.

CAPITOLUL 8
EDUCAŢIE DURĂ

Daniel nu putea să creadă ce îi spusese Skaara.

— Televizoare. Computere. Toate jucăriile.

Văzu nedumerirea pe faţa lui Skaara şi a lui Sha'uri şi se scuză.

— Îmi pare rău. E o vorbă de-acasă.

Se încruntă, ascultând ce îi povestea Skaara.

— Deci, o parte a spectacolului lui Lockwood, este să impresioneze oamenii cu maşinile pe care intenţionează să le aducă aici. Poate chiar caută oameni care s-ar pricepe să le conducă. Ar fi mult mai ieftin decât să aducă oameni de pe Pământ. În mare parte, se poate lucra cu imagini. Dar cum pot ei să le vorbească oamenilor? Nu-mi vine să cred că militarii au învăţat destule cuvinte...

Când Skaara îi explică despre hieroglifele mişcătoare, ochii lui Daniel se bulbucară în spatele ochelarilor.

— Încearcă să înveţe egipteana veche de la oamenii pe care *eu* i-am învăţat să scrie? Folosind hieroglife?

— Unele n-au niciun sens, spuse Skaara.

Îi desenă cu creta pe o tăbliţă una dintre ciudatele figuri pe care le văzuse pe ecranele luminoase.

— Nu pot să redau culorile, bineînţeles, se scuză

el.

Însă, Daniel studia atent hieroglifa pe care Skaara o desenase. Începu să râdă.

— Nu mă miră că n-ai înţeles ce înseamnă. Idioţii ăştia folosesc lucrările lui Budge – şi sunt pline de greşeli.

Se întoarse către Sha'uri, din nou bine dispus.

— Se pare că va trebui să primim noi oameni la cursurile de engleză, spuse el. De data asta vom alege oameni pe care nu i-am învăţat să scrie. Tu vei mânui cuvântul vorbit, iar eu îi voi învăţa alfabetul englez.

Se încruntă şi murmură ceva în engleză.

— Mă întreb dacă pot trimite după cursul acela de engleză pe casete, căruia îi tot făceau reclamă.

* * *

Străinii făcură mari progrese într-un timp scurt. Un drum lega acum piramida care adăpostea Poarta Stelară şi zona minieră. Camioanele mergeau zgomotos încoace şi-n colo. Primul ascensor mecanic începu să funcţioneze, transportând minereu din adâncimi către suprafaţă. Între timp, oamenii continuau să sape pentru materialul de cuarţ şi să-l transporte manual.

Lockwood venise de mai multe ori în Nagada, târguindu-se cu Bătrânii pentru mai mulţi muncitori şi pentru un efort mai mare. Nu obţinuse producţia pe care o estimase. Adusese mai mult personal şi, cum profesorii săi deveniseră mai eficienţi în dialectul local, deseori unii dintre ei îl însoţeau. Cel puţin, verificau dacă Daniel traducea clar şi corect cererile lui Lockwood.

Directorul CMU nu era deloc mulţumit de situaţie. Exista o discrepanţă considerabilă între ceea ce le promisese superiorilor şi cantitatea de minereu pe care o încărcau. Şi Lockwood dorea să dea vina pe cineva. Încercase să-i stimuleze pe muncitori, ridicând ratele celor care produceau mai mult ca de obicei. Nu însemna o pierdere *chiar atât* de mare pentru bugetul companiei. Bătrânii căzuseră de acord asupra unui salariu zilnic care, în orice sindicat minier, ar fi provocat atacuri de cord. Singura problemă era că Bătrânii cereau plata în monede. Nu-i deranja dacă erau monede americane. Dar multe bănci din Statele Unite se întrebau de ce crescuse cererea de monede Susan B. Anthony.

Producţia începu să crească, dar nu îndeajuns de mult ca să atingă aşteptările lui Lockwood. Cum tactica momelii eşuase, se hotărî acum să apeleze la forţă. Începu prin a aranja întâlniri în particular cu maiştrii de teren – termen ce aparţinea limbajului corporaţiei şi care suna mult mai bine decât *supraveghetor*.

— Sunt leneşi, se plânse maistrul Toni DiBlasi. Niciun fel de disciplină. Nu ştiu cum de-au reuşit să producă atât de mult pe cât spuneţi. Câteva ture în sus şi-n jos pe scara aia şi jumate dintre ei sunt în cortul ăla al lor pentru odihnă. Mai ales femeile şi bătrânii.

DiBlasi nu menţionă însă că, doar un urcuş pe scările acelea ar fi fost îndeajuns pentru a-l scoate din funcţiune o jumătate de oră.

Lockwood zâmbi.

— Deci avem nevoie de nişte reguli. Oamenii ăştia nu pot lua pauze după placul lor. Să încercăm un minimum de cinci ture înainte de a se odihni. Ţi

se pare rezonabil?

Adăpostit în rulota cu aer condiţionat a şefului, departe de căldura arzătoare a celor trei sori de pe Abydos, lui DiBlasi orice i se părea rezonabil,

— Dar cum vom reuşi chestia asta? întrebă el.

Lockwood se strâmbă de parcă muşcase dintr-o prună acră.

— Mă voi adresa statului major pentru nişte forţe de pază. Ştiind ce inimă bună are O'Neil ăsta, nu ne vom putea baza niciodată pe trupele lui de infanterişti marini.

— Şi cum rămâne cu abydienii? Dacă se plâng? vru să ştie DiBlasi.

— Abbadabbienii? zâmbi Lockwood dispreţuitor, pronunţând pentru prima dată cu voce tare cuvântul folosit în particular pentru a-i desemna pe localnici. Ce-or să facă? Or să depună o plângere la sindicat?

DiBlasi chicoti.

— Abbadabbieni, repetă el. Îmi place.

— Vreau ca tu şi alţi câţiva oameni din conducere să-i supravegheaţi pe muncitori, spuse Lockwood. Identificaţi verigile slabe – pe cei care nu produc. Pe măsură ce vom mecaniza operaţia, aceştia vor fi primii de care vom scăpa.

Un surâs afectat apăru pe chipul său cu trăsături bine definite. Îi făcu cu ochiul.

— Acuma, să nu trageţi de ei până-i omorâţi, bine? Pentru moment, avem nevoie de oamenii ăştia.

* * *

Poate că Lockwood se considera foarte inteligent numindu-i „abbadabbieni" şi spunând despre ei că

sunt murdari şi leneşi. Îl subestimase însă pe unul dintre ascultători. În timp ce Lockwood şi DiBlasi discutau, o localnică făcea curăţenie în rulota lui Lockwood. Era o bătrână care îi amintea unuia dintre şefii de echipă de mama sa, aşa că îi asigurase o muncă mai uşoară. Nici Lockwood şi nici maistrul nu ştiau că femeia era eleva lui Daniel Jackson la cursurile de engleză.

Prin pereţii subţiri, de carton, din interiorul rulotei, vocile se auziseră destul de clar. Şi, deşi cunoştinţele ei de engleză nu-i permiteau să traducă întreaga discuţie, femeia avea uşurinţa specifică analfabeţilor de a reţine sunete.

Când, în aceeaşi seară, recită conversaţia la cursul de engleză, Daniel avu impresia că ascultă o înregistrare pe casetofon. Cei mai avansaţi la engleză, precum Sha'uri şi Skaara, se înfuriară şi se simţiră ofensaţi. Când li se traduse şi începătorilor, duşmănia luă proporţii.

Lui Daniel i se făcu pur şi simplu scârbă. *Abbadabbieni*, se gândi el. *Nemernicul a găsit un nume de-a dreptul înjositor pentru noi*.

* * *

Dar, pentru moment, avea alte lucruri de făcut. Trebuia să calmeze rumoarea din clasă şi ostilitatea faţă de CMU.

— Cine se crede Lockwood ăsta? întrebă un cursant furios. Ra însuşi? Măcar el avea scuza de a fi un zeu, nu un om. Dar Lockwood e la fel de muritor ca noi toţi.

Daniel îşi alese cuvintele cu grijă.

— În lumea mea, spuse el, când trebuiesc făcute

lucrări de amploare, se face apel la grupuri mari care se numesc corporaţii.

— Lucrări de amploare – ca mineritul? întrebă altul.

— Cu cât e mai mare lucrarea, cu atât e mai mare corporaţia. Unele dintre ele ajung să aibă o viaţă proprie. Aceia care lucrează pentru corporaţie – în special cei din conducere – încep să se gândească numai la binele companiei. Pentru ei corporaţia devine un fel de zeu pe care îl venerează – precum Ra.

— Şi cu puterea lor, încep să se poarte ca Ra, spuse Skaara cu perspicacitate.

— Dar cum se apără oamenii din lumea ta împotriva trufaşelor corporaţii? vru să ştie un tânăr din rândul din spate.

— Sunt mai multe feluri, spuse Daniel rar. În unele situaţii, oamenii le cer conducătorilor noştri să facă legi care să-i protejeze. Alteori, muncitorii se organizează pentru a negocia cu corporaţia.

— Asta nu prea ar fi mers cu Ra, spuse o bătrână, batjocoritor. Dacă am fi protestat că se poartă urât cu noi, gărzile Horus ne-ar fi bătut şi mai tare.

Se aşternu un moment de tăcere în care cursanţii cugetară la spusele ei. Discipolii lui Ra îi trataseră rău pe oameni – până când, în sfârşit, aceştia se răzvrătiseră. La sfârşitul revoltei, Ra şi oamenii lui erau morţi.

Lui Daniel nu-i plăceau gândurile pe care le citea pe feţele studenţilor.

— Ne-am îndepărtat prea mult de la subiect, spuse el brusc, întorcându-se spre tablă. Ne întrebam de ce unele cuvinte se scriu într-un fel şi se pronunţă altfel...

A doua zi, Daniel, Sha'uri şi Skaara fură chemaţi la o întâlnire cu Kasuf şi Bătrânii. Cei mai în vârstă erau de-a dreptul uluiţi.

— Auzim că se petrec lucruri ciudate în tabăra lui Lockwood ăsta, spuse pe un ton aproape arţăgos un om cu barba albă. Celor care merg să înveţe limba străinilor li se arată imaginile unor maşini care pot să facă munca a o sută de oameni. Unora li se oferă şansa să înveţe nu numai limba, ci şi cum să le conducă. Li se spune că asta o să facă din ei nişte muncitori valoroşi. Şi se fac aluzii că alţii şi-ar putea pierde slujbele.

— Nu aluzii, interveni supărat un alt Bătrân. Am auzit că Lockwood a spus-o clar unor supraveghetori.

— Şi eu am auzit asta, zise Kasuf, întorcându-se spre Daniel. Şi mi s-a spus că s-a discutat la cursul tău. E adevărat?

— O femeie care face curăţenie pentru Lockwood a auzit toate acestea, interveni Sha'uri. Râde de noi, ne dă nume prosteşti. Dar vrea ca supraveghetorii lui să ţină evidenţa celor care aduc mai mult minereu şi a celor care aduc mai puţin.

— Desigur, unii pot căra mai mult ca alţii, spuse un Bătrân. Pe vremea mea – pe vremea lui Ra – modifică el, toţi săpau după minereu când li se cerea. Copiii, bătrânii, femeile – ei nu puteau căra pe scări cât un bărbat viguros. Dar puteau aduce *ceva*.

— Cărau de teama lui Ra şi a războinicilor lui, sublinie Skaara. Oamenii care muncesc acum în mine o fac liber, pentru monedele pe care le oferă străinii.

— Şi Lockwood se plânge că nu muncesc destul.

Kasuf nu mai pricepea nimic.

— Dacă nu muncesc destul, atunci de ce vrea mai puţini lucrători?

— Va scăpa repede de ei de îndată ce va aduce maşinile, declară Skaara. Până atunci, are nevoie de mulţi muncitori – şi vrea să scoată sufletul din ei. Niciunul n o să fie primit în cortul odihnei dacă n-o să facă cinci ture de transport pe scări.

Bătrânii comentară încet între ei.

— Cinci ture – asta e destul de greu chiar şi pentru un bărbat puternic, pe căldura asta şi în perioada asta a anului.

— Ce ştie Lockwood despre sorii noştri? întrebă supărat Barbă-albă. Mi s-a spus că-şi petrece aproape toată ziua într-o cutie unde e mereu frig.

Cea mai bună descriere a unei rulote cu aer condiţionat pe care am auzit-o vreodată, se gândi Daniel.

— Să ameţească mai întâi în soare el şi supraveghetorii lui, înainte de a pune asemenea condiţii, declară furios un alt moşulică. Chiar şi pe timpul lui Ra, cortul odihnei era deschis pentru toţi cei care aveau nevoie de el – *oricând* aveau nevoie.

Daniel se încruntă. Bătrânii vorbeau despre o tradiţie care se păstrase de mii de ani. Dar se părea că pentru Lockwood tradiţia nu era destul de profitabilă, aşa că intenţiona s-o schimbe.

Încercarea asta s-ar putea să-i explodeze în faţă mai rău decât aruncarea în aer a intrării în piramidă. Atunci distrusese doar un monument din trecutul acestui popor. Acum ataca o instituţie care afecta sănătatea şi bunăstarea fiecărui abydian care lucra în mină. Bătrânii, care munciseră toţi în groapa de minereu, se înfuriau. Şi pe bună dreptate. Ei avuseseră nevoie de cortul odihnei, fiind nişte

persoane în vârstă, care lucraseră sub căldura arzătoare a trei sori.

— Spune-le cum e în lumea ta, Daniel, îi ceru Skaara deodată. Despre corporaţii şi legi şi muncitori care se protejează pe ei înşişi.

Daniel Jackson văzu cum toţi ochii erau ţintiţi spre el. Se simţea stânjenit. Mai avusese astfel de experienţe – când stătuse în faţa unor egiptologi sceptici, prezentând teoriile care îi aduseseră reputaţia unui excentric. Fusese aproape adulat de poporul din Nagada în prima zi când venise pe Abydos. Atunci, oamenii ăştia crezuseră că era un fel de mesager de-al lui Ra.

Dar acum, după ce îi convinsese în sfârşit că era doar un om, conducătorii de pe Abydos se întorceau la el pentru un sfat. Ignoraseră multe dintre avertismentele lui, dar acum Kasuf şi Bătrânii începeau să se îndoiască de capacităţile lor de a face afaceri cu Eugene Lockwood.

Ce putea să le spună Daniel? Nu era avocat, nici jurisconsult. Era un savant, un tip ferecat într-un turn de fildeş, care făcuse nişte supoziţii corecte despre istorie, dar care nu putea găsi o slujbă. Printr-un noroc chiar, teoriile şi cunoştinţele lui despre hieroglife îl aduseseră în proiectul Poarta Stelară, care îi oferise şansa de a trăi cea mai mare aventură a vieţii lui.

Daniel înghiţi, uitându-se la feţele care îi aşteptau cuvintele.

Nu sunt decât un expert în trecutul istoric, *nu în evenimentele prezentului*, se gândi el. *E o situaţie a naibii de complicată pentru un egiptolog*.

CAPITOLUL 9
PROBLEME

— Colonelul O'Neil? Vernon Ballard. Am fost trimis ca şef al securităţii pentru operaţiunile miniere.

Jack O'Neil presimţi că o să aibă necazuri în momentul în care acest nou-venit de pe Pământ intră în cortul lui.

Străinul era un tip mare, cu aspect bovin, ţinându-se drept, de parcă înghiţise un băţ, dar cu un început de burtă care îi strica linia uniformei. Ceea ce îi atrase atenţia lui O'Neil fu griul maroniu al costumului său de camuflaj. Dintr-o privire îşi dădu seama că venea din partea guvernului, deşi uniforma nu aparţinea guvernului S.U.A.

Ballard îşi scoase şapca, dezvăluind un început de chelie şi un păr castaniu tăiat atât de scurt, încât era greu să spui unde se termina tunsoarea şi unde începea umbra de la ora cinci. Bărbia lui Ballard era şi ea uşor dublată, de parcă în ultimul timp stătuse mai mult la birou decât pe teren.

Tipul de la pază remarcă privirea cercetătoare a lui O'Neil, aţintită asupra uniformei sale.

— M-am gândit că cel mai bine e să ne diferenţiem oamenii. CMU a reuşit să facă rost de o grămadă de vechi uniforme rhodeziene – cele mai potrivite, cred, pentru operaţiunile în deşert.

O'Neil răspunse cu un mormăit evaziv. Lockwood

se tot plângea de câtva timp că avea nevoie de trupe de securitate. Şi iată că CMU îi echipase cu nişte vechituri de la un război african între albi şi negri, de acum douăzeci de ani.

— Atunci sper că veţi face treabă mai bună decât soldaţii care au purtat ultima dată uniforma asta, spuse sec O'Neil. Rhodezia, la urma urmelor, e acum Zimbabwe.

Îl invită pe Ballard să ia loc, dar tipul rămase în picioare în poziţie militărească. Asta îl enervă teribil pe O'Neil. Civilii care se jucau de-a soldaţii îl făceau să scrâşnească din dinţi. Dacă, pe de altă parte, individul ăsta era plătit de CMU, asta făcea din el un mercenar. Şi afacerile Consorţiului Minier Unit cu trupele mercenare din lumea a treia nu erau deloc ceea ce se cheamă o treabă exemplară.

— Deci, câţi oameni aduceţi? întrebă O'Neil. Asta înseamnă că pot să trimit o parte dintre soldaţii mei acasă?

— Voi transporta aproape o sută de consultanţi de securitate.

Drăguţ eufemism pentru nişte mercenari, se gândi O'Neil.

Ballard îşi luă un aer rigid când remarcă expresia de pe chipul colonelului.

— Presupun că şi dumneavoastră vă veţi aduce întăriri, colonele. Veau să spun, luând în considerare firea imprevizibilă a muncitorilor din mină.

— Oamenii care sapă în mină lucrează aici de când e lumea, spuse O'Neil, făcând un efort să nu ridice vocea. CMU îşi provoacă singur probleme, încercând să schimbe lucrurile peste noapte. Pe deasupra, eu sunt însărcinat cu securitatea în exterior.

— Dar trupele voastre trebuie să fie pregătite pentru apărarea intereselor americane.

O'Neil se uită la Ballard cu privirea unui om care descoperise ceva vâscos şi urât mirositor pe talpa pantofului său.

— Totuşi, trebuie să mă conving că interesele naţionale şi cele ale CMU sunt complementare.

Făcu un gest cu capul către tipul a cărui misiune era securitatea companiei.

— De aceea v-au trimis aici, cu băieţii aceia straşnici. Probabil că voi îl costaţi pe Lockwood de două ori mai mult decât lefurile pentru oamenii care lucrează într-adevăr în mină.

Ballard luă din nou poziţie de drepţi, iar faţa palidă i se înroşi.

— Poate vă îndoiţi de profesionalismul nostru, colonele. Dar vă asigur că eu şi oamenii mei ştim să ne facem datoria. Poate că sunteţi infanterist marin din trupele de recunoaştere, colonele, dar eu am fost format în trupele speciale SEAL ale Marinei.

O'Neil îl privi cu un chip rece, neimpresionat.

— Un membru SEAL, hm? Ce s-a întâmplat? Te-au jumulit ăia?

Ballard se făcu vânăt de furie.

— Poftim, colonele?

O'Neil arătă cu degetul spre intrarea în cort.

— Uită-te un pic afară, marinarule. Pun pariu că antrenamentele tale constau în demolări submarine şi operaţiuni în terenuri mlăştinoase. Dar ăsta e un nenorocit de deşert, deşteptule. Ariile tale de expertiză nu înseamnă nimic aici – cu o excepţie. Aşa că tu vorbeşti de apărare, dar CMU te-a trimis aici ca să rupi picioarele oamenilor. Şi îţi doresc distracţie plăcută.

Ballard se îndrepta deja furtunos către ieşire când O'Neil termină:

— Când s-au săturat să fie maltrataţi, oamenii de aici s-au răsculat împotriva zeilor şi i-au omorât. Nu cred că o să se teamă de un fost SEAL şi o sută de mercenari.

Atmosfera era la fel de fierbinte în rulota cu aer condiţionat a lui Lockwood, unde Martin Preston se vârâse în intimitatea directorului.

— Vrei să pui *gărzi* în jurul cortului odihnei? explodă Preston. Inginerul tocmai aflase de ultima hotărâre a lui Lockwood de la unul dintre supraveghetori. Deşi Preston trebuia să fie consultat asupra proiectului, noul sistem fusese implementat fără să i se ceară părerea.

— Vom putea controla situaţia la faţa locului, cu proprii noştri oameni.

Lockwood stătea în spatele biroului, complet insensibil la mânia celuilalt.

— Vom impune standardul nostru de cinci runde, înainte de care nu li se va permite muncitorilor să ia pauză. După cel de-al cincilea tur, lucrătorul va primi un bilet de la supraveghetorii noştri. Gărzile vor fi acolo ca să asigure intrarea în cort numai a celor cu bilete.

— Din partea cea mai adâncă a minei, revenirea la suprafaţă pe scările acelea echivalează cu urcarea a unsprezece etaje. Preston încercase să urce fără întrerupere – o singură dată. De atunci însă, mergea încet, făcând pauze dese la diferite nivele.

Lockwood, care dirija totul numai din biroul lui, ridică nevinovat din umeri.

— Localnicii sunt cu siguranţă obişnuiţi cu urcuşul.

Se întoarse la alte probleme mai serioase.

— Oamenii ăştia i-au ignorat pe supraveghetori când am încercat să introducem standardele, pe bază de voluntariat. Chiar dacă li s-a tăiat din leafă, ei tot au făcut pauze neautorizate.

Directorul lovi cu pumnul în masă.

— Nu voi permite ca o mână de zdrenţăroşi să se sustragă de la autoritatea managerială. Lucrăm încă sub nivelul de producţie planificat.

— Planificat de voi, îl provocă Preston. Aţi subestimat grav consecinţele logice ale faptului că nu dispunem decât de un singur drum pentru aprovizionare. Nu e uşor să organizezi în acelaşi timp transportul de minereu şi aducerea proviziilor. Am auzit că a trebuit să începeţi să cumpăraţi mâncare de la localnici.

— Afurisitul ăla de O'Neil se ocupă mai întâi de proviziile lui şi apoi de ale noastre, mormăi Lockwood. Blochează Poarta Stelară deşi are deja stocuri imense aici.

— Nu poţi să dai vina pe O'Neil pentru întârzierile în îmbunătăţirea tehnologiei miniere. A durat săptămâni să instalaţi primul ascensor, din cauza dificultăţii de a pune piesele pe fundul unui siloz de proiectile şi de a la aduce apoi până aici.

— Un motiv în plus de a-i pune pe localnici să muncească mai mult, răspunse cinic Lockwood.

— Veţi vedea ce înseamnă *mai mult* când oamenii vor cădea din picioare, istoviţi de căldură.

Preston scoase la iveală o copie a ultimului său raport, care zăcea sub un teanc de hârtii vechi.

— Ignoraţi cele mai elementare reguli de protecţie a muncii pe care le-am subliniat.

— N-am timp de pierdut cu plângeri

neîntemeiate, îl întrerupse Lockwood. Trebuie să conduc o mină.

— Cred că vreţi să spuneţi că trebuie să faceţi impresie bună, îl acuză Preston. Trebuia să deveniţi un erou al corporaţiei, să le comunicaţi directorilor nişte estimări de profit mult mai mari decât evaluările pe care le făcusem eu.

Expertul minier îi adresă superiorului un zâmbet posomorât.

— Dar acum, producţia minei e ridicol de departe de nivelul garanţiilor dumneavoastră exagerate. Rămâneţi în urmă cu construcţia. Îmi spuneţi că nu puteţi să vă permiteţi nimic în privinţa protecţiei muncitorilor, dar aduceţi în schimb o mică armată de ucigaşi pe care o numiţi „apărare”.

Preston îl împunse furios pe Lockwood cu degetul.

— Nu mai sunteţi un inginer, ci doar un jalnic contabil de cartofi!

— Un contabil de cartofi care se întâmplă să fie *şeful tău*, sublinie Lockwood. Şi există un motiv pentru asta. Voi, ăştia, inginerii, ar trebui să găsiţi soluţii practice pentru probleme. Dar eşti în stare? Nu. N-ai nici cea mai vagă idee despre chestiunile esenţiale.

— Vorbim despre vieţi omeneşti aici, spuse Preston disperat, nu despre cartofi. Nu vă pasă.

— Nu-i nimic care să mă *facă* să-mi pese, i-o tăie Lockwood. Nici sindicate, nici OSHA[1] – nici agenţii FBI. Suntem pe o altă *planetă*, ce naiba! Aşa că mă întreb cui o să-i pese de câţiva abbadabbieni în plus sau în minus?

---

1 Securitatea ocupaţională şi administraţia sănătăţii.

* * *

Azar era unul dintre aceia pe care Lockwood îi botezase batjocoritor abbadabbieni, un umil membru al *fellahinilor*, adică unul dintre miile de muncitori care trudeau în groapa adâncă şi stâncoasă care era mina de cuarţ de pe Abydos.

Aplecându-se pe una dintre scările care urcau pe peretele râpei, Azar îşi şterse sudoarea care-i intra în ochi cu o bucăţică din zdreanţa de turban de pe cap.

Cei trei sori parcă se aliniaseră cu o precizie diabolică pentru a coborî fără milă în gaura aceasta adâncă făcută în crusta planetei. Umbra era non-existentă, răcoarea o amintire de mult uitată.

Sugând o bucăţică de cremene pentru a-şi umezi puţin gura uscată, Azar se aplecă mult printre treptele scării pe care se găsea, săpând într-o zonă de cuarţ cu o primitivă săpăligă de aramă. O dată, de două ori, de trei ori, unealta sa bufni înfundat în minereul strălucitor. Până la urmă, o bucată de minereu mare cât o jumătate de cap de om, se detaşă şi căzu pe terasa de sub el.

Azar se opri o clipă, în timp ce munciorul de dedesubt veni repede sub scară, prinse bucata de stâncă strălucitoare şi o puse în geanta sa.

— Haide, Gaden, glumi minerul cu tovarăşul său. Adună bucata asta şi dă-te repede de-acolo înainte să-ţi trântesc alta în cap.

— A, nu, acum am încărcătură suficientă ca să urc, răspunse Gaden. Poate mă voi duce chiar la cortul odihnei, cât timp mai este permis.

Azar îşi aruncă privirea spre şirurile de fellahini care urcau pe numeroasele scări ce duceau la suprafaţă.

— De ce nu-ţi pui încărcătura în cutia care zboară? Se opreşte chiar acolo sus, spuse el făcând un gest spre un loc aflat la o distanţă de două scări. E mult mai aproape decât marginea gropii.

— Sper că n-ai făcut asta în timp ce adunai, spuse Gaden. Am auzit că supraveghetorii – *soo-pah-vai-saşii* – notează numele muncitorilor care îşi pun încărcătura în cutie. Îi consideră slabi şi vor fi primii daţi afară când se vor construi alte cutii.

— Asta va dura mult timp, spuse Azar batjocoritor. I-ai văzut pe străinii care construiesc cadrele cutiilor? Nu cunosc limba lor, dar ştiu că înjură. Se opresc tot timpul din muncă.

— Dar într-o zi vor termina. Vor veni şi cutiile şi vor zbura în sus şi-n jos. Şi mulţi, mulţi dintre noi nu vor mai avea de lucru.

Gaden se uită pătrunzător la prietenul său.

— Nu vom mai avea monedele astea lucioase şi ciudate. Ele vor fi numai pentru cei care vor conduce maşinile – şi poate pentru alţi câţiva.

— Dar nu pentru vreunul considerat slab, spuse Azar gânditor.

Cutia zburătoare urcă rapid la suprafaţă, zguduindu-se uşor în cuşca în care se găsea. Scările se clătinară şi mai mult.

Azar coborî treptele fragile şi ajunse la baza scării, exact lângă construcţia care închidea cutia zburătoare. Când ascensorul intrase în funcţiune, Azar îl examinase cu interes. O frânghie groasă din sârmă metalică împletită era legată de capătul cutiei, trăgând-o în sus sau permiţându-i să coboare. Şi maşinăria, deschisă pe o parte, mergea pe un fel de şine.

Gaden se uită la Azar care aştepta ca liftul să

coboare, prefăcându-se că sapă în stânca în care nu se găsea niciun fel de minereu. Auziră zgomotul cutiei care se apropia şi se uitară în sus. Ochii lui Azar se micşorară, apreciind distanţa. Capătul recipientului pătrat ajunse la nivelul lor. Deodată, Azar ridică sapa şi o înfipse exact în legătura dintre lift şi calea de rulare.

* * *

În lift nu se găsea decât un tânăr masiv, greoi care stătea sprijinit într-un colţ.

Charlie Morris se remarcase în colegiul său din Texas pentru două lucruri: era un jucător de fotbal american care se năpustea permanent asupra colegilor săi de echipă şi avea cel mai mare guler din oraş. Dar, cum nu crescuse îndeajuns de mult în înălţime, visul său de a intra în liga profesioniştilor se spulberase. Îşi găsise tot felul de slujbe care, în general, depindeau mai mult de muşchi decât de creier. Aceasta era un exemplu. Să stea cu ochii pe o mână de zdrenţăroşi ca să fie sigur că nu-şi dau treaba peste cap.

Cum puteau oare să dea peste cap săpatul în pământ?

Charlie mergea cu capul aplecat în faţă, într-un fel asemănător maimuţelor. În şcoală îl porecliseră „Gorila Vanilla.” Iar pe Abydos, poziţia corpului îl făcea să sufere de arsuri solare pe ceafă. Nu cobora sub nicio formă pe scări în mină, pe sorii ăştia care ardeau mai rău ca flăcările iadului.

Nu şi când putea lua liftul.

Charlie se aplecă în afară să profite de curentul de aer. Urma să fie ultima adiere de vânt de care

avea să se bucure în următoarele patru ore acolo jos, în mină, între obrajii Mamei Abydos.

Dar era cât pe-aici să fie ultima adiere de vânt de care s-ar fi bucurat *vreodată*.

Charlie văzu cu colţul ochiului cuprul care lucea. Întoarse apoi capul şi observă cum una dintre uneltele primitive ale minerilor zbură către lift, blocându-i calea de rulare.

Alături, întrezări figura unui miner – un chip negricios ca alte mii şi mii – extrem de şocată când realiză că era cineva în ceea ce ei numeau „cutia zburătoare”.

Un zdrăngănit, un scârţâit şi liftul deschis pe o parte se opri brusc, zdruncinându-se şi proiectându-l pe Charlie în aer. Timp de o clipă îngrozitoare, păru că avea să parcurgă în viteză cinci etaje, fără ajutorul liftului. Dar mâinile sale disperate reuşiră să se apuce de cadrul de care se sprijinise mai devreme. Se smulse puternic şi se aruncă înapoi în liftul acum blocat.

Charlie ateriză pe podea, lovindu-se vârtos. Se ridică năuc în mâini şi în genunchi, apoi se uită înspre scara unde îl văzuse pe zdrenţărosul care tocmai încercase să-l omoare.

Desigur, nu mai era nimeni pe trepte acum.

— Sabotaj, mârâi Lockwood, învârtindu-se furios prin tabăra CMU, încercând să-i dea de urmă colonelului Jack O’Neil. Îi ceruse de atâtea ori comandantului militar să trimită gărzi pentru a asigura paza lucrărilor CMU în mină. Dar O’Neil îi râsese în nas.

Tocmai acum, când directorul era pe cale să-şi mobilizeze proprii oameni de pază, nenorocitul ăla de abbadabbian stricase liftul – singura construcţie

modernă pe care reuşiseră s-o pună în funcţiune în groapa asta primitivă.

Mai rău chiar, specialiştii săi îi spuseseră că avea să dureze ceva timp până când vor reuşi să repare maşinăria. Trebuiau să înlocuiască o parte din calea de rulare, să aducă piesele necesare de pe Pământ şi să le coboare apoi pe scările alea din Epoca de Piatră, la locul sabotajului.

Supraveghetorii habar n-aveau ce se întâmplase. Cauza accidentului fusese o unealtă a localnicilor, o chestie care, pe bună dreptate, ar trebui să se găsească într-un muzeu al obiectelor din Egiptul antic.

Mânerul de lemn al sapei fusese sfărâmat în bucăţi. Dar partea moale de metal se înfipsese între lift şi calea de rulare. Distrugerea cauzată de un miner analfabet, cu negru sub unghii, era la fel de gravă ca un sabotaj provocat cu cea mai sofisticată tehnologie.

Bineînţeles că nu-l puteau identifica pe posesorul uneltei. Mii de muncitori erau risipiţi pe suprafaţa lucrărilor miniere. Şi interogarea celor din zona accidentului se dovedi total inutilă. Lockwood îi mobilizase pe cei mai buni profesori de limbă, aceia care învăţaseră câte ceva din limbajul localnicilor. Ar fi putut, la fel de bine, să-i trimită pe cei mai cretini dintre maimuţoii aceia care tocmai sosiseră de pe Pământ. Abbadabbienii nu numai că îşi pierduseră memoria, dar îşi pierduseră, se părea, şi facultatea de a se exprima.

Lockwood însuşi o pornise într-o coborâre vitejească pe scările rudimentare, spre locul sabotajului. Considerase întotdeauna că avea o formă fizică excelentă, dar după ce coborâse cinci

nivele şi urcase trei, se oprise gâfâind pe una dintre terase. Vernon Ballard, noul şef al apărării, care îl însoţise, fusese obligat să urce până la cortul odihnei şi să aducă apă şi tablete de sare pentru directorul slăbit şi năduşit.

După ce îşi revenise, Lockwood urcase la suprafaţă, se odihnise puţin în biroul său cu aer condiţionat, apoi plecase să se plângă lui O'Neil. Dar, spre furia sa, şeful infanteriei marine era de negăsit.

Lockwood parcursese întreaga tabără. Nici urmă de O'Neil. Reprezentantul CMU era pe punctul de a o porni spre cetatea Nagadei, când unul dintre oamenii colonelului raportă că acesta fusese văzut conducând un Humvee prin deşert.

Directorul minei ceru o maşină de teren şi se îndreptă în aceeaşi direcţie.

Să traversezi deşertul într-o maşină era ca şi cum ai fi navigat într-o barcă mică pe valurile imense ale oceanului. Automobilul ajunse în vârful colinei de nisip, de unde se vedea panorama aproape identică a dunelor care se întindeau până la linia orizontului.

— Unde naiba s-o fi dus? îl întrebă enervat Lockwood pe şoferul care făcea parte din infanteria marină.

— Păi, domnule, mormăi acesta, poate s-au dus pe Hogan's Alley.

Lockwood se umflă în pene.

— Du-mă acolo. *Acum*!

Hogan's Alley se dovedi a fi o vale discret aşezată între două dune. O parte din ea era o linie de tragere, folosind ca paravan unul dintre munţii de nisip. Restul văii fusese transformat într-o cursă cu obstacole.

Lockwood se uită în jos din vârful colinei.

— Ce e locul ăsta? Un fel de teren de antrenament pentru voi?

— Păi..., începu soldatul marin, dar nu mai fu nevoie să continue.

Maşina fu brusc înconjurată de o trupă de tineri războinici îmbrăcaţi în haine din pânză de casă, care păreau să fi ieşit chiar din nisip şi care îndreptară tot felul de arme spre ei. Lockwood avu un moment de panică înainte să-şi dea seama că armele nu erau încărcate şi că arbaletele n-aveau săgeţi.

— Abba... Lockwood îşi revizui repede terminologia. Locuitori de pe Abydos?

Şeful detaşamentului, un tânăr energic, cu pielea negricioasă ca a unuia care stă permanent în aer liber, bolborosi dezgustat un cuvânt scurt, în limba maternă.

— Tu nu în *ex-uh-ciţiu*!

Pronunţă cu grijă cuvintele englezeşti.

— Exerciţiu? repetă Lockwood uluit. Ce se întâmplă aici?

Află răspunsul când o altă trupă de localnici apăru pentru a-i provoca pe primii la o pretinsă bătălie. Dunele se umplură deodată cu siluete angajate în luptă. Cele două echipe începură un exerciţiu de război, bătându-se nu numai cu zel, dar dând dovadă şi de îndemânare şi antrenament.

Primul detaşament fu doborât cu o repeziciune şi o abilitate care îi tăie răsuflarea lui Lockwood. Fu şi mai uluit când îl văzu pe arbitrul care venise să asculte plângerile primei echipe.

Lockwood studiase cu atenţie dosarele înainte să preia conducerea operaţiunilor de pe Abydos. Îl recunoscu imediat pe locotenentul Adam Kawalsky, secundul lui O'Neil în timpul recunoaşterii iniţiale de

pe Abydos, din fotografiile din acele dosare.

Locotenentul servea ca subofiţer în expediţia actuală. Îl ascultă cu răbdare pe tânărul energic care conducea prima echipă de abbadabbieni, plângându-se într-o engleză stricată de declanşarea accidentală a ambuscadei.

— Nu în *ex-uh-ciţiu*! spuse el nemulţumit.

— Îmi pare rău, Skaara, răspunse Kawalsky. Ar fi trebuit să-ţi dai seama înainte să te angajezi în atac – ă... să intri în luptă.

Acest tânăr Skaara demonstră nu numai inteligenţă, dar şi disciplină. Acceptă decizia lui Kawalsky cu un salut milităresc.

Lockwood îşi roti privirea pe câmpul de luptă şi depistă un alt arbitru – Feretti, celălalt supravieţuitor din echipa de recunoaştere.

Şi, pe cealaltă dună, cu binoclul în mână, se găsea colonelul Jack O’Neil, observând întregul antrenament.

CAPITOLUL 10
NEMULŢUMIRI

Generalul West îşi păstra un birou mic la Pentagon, un spaţiu de lucru a cărui mărime subestima considerabil adevărata lui influenţă în instituţia militară. Oricum, pentru general, părea să fie P.O.S. – procedura de operare standard. Eugene Lockwood aprecia că statutul acesta de mică rotiţă, în aparenţă, în marea maşină a Pentagonului era o mască utilă pentru adevărata putere, deşi oarecum obscură, a generalului.

Încăperea îngustă n-avea nici măcar o fereastră. Dar, la biroul aşezat în faţa uşii, West ţinea un formidabil „dragon” WAC care avea misiunea să-i descurajeze pe vizitatorii nedoriţi.

Lockwood traversase un milion de ani lumină prin Poarta Stelară de pe Abydos pe Pământ. Evoluase, în ce priveşte civilizaţia, cu opt mii de ani, de la Egiptul antic, la un ultramodern siloz de proiectile din Colorado. Călătorise cu un avion cu reacţie până la Washington. Dar, în timp ce conducea prin regiunea statului Virginia spre Pentagon, se uită la ceasul său de aur, sperând că o să aibă destul timp să fixeze o întâlnire oficială.

Lockwood îşi găsi drumul prin labirintul Pentagonului cu uşurinţa unui birocrat, ajungând la biroul lui West exact la timp. Cerberul feminin de la uşă îl lăsă să intre, mormăind. Însă Lockwood nu se mai descurcă aşa de bine după ce „doamna” WAC

închise uşa lui West.

— Probleme pe Abydos? îl întrebă generalul în timp ce răsfoia nişte documente de pe birou.

Lockwood remarcă sigla CMU în capul paginilor. Tipul ăsta de la Pentagon îi parcurgea aşa-zisele rapoarte secrete!

— Am avut nişte probleme care ne-au dat înapoi, trebui să recunoască Lockwood. Programul nostru de însuşire a limbii nu a funcţionat aşa cum am sperat, mai ales din cauza antagonismului local generat de Daniel Jackson, fostul dumneavoastră expert, care a rămas pe Abydos.

West dădu din cap, dar pe chipul său puţin rotofei nu se putea citi nimic. Ambiţiosul birocrat nu avea de gând să accepte responsabilitatea eşecului altuia.

— Mă interesa mai mult nereuşita ta de a instala mai multe mecanisme moderne pentru lucrările din mină.

West se uită din nou prin raporturi, studiind cu atenţie relatarea lui Lockwood.

— Pe partea aceasta a Porţii Stelare ne pregătim serios pentru folosirea acelui material de cuarţ. Dar producţia ta actuală e cu mult sub estimările pe care CMU ni le-a prezentat la începutul acestui proiect.

Încearcă să mă încolţească cu propriile mele planuri, se gândi Lockwood, încercând să pară sigur pe el. Dar nu venise la Washington să se apere de întrebările plictisitoare ale generalului. Lansă el însuşi un atac, căutând să găsească un ţap ispăşitor pentru problemele de producţie ale minei.

— Avem probleme mai serioase decât nişte piedici în aprovizionare şi nişte întârzieri de livrare. Localnicii au început o campanie de sabotaj. Lockwood se opri o clipă. Şi i-am văzut personal

implicaţi în antrenamente paramilitare – aparent cu acordul şi ajutorul colonelului O'Neil.

West trase înspre el un alt teanc de hârtii.

— Da, am primit un raport de la colonel.

A vrut să-şi acopere spatele, îşi zise Lockwood. *Dar n-o să-i meargă*.

— O'Neil tocmai şi-a dat seama că doi supravieţuitori ai acţiunii de recunoaştere de pe Abydos au oferit sprijin localnicilor care îi ajutaseră să scape de forţele extraterestre. Tinerii îşi organizaseră un fel de armată, aşa cum a raportat colonelul de la început – ca şi domnii Draven şi Preston de la compania voastră.

West ridică din umeri.

— Locotenentul Kawalski şi caporalul Feretti au considerat că activităţile organizate ar elibera energia revoluţionară al tinerilor. De asemenea, le-ar permite lor să le supravegheze evoluţia.

— Potrivit observaţiilor mele, aceştia erau numai vreo zece păstori", obiectă Lockwood. Cei pe care i-am văzut implicaţi în jocuri de război erau mult mai numeroşi.

Se apleca spre biroul generalului, urmărindu-şi interesele. — Colonelul a refuzat constant să protejeze noile maşini miniere de localnici. Acum, îi lasă să se antreneze şi să devină şi mai periculoşi pentru oamenii mei. Lockwood se uită pieziş la West. Ştiu că iniţial l-aţi numit pe O'Neil în această expediţie datorită experienţei sale pe Abydos. Poate, totuşi, are *prea* multă experienţă în zonă – prea multe contacte. O'Neil nu e în stare să vadă decât un pericol care vine din afara planetei. Cum Ra este mort, posibilitatea unui atac exterior mi se pare minimă. Adevăratele probleme de pe Abydos vin de

la elementele turbulente din Nagada, nu de la vreun balaur de dincolo de Poarta Stelară.

Generalul West dădu din nou din cap, chipul său nedezvăluind nimic din gândurile care se desfăşurau în spatele măştii sale birocratice.

— E adevărat că O'Neil a fost trimis pe Abydos datorită familiarităţii sale cu condiţiile locale. Vocea generalului căpătă un ton gânditor. Dar ai ridicat o problemă pertinentă. Poate a devenit prea familiar cu autohtonii.

— Deci, ce intenţionaţi să faceţi cu el? vru să ştie Lockwood.

— Am încă nevoie de cineva care să cunoască locurile şi oamenii, spuse West în sfârşit. Dar e de datoria mea să-ţi ofer o prezenţă militară adiţională pe Abydos. Dacă întărim trupele noastre de pe Abydos cu forţe contra-insurecţionale, vom avea nevoie de cineva cu un grad suficient de mare ca să preia comanda.

Lockwood dădu din cap afirmativ, de parcă ar fi ascultat judecata lui Solomon. Dincolo de poza respectuoasă pe care o adoptase, aproape că strălucea de bucurie. *Aşa*, *West*, i se adresă el în gând generalului, *dă-l jos pe afurisitul ăla*!

* * *

Pe Abydos, Daniel Jackson îşi încheie cursul de engleză. Când elevii ieşiră din clasă, îi făcu un semn lui Skaara.

— Ce-i cu treaba asta de care am auzit, un fel de luptă în deşert? întrebă el.

Tot felul de zvonuri circulau prin Nagada, despre viclenia celor de la CMU, despre distrugerea

echipamentului minier. Dacă spera să fie util în postura sa de sfătuitor al Bătrânilor, Daniel trebuia să-i asculte pe toţi şi să cântărească adevărul. După o săptămână de povestiri fantastice, tânărul universitar era pregătit să aprecieze orice relatare ca fiind puţin exagerată.

Când Skaara începu să-i vorbească despre terenul de antrenament din deşert, despre jocurile de-a războiul, Daniel făcu ochii mari. Povestea asta era cu mult mai gravă decât orice istorisire apocaliptică pe care o auzise în oraş.

— Abia dacă aveai cinci prieteni care au supravieţuit luptei împotriva lui Ra, spuse Daniel. Cum ai...

— Mulţi tineri ni s-au alăturat, îl întrerupse Skaara. Şi se înscriu din ce în ce mai mulţi în fiecare zi. Acum avem mai mult de o sută care se antrenează în mod regulat. Nişte prieteni de-ai tăi ne-au ajutat – cel înalt care vorbeşte tare...

— Nu O'Neil, protestă Daniel.

— Nu, celălalt – Kawalski.

Chiar şi cu lecţiile de engleză, Skaara o scoase cam greu la capăt cu numele locotenentului.

— Şi cel iute – Feretti. Ei stabilesc diferite sarcini şi apreciază cum ne luptăm unul cu celălalt.

Lui Daniel nu-i venea să creadă.

— Aveţi doi infanterişti marini care vă antrenează?

— Chiar şi cel cu bereta neagră a venit să ne vadă luptându-ne – O'Neil însuşi, spuse Skaara plin de mândrie. Dar a apărut şarpele ăla de Lockwood. Cred că vrea să-i facă probleme colonelului.

Când văzu surprinderea lui Daniel la auzul apelativului, Skaara explică.

— Aşa îi spun ceilalţi doi.

Daniel încercă să revină la subiectul conversaţiei. Cumnatul său organizase o armată, după câte pricepuse; oricât era ea de mică, era prima armată a abydienilor. Poate că nu aveau ei echipament modern, dar, cunoscându-l pe Skaara, aveau cu siguranţă entuziasm. Erau antrenaţi, de asemenea, de doi infanterişti marini, care luptaseră cot la cot cu ei împotriva lui Ra.

— Bine, spuse Daniel în sfârşit. Ai răspuns la două din întrebările mele – ce şi cum. Dar mai am una care poate fi importantă. De ce te pregăteşti pentru un război?

Aproape că-i era teamă să nu i se ţină un discurs de genul „să-i omorâm pe diavolii străini”. Deşi, recunoscu în sinea lui că pentru unii dintre ei gestul ar fi justificat. În doar câteva luni, cei de la CMU stârniseră mai multă ură decât reuşise să stârnească Ra de-a lungul mileniilor.

Dar Skaara îl surprinse din nou.

— Pe vremea lui Ra, aveam informaţii vagi, mai mult legende, despre existenţa altor lumi dincolo de Poarta Stelară. Când aţi venit voi, aceste legende au devenit reale – şi ne-aţi ajutat să-l distrugem pe zeul care ne-a supt sângele atâta timp. Am devenit liberi.

— Şi ce-i cu asta? Ţi-e teamă că oamenii lui Ra se vor întoarce prin Poarta Stelară? De asta sunt aici O’Neil şi ceilalţi soldaţi.

Skaara răspunse dând uşor din cap, puţin ruşinat.

— La început, eram nişte băieţi care se jucau de-a războinicii. Trimisesem o gardă de pază la marea piramidă. Dar aveam un vis – o mare speranţă. Când ne-ai învăţat să citim scrierile secrete, am aflat mai multe despre celelalte lumi.

Făcu un gest cu mâna, încercând să comunice nu doar cuvinte, ci şi sentimente.

— Avem fraţi de partea cealaltă, Daniel. Ei sunt încă sclavii lui Ra sau ai vulturilor care l-au servit. Fraţii noştri nici măcar nu ştiu că monstrul a murit. Dar sperăm să schimbăm asta.

Daniel se uită lung, întrebându-se când se înăspriseră trăsăturile delicate ale lui Skaara şi când se maturizase el, dobândind astfel de idei.

— Să schimbaţi? repetă el. Cum?

— Nu voiam să-ţi spun înainte să fim gata, zise Skaara. Tu eşti cel care cunoaşte cel mai bine Poarta Stelară. Tu ştii să găseşti codurile de deschidere spre alte lumi – Ombos, Wefen – poate chiar Tuat, lăcaşul zeilor. Ne vom duce acolo să le redăm libertatea celor subjugaţi.

Daniel rămase aproape consternat. *Uite ce se întâmplă când ai reputaţia unui înţelept*, se gândi el. Deseori, înainte să apară cei de la CMU, se furişase în piramidă, în holul Porţii Stelare. Visase să poată pune în mişcare enigmatica roată de piatră, mare de douăzeci de picioare.

Partea de pe Abydos a porţii era încrustată cu nişte figuri reprezentând constelaţii, aşa cum se vedeau pe cerul de acolo. Sha'uri îl învăţase câteva. Altele, se pierduseră în negurile istoriei. Daniel se imaginase pe sine mişcând figurile dăltuite în noi configuraţii, deschizând drum către alte lumi necunoscute.

Dar totul fusese doar fantezie. Daniel nici măcar nu încercase. Şi, de când veniseră pământenii, evitase poarta. O'Neil ar fi protestat la această idee care ar fi însemnat creşterea vulnerabilităţii Pământului, prin deschiderea mai largă a ferestrei

spre univers. Şi, desigur, celor de la CMU nu le-ar fi convenit o întrerupere a fluxului de mărfuri pe linia Pământ – Abydos.

Chiar dacă ar fi încercat, s-ar fi pus problema găsirii configuraţiilor stelare exacte, din cvadrilioanele de combinaţii posibile. Cunoştinţele de matematică ale lui Daniel erau cam prăfuite, dar înţelese repede că ar fi avut mai mult noroc dacă ar fi încercat să ghicescă numerele câştigătoare la o loterie multimilionară.

— Skaara. Daniel se opri un moment, încercând să-l refuze pe tânăr cât mai amabil cu putinţă. Erai aici când am descoperit stâlpul pe care fuseseră gravate coordonatele Pământului. După câte probleme am avut atunci, trebuie să ştii cât de greu este să găseşti drumurile între Porţile Stelare.

Lui Skaara nu-i veni să creadă.

— Dar, Daniel, spuse el, cunoştinţele tale...

— Sunt doar un om de ştiinţă, îl întrerupse imediat Daniel. Nu sunt Ra. Şi să-ţi spun sincer, aş putea să-mi petrec tot restul vieţii încercând să găsesc coordonatele Porţii Stelare pentru vreo planetă – *oricare ar fi ea* – şi să nu găsesc nicio cheie.

Chipul lui Skaara fu marcat de o dezamăgire profundă. Daniel îşi drese glasul, stânjenit. Oamenii de aici n-ar trebui să-l creadă infailibil. Doar îi remarcaseră neîndemânarea faţă de lucrurile din lumea reală. Copiii încă mai imitau felul în care mimase un pui, în timpul primei cine cu Kasuf. Oamenii de pe Abydos nu cunoşteau animalele domestice. Masa lor festivă consta dintr-o şopârlă de mărimea unui porc, coaptă în propria piele. Daniel găsise că delicatesa avea gust de pui. Încercând să-i

transmită mesajul lui Kasuf, recursese la pantomimă. Chiar şi astăzi copiii dădeau din braţe şi strigau „Cotcodac! Cotcodac!” când trecea pe lângă ei. Aşa că, de ce Kasuf, Bătrânii... şi acum Skaara, ştiindu-i defectele, se aşteptau să găsească soluţii infailibile.

Răspunsul lăsă un gol în stomacul lui Daniel. Au de-a face cu necunoscutul, acum mai mult ca niciodată în cultura lor. *Au nevoie* să creadă.

— În afară de asta, spuse Daniel, nu-i neapărat nevoie să te lupţi pentru alte lumi. S-ar putea să avem, peste câtva timp, destule probleme aici.

* * *

Sub baza navei de război renovate, Ptah îşi privea tehnicienii îmbrăcaţi în echipamente pentru vid, mişcându-se ca un stol de berze dizgraţioase. Tăiase legătura de control a gravitaţiei locale pentru a facilita instalarea unităţilor de conducere a navei. Mica forţă de atracţie a lunii Tuat le permisese celor mai buni membri ai echipajului să înalţe şi să manevreze imensele mijloace de ridicare de la sol şi de deplasare prin spaţiul stelar. Dar nu erau obişnuiţi să lucreze la aproape sub zero grade, aşa că fugiră bucuroşi când îi anunţă că avea să se ocupe personal de reglarea dispozitivelor de acţionare.

Ptah se întoarse plictisit către tehnicianul şef care încă mai era în spatele lui.

— Înţeleg că vorbesc o limbă uneori antică, spuse inginerul zeilor. Ce parte a instrucţiunilor mele n-ai înţeles?

— Stăpâne, răspunse acesta, ştiu că într-un astfel de test v-aţi distrus aproape întreaga formă

corporală. M-am gândit – îşi înghiţi cuvintele – *Doresc* să vă servesc îndeplinind această sarcină eu însumi.

— A... Ptah întrebă cu o voce aproape dulce. Şi de câte ori ai calibrat unităţi de conducere a vreunei nave de mărimea asta, servitorule demn de laudă?

— Eu... Tehnicianul îşi pierdu din nou vocea. N-am făcut niciodată operaţia aceasta, sire. Dar am studiat instrucţiunile relevante...

— Vor fi numeroase gărzi la bordul acestui vehicul când va pleca spre Abydos, ca să nu mai vorbim de conducătorul lor, marea zeiţă Hathor. Nu cred că ar trebui să riscăm vieţile lor prin lipsa de experienţă, în ciuda studiului unor instrucţiuni relevante. Du-te. Mergi la doc, treci la următorul dom şi continuă controalele externe. Vreau ca totul să fie gata când mă întorc.

Subalternul lui Ptah ieşi cu o plecăciune şi cu un chip îngrijorat.

Calibrarea dispozitivelor de acţionare era o muncă dură, cel mai bine garantată în condiţii de gravitaţie minimă şi de vid. Ptah descoperi că trupul său jumătate robot era mult mai bine dotat pentru muncă. Braţul său mecanic putea controla mişcările uneltelor cu cea mai mare precizie. Corpul său uman de odinioară dăduse greş într-o reglare minuţioasă, activând un circuit deteriorat care ar fi trebuit să fie inert. Dispozitivul de acţionare se aprinsese pentru o fracţiune de secundă – cu Ptah şi echipajul său aflaţi exact în raza ucigătoare.

Ptah făcu ultimele conectări în cele patru colţuri ale piramidei goale. Apoi merse la doc, croindu-şi drum spre centrul de control extern. Servitorul său făcuse treabă bună. Centrul era deja în operaţie, cu

o imagine holografică a navei spaţiale, planând deasupra capetelor echipajului.

— Degajaţi de la doc, ordonă Ptah.

În imaginea de deasupra apărură prim planuri ale cleştilor cu arc, care ancoraseră nava de structura de piatră timp de milenii. Mecanismele repolizate se retraseră uşor.

— Activaţi. Vocea lui Ptah sună sec când dădu ordinul.

Mâini dansau pe suprafaţa panoului de control. Părţile din cuarţ aurit ale navei piramidale străluciră lugubru. Lumina părea să se scurgă din interior.

— Decolare.

Nava strălucea din ce în ce mai puternic, pe măsură ce se ridica graţioasă în aer. Radiaţia mortală se reflecta în piatra şlefuită a docului. Datorită lipsei de atmosferă, niciun tunet nu însoţi operaţia.

Dar praful şi fărâmele de la proiectul de renovare se risipiră cu viteza ireală a forţei de gravitaţie reduse. Şi chiar de la înălţimea domului piramidal, Ptah şi tehnicienii săi simţiră zguduitura transmisă prin crusta de piatră a satelitului.

Strălucind parcă prea puternic pentru ochii omeneşti, nava de război renovată se înălţă uşor în spaţiu, până când, chiar şi sistemul de imagini holografice o prezentă ca pe o stea în plus pe cerul de satin negru – o stea distrugătoare, însă.

— În acest moment ar urma să fie efectuată translaţia spaţială, anunţă Ptah. Dar testul va aştepta sosirea întregului echipaj al navei. Aduceţi vasul înapoi la doc.

Se uită în jur la subalternii care jubilau.

— Şi încercaţi să fiţi atenţi să nu zgâriaţi nimic.

* * *

Imperiul lui Ra nu fusese niciodată o democraţie. Dar, în absenţa unui zeu conducător, ceilalţi zei războinici adoptaseră soluţia practică a unui consiliu. Hathor sosi la întâlnirea Camerei cu un mic alai – şi ultima, cum i se cuvenea conducătoarei celei mai puternice tabere de pe Tuat.

În ultimele luni, îşi extinsese puterea cooptând rivali sau omorându-i în dueluri şi ridicându-i în rang pe cei din grupul ei, prin ocuparea posturilor libere. Câţiva adversari periculoşi abandonară arena politică de pe Tuat, retrăgându-se în siguranţă pe propriile lor domenii. Nu fuseseră eliminaţi, ci neutralizaţi, atât timp cât Hathor păstra controlul asupra Porţii Stelare de pe suprafaţa planetei Tuat.

Succesul îi adusese lui Hathor o ceată de aliaţi neobosiţi, gata să se năpustească asupra ei la cea mai mică greşeală, dar şi un duşman major. Khnum, cel cu cap de berbec, luptase în ariergardă împotriva acţiunilor lui Hathor de preluare a puterii. Cu fiecare victorie a lui Hathor, rândurile lui Khnum creşteau, căci zeii înspăimântaţi se alăturau confederaţiei lui. Şi, când Hathor omora un mare zeu, întotdeauna câţiva membri din tabăra zeului învins – favoriţi ai liderului decedat, sau servitori foarte loiali – deveneau principalii rivali ai zeiţei, dornici de răzbunare.

Pe Hathor n-o deranja să-i aibă pe toţi duşmanii într-o singură tabără. Ultimul duel îi adusese o majoritate în consiliu. Reuşita testului la care fusese supusă nava de război o îndemnă să-şi facă publice planurile.

Hathor nu-şi făcea iluzii. Ştia că o serie de mici zei organizaseră eficiente operaţiuni de spionaj. Cel puţin doi dintre fidelii lui Khnum şi trei dintre proprii ei aliaţi, abia aşteptau plecarea ei spre Abydos. Atunci aveau să-şi facă propriile aranjamente pe Tuat.

Astfel de rivali n-o îngrijorau pe Hathor. Cele mai bune dintre trupele aşa-zişilor zei succesori urmau să o însoţească pe Abydos. Nu, adevărata problemă era Khnum şi felul în care urma să acţioneze...

— Domnilor, se adresă ea adunării. Am ştiri importante. Astăzi, la ora trei, oamenii mei au pus în funcţiune fosta navă de război *Ochiul lui Ra*, acum Domul Cinci.

O hologramă fu difuzată în încăpere, prezentând detaliile ridicării de la sol.

— Aa... comentă Hapi cel cu cap de maimuţă, unul dintre zeii mărunţi care erau la curent cu lucrările de pe vechiul vas. Şi noi care am crezut că a fost vreun cutremur sau vreun impact cu un meteorit.

Însă, Khnum se ridică prin reprezentarea tri-dimensională, cu ochii plini de furie. Era un bărbat zvelt şi chipeş, puternic. Când o înfruntă pe Hathor, muşchii i se încordară pe piept şi pe braţe.

— Am crezut că voiai poate să-ţi stabileşti propria fortăreaţă în domul acela, când i-ai deposedat pe cei care locuiau acolo, începu el.

Hathor zâmbi la ideea de a se stabili pe un satelit fără aer, sub un dom vulnerabil chiar şi în faţa lăncilor-fulger. Ce era în capul lui Khnum?

— Dar să reactivezi nişte dispozitive interzise de Ra...

Aici era adevărata problemă a aşa-zişilor

succesori. Deşi luptau pentru tronul lui Ra, nu puteau să iasă de pe terenul de joc în care acesta îi închisese.

O, înţelegea agitaţia lui Khnum. Cu o navă spaţială la comanda ei, sistemele de apărare ale proprietăţilor celorlalţi zei – o pază şi chiar o mină la Poarta Stelară – fuseseră date la o parte. Khnum avea poate cele mai bune forţe de partea sa, dar planeta care forma baza puterii sale era acum vulnerabilă la atac.

Hathor îi întoarse obiecţiile lui Khnum.

— Nava de război a fost renovată pentru *căutarea* lui Ra şi pentru descoperirea sorţii sale. Deşi eu voi comanda expediţia de pe Abydos, fac apel la toţi cei de-aici să furnizeze detaşamente cu cei mai buni războinici. În felul acesta vom putea acoperi cea mai mare forţă posibilă – şi, desigur, fiecare dintre zeii prezenţi aici va avea observatori la faţa locului.

— Destul! izbucni Khnum. Nu numai că această zeiţă demonică ne ameninţă cu nava ei interzisă, dar se mai şi aşteaptă ca noi, rivalii ei, să-i furnizăm forţe pentru propria noastră distrugere!

Zeul berbec îşi duse mâna la colierul pectoral, smulgând una dintre decoraţii. Obiectul se dovedi a fi mânerul încrustat cu aur al unui cutit. Lama subţire era totuşi numai din oţel.

— Moarte, căţea uzurpatoare! urlă Khnum azvârlind cuţitul.

Hathor se mişcă cu o violenţă chibzuită. Îl apucă pe Hapi, zeul prea cuminte, care făcuse comentarii despre testele navei, şi-l puse drept în calea cuţitului. Acesta i se înfipse în inimă.

Chiar când scutul uman al lui Hathor se prăbuşi, Khnum scoase un alt pumnal aurit.

Hathor îşi ridică palma dreaptă aproape într-un gest de apărare. Dar, mişcarea scoase în evidenţă că şi ea purta bijuterii periculoase. Avea pe dosul mâinii un motiv decorativ din fire de aur. Acestea se uneau în palmă, formând montura pentru o mare piatră neagră, marmorată, care sclipea cu o strălucire funestă.

Până să azvârle Khnum lama, Hathor eliberă un şuvoi de energie, care îl lovi pe zeul berbec precum un vânt ciclonic. Fu aruncat cu putere în spate, izbindu-se de un perete, apoi alunecă în jos, în poziţia şezut.

Hathor se năpusti asupra lui înainte ca acesta să poată recăpăta controlul asupra muşchilor. Nu fu în stare decât să privească neajutorat cum mâna ce purta afurisita aceea de bijuterie venea în contact cu capul său ras.

Oricare dintre servitorii lui Ra cunoştea puterea ucigătoare a acestor bijuterii, descoperiri bizare ale tehnologiei de la Porţile Stelare. Dar, în loc să reasambleze componentele moleculare după o traversare prin spaţiu, gema neagră *rearanja* moleculele corpului. Ra folosise piatra sclipitoare pentru a transforma oasele supuşilor căzuţi în dizgraţie în apă. Bineînţeles, procesul ucidea recipientul.

Khnum era un bărbat puternic, dar când piatra îşi exercită îngrozitorul efect, întregul său trup începu să tremure spasmodic. Ochii i se bulbucară şi creierul începu să dea în clocot. Braţele, care nu mai erau sub control, zvâcneau în spasme. Aerul ţâşni din plămâni prin gâtul contractat, cu un bolborosit puternic.

Pe măsură ce Hathor apăsa şi mai mult piatra

ucigătoare în Khnum, capul acestuia deveni spongios în mâinile ei. Alunecă pe podea. Hathor se lăsă pe un genunchi, menţinându-şi contactul până când, în sfârşit, marele Khnum se prăbuşi fără oase, nemişcat la picioarele ei.

— Voi numi un succesor cât de curând, anunţă zeiţa adunarea tăcută. Ridică mâna, oferindu-le o ultimă sclipire a pietrei funeste. Apoi acoperi cu degetele ceea ce fusese arma personală a lui Ra.

— Ocupaţi-vă de pregătirea detaşamentelor de gărzi.

Nu se auzi nici măcar o şoaptă de dezacord când Hathor părăsi încăperea.

CAPITOLUL 11
NOU VENIŢI

Pentru Jack O'Neil, primul semn că un nou comandant fusese propus pentru forţa expediţionară de pe Abydos fu apariţia unui general de armată, cu o singură stea, în cortul său de comandă.

— Pe loc repaus, colonele. Scoase un plic gros din buzunarul de la piept al uniformei sale bej oliv. Francis Keogh, general de brigadă, Armata Statelor Unite.

Keogh trânti hârtiile pe biroul lui O'Neil, cu mai multă forţă decât ar fi fost necesar. Gestul puse în evidenţă inelul West Point de pe mâna generalului, al cărui aur, ciocnindu-se de lemn, răsună ca un timpan în surdină.

— Prin ordinele acestea, trupele tale trec sub comanda mea, continuă Keogh energic. Vei rămâne ca secund, sub ordinele mele. Aruncă o privire prin cort. Cred că putem lăsa semnarea documentelor şi tot restul pentru mai târziu.

În sfârşit, Keogh îl privi pe O'Neil în ochi. Proprii săi ochi erau de un albastru surprinzător de deschis, aşezaţi adânc în orbită, de o parte şi de alta a nasului coroiat, ascuţit. În intensitatea strălucirii lor, ochii lui Keogh păreau o pereche de lasere în două peşteri identice – cu proeminenţa nasului jucând rolul unui telemetru. Chipul generalului era mai mult neregulat decât distins, iar expresia feţei nu era una plăcută. Vreau ca doi dintre oamenii tăi – Kawalsky şi Feretti – să vină aici. *Acum!*

Cu un sentiment de dezgust, O'Neil pasă ordinul gărzii care se găsea în afara cortului. În câteva clipe, locotenentul şi caporalul sosiră. Cum îl văzură pe generalul străin îl salutară, luând poziţia de drepţi.

— Kawalsky şi Feretti, domnule, spuse O'Neil cu un salut impecabil.

— Domnilor, zise Keogh, deşi, după tonul vocii, apelativul părea îndoielnic. Trebuie să vedeţi în mine noul comandant al acestui corp expediţionar. Întăriri considerabile sunt pe cale de a sosi chiar acum. Noile trupe vor constitui o povară majoră asupra proviziilor noastre. De aceea, locotenente, îţi cer să te ocupi de aprovizionare. Iar tu, caporale, îl vei asista.

Misiunea la Aprovizionări era o palmă peste faţa infanteriştilor marini. Dar Keogh nu terminase.

— Pentru acordarea unei atenţii depline şi nepartajate acestei misiuni extrem de importante şi serioase, vă cer să rămâneţi la bază. Orice plecare – chiar şi în deşert – va fi considerată dezertare. De asemenea, delicata voastră datorie vă va interzice orice fraternizare cu localnicii. S-a înţeles?

Cu feţele inexpresive, Kawalsky şi Feretti salutară ca doi roboţi, evitând să-l privească pe general în ochi.

— Da, domnule! spuseră ei în cor.

— Excelent. Sunteţi liberi, amândoi.

Când Kawalsky se îndreptă spre ieşire, îi aruncă o privire lui O'Neil şi, în momentul acela, trăsăturile sale dure îşi pierdură rigiditatea. „*Drace*, părură să spună ochii săi, *v-am băgat în bucluc!*

O'Neil îşi ascunse expresia feţei sub masca indiferenţei. N-ar fi trebuit să accepte propunerea lui Kawalsky de a vedea progresele pe care Skaara şi

băieţii lui le făcuseră. După cele întâmplate, colonelul se aştepta la reacţia lui Lockwood. Dar sperase să aibă mai mult sprijin din partea generalului West.

Keogh aşteptă ca cei doi să plece, apoi se adresă din nou lui O'Neil.

— Studiind situaţia proviziilor de la această bază, colonele, am remarcat un stoc excesiv de proiectile sol-aer. Mi se par inutile, date fiind condiţiile locale. Poate îl vei însărcina pe Kawalsky cu transportarea lor înapoi.

— Domnule, când ne-am luptat cu gărzile lui Ra, problema noastră cea mai mare a fost mobilitatea lor în aer. Udajeet-urile lor – glisoare zburătoare – şi armele lor energetice i-au ţintuit pe locotenentul Kawalsky şi pe un grup de localnici...

Keogh îl întrerupse cu un aforism:

— Mintea soldatului, cită el, este întotdeauna pregătită să lupte ultimul război. Colonele, vorbeşti despre lucruri din trecut. Noi n-ar trebui să ne preocupăm de incursiunile din aer, ci de pregătirile de contra-insurecţie. Se uită urât la subalternul său. Nu numai că ai ignorat un astfel de pericol, dar ai permis antrenarea unui grup de răzvrătiţi.

Keogh avea un corp lung şi uscăţiv, care păru şi mai înalt când se ridică băţos în picioare.

— Voi continua să te folosesc, O'Neil, ca legătură cu localnicii. Dar va trebui să te limitezi la contacte oficiale cu guvernul local. Nu-mi place deloc această aşa-zisă armată pe care ai susţinut-o. Şi nici generalului West.

Generalul trecu la treburi mai lumeşti, cerând o hartă a platoului pe care se găsea tabăra CMU.

— Va trebui să extindem baza pentru a primi

noile trupe. De asemenea, vom avea nevoie de o suprafaţă pentru dispunerea blindatelor pe care le voi aduce.

— Tancuri, domnule? spuse O'Neil.

— Cele mai bune arme de forţă pentru o zonă de deşert, răspunse Keogh. Africa de Nord în al doilea Război Mondial. Războaiele dintre arabi şi israeliţi. Furtuna Deşertului. După calculele mele, mărimea Porţii Stelare ar trebui să permită trecerea atât a tancurilor grele Abrams, cât şi a celor mai uşoare, Sheridan. Vom avea nevoie, totuşi, de arii de asamblare a elicopterelor de război. Vor trebui să sosească piesă cu piesă.

Deşi O'Neil se străduia să-şi menţină masca impenetrabilă a militarului, Keogh nu slăbea din ochi faţa comandantului secund.

— Tu consideri că nu-i nevoie de toate astea, nu-i aşa? Eu unul cred că *se impun* pentru a repara neajunsurile pe care le-ai provocat. Forţe masive de uscat – ca să avem o mulţime de puşti în caz că survine un mare pericol. Şi pun pariu că-i vom intimida pe abbadabbienii ăştia când vor vedea nivelul tehnologiei noastre. Tancurile şi elicopterele sunt elementele cheie ale acestei strategii.

— Da, domnule, spuse O'Neil pe un ton neutru.

Oamenii ăştia s-au luptat cu glisoare anti-gravitaţionale şi cu arme energetice, se gândi O'Neil, *şi clovnul ăsta crede că o să-i sperie cu câteva elicoptere şi cu un nume batjocoritor*.

Keogh examină din nou pe hartă dispoziţia forţelor lui O'Neil.

— Nu sunt impresionat de aranjamentele tale defensive, colonele. Punctele acestea fortificate şi posturile acelea de gardă n-ar rezista asaltului unui

val de oameni – care este, presupun, singura tactică pe care ar folosi-o localnicii. Majoritatea armelor lor sunt arme albe, nu-i aşa?

— Da, domnule, răspunse din nou O'Neil.

— Vreau să se înceapă imediat. Un zid defensiv în jurul întregului platou, cu o întăritură de pământ de-a lungul lui, poate chiar şi nişte turnuri de apărare. Vom lăsa asta pe seama inginerilor. Materialele necesare şi echipamentul de deplasare a straturilor de pământ le vom procura de la CMU.

Lui Lockwood o să-i placă asta, se gândi O'Neil.

— Poţi de asemenea să-i spui domnului Lockwood că voi trimite trupe în sprijinul personalului CMU care se ocupă cu securitatea în mină.

O'Neil îl salută din nou, pierzându-şi de data aceasta masca impenetrabilă. Keogh remarcă schimbarea de pe chipul lui.

— Uite ce e, O'Neil, n-am nevoie să-ţi placă de mine, ci să-ţi faci treaba. Vocea generalului era plină de dispreţ. Asta e problema voastră, a militarilor pe termen scurt. Nu înţelegeţi într-adevăr mistica militară.

— Domnule, replică O'Neil, sunt în serviciu de mai mult de douăzeci de ani.

— Cei din familia mea au fost ofiţeri în armată de generaţii, rânji cinic Keogh. De la Războiul Civil!

— Desigur, domnule.

O'Neil îl salută încă o dată înainte de a părăsi cortul.

— A fost un Keogh cu Custer, nu-i aşa?

* * *

Lockwood aşteptă ca O'Neil să iasă din biroul său

pentru a se cufunda într-o stare de bucurie nemărginită. În încăperea răcoroasă, cu aer condiţionat, directorul îşi frecă palmele în semn de satisfacţie. Cum se prăbuşesc cei puternici, se gândi el. Înfumuratul colonel redus la nivelul unui mesager!

Întorcându-se spre harababura de pe birou, Lockwood luă staţia radio pe care o folosea pentru a comunica cu subalternii săi.

— Dă-mi-l pe Ballard, spuse el în receptor.

Peste câteva momente se auzi un fâşâit, apoi vocea lui Vernon Ballard.

— Domnule Lockwood?

— Du-te la baza militară şi prezintă-te la noul comandant de acolo. Va trimite gărzi pentru paza minei, aşa că e problema ta să vezi cum vor lucra cu oamenii tăi. Încă un lucru – vreau un cordon complet în jurul cortului odihnei. Ai priceput?

— Da, domnule! încheie Ballard fericit.

Lockwood rânji larg, dezvăluindu-şi dinţii. Acum putea să treacă la afaceri, aşa cum îşi promisese.

* * *

— Iată încă unul care are nevoie de explicaţii.

Garda companiei de securitate, îmbrăcată într-o salopetă gri, se întoarse către Charlie Morris.

Imaginea unei beri reci, de la gheaţă, dispăru ca gândul când supraveghetorul minei se îndreptă către ultimul recalcitrant.

— Hei! Underwood! strigă Morris la expertul lingvist care se adăpostise de căldura amiezii la umbra cortului odihnei.

Astăzi implementaseră în sfârşit regula celor cinci

ture înainte de odihnă, fără excepţii. Un cordon de gărzi CMU îmbrăcate în gri şi noii-veniţi ai armatei, purtând costume bej oliv, împiedicau orice acces la cortul odihnei.

Muncitorul necăjit al cărui drum fusese barat era numai un *fellahin*. Pielea sa căpătase culoarea şi consistenţa unei piei de animal din cauza expunerii timp de cel puţin patruzeci de ani la cei trei sori de pe Abydos. Dar tenul avea un aspect cenuşiu, barba albă era îmbibată de sudoare şi mergea clătinându-se uşor. Omul păru incapabil să-şi adune forţele pentru a protesta când Morris ridică o mână în faţa lui.

— De cinci ori, spuse tare supraveghetorul, de parcă intensitatea sunetului l-ar fi putut face pe muncitor să priceapă. Îi arătă cele cinci degete de la o mână. De cinci ori înainte să vii aici.

Omul bolborosi ceva. Morris se întoarse către Underwood, specialistul lingvist.

— Spune-i tu!

Într-o egipteană veche poticnită, Underwood încercă să-i explice situaţia.

Muncitorul protestă din nou, apucând mâna lui Underwood şi încercând s-o tragă spre capul său.

Cu o mişcare bruscă, garda CMU întinse patul armei şi izbi în lături mâna.

— Nu poţi să ştii ce boli au, spuse el laconic.

Underwood îi aruncă lui Morris o privire nervoasă.

— Omul ăsta spune că sorii l-au doborât. Are nevoie de apă şi de sare.

— Ticălosul probabil că se preface.

Chipul ca de maimuţă al lui Morris se încruntă. Privit mai de-aproape, abbadabbianul ăsta semăna teribil cu cel pe care-l văzuse lângă ascensor.

— Dacă-l lăsăm înăuntru, vom avea apoi o întreagă gloată care va pretinde că îi e rău. Underwood, spune-i să se întoarcă la lucru şi să vină înapoi numai când o să aibă bilet.

— Nu ştiu, spuse un soldat care stătuse până atunci deoparte. Omul ăsta pare lipsit de vlagă. Sunteţi sigur?

— De cât timp eşti pe planeta asta, soldat?

Lui Morris îi plăcea tare mult să folosească astfel de replici. Tot aşteptase să apară cineva care să aibă mai puţină experienţă pe Abydos decât el.

Cum soldatul nu venise pe Abydos decât de câteva ore şi cum alternativa la pază era să adune nisip pentru zidul defensiv, n-avu încotro şi îşi văzu de treabă.

Underwood începu din nou un discurs şovăitor. Muncitorul mai în vârstă negă, dând vehement din cap şi arătând cu mâna spre cortul odihnei.

— Nu ascultă, Sullivan, îi spuse Morris gărzii.

Dintr-o singură mişcare, tipul de la pază înfipse patul puştii în stomacul lucrătorului.

Protestele încetară când omul se îndoi, ţinându-se cu mâna de burtă şi gâfâind.

— Acum, pleacă. Inshi! strigă Sullivan, folosind un cuvânt arab pe care-l învăţase în Orientul Mijlociu. Trecuse mult timp până reuşise să facă distincţia între localnici şi musulmanii de care îi apăra pe cei din conducerea CMU.

Omul căzu în genunchi. Sullivan îl smulse de jos şi-l trimise, abia ţinându-se pe picioare, la scările care coborau în mină.

Îl priviră înaintând cu greu, alăturându-se şirului de muncitori, aproape sprijinindu-se de omul din faţă. Apoi, ajunse la scări şi dispăru dincolo de buza

prăpastiei.

— Ai văzut? spuse Morris cu asprime. Trebuie să le-arăţi cine-i şefu', altfel...

Un ţipăt se auzi din mină, un urlet de spaimă, curmat şi în acelaşi timp amplificat de strigătele altor voci. Acel du-te-vino de muncitori care transportau minereu se opri brusc.

Părăsindu-şi locul din cordonul de gărzi din jurul cortului, soldatul care intervenise cu câteva clipe înainte, se îndreptă spre marginea minei. Se cutremură, apoi se întoarse.

— Ce-i? întrebă Morris, iar gura îi deveni dintr-o dată uscată.

— Omul pe care l-aţi trimis înapoi – a căzut de pe scară. Faţa soldatului era albă ca varul, sub o formă incipientă de arsuri solare. A căzut de sus – zece, unşpe' etaje? Şi arată de parc-ar fi ricoşat de câteva din terasele alea.

Se uită fix la Morris.

— Cred că le-aţi arătat cine-i şefu' – ă...?

* * *

Azar şi Gaden erau amândoi aliniaţi în şirul de muncitori când muri tovarăşul lor de lucru. Se aflau pe scară când văzură ceva trecând repede pe lângă ei şi lovindu-se de terasa de dedesubt.

Auziră un zgomot ca de pepene copt care se zdrobeşte atingând pământul. Se uitară în jos şi văzură o pată de sânge şi un corp contorsionat şi fără vlagă, devenind din ce în ce mai mic pe măsură ce cădea în adâncimile prăpastiei.

Mai întâi fură şocaţi şi îngroziţi când aflară cine era victima accidentului. Bătrânul Zaid locuia

aproape de Gaden. Era văduv şi avea o fată bolnavă. Fiecare monedă pe care o câştiga muncind în mină mergea la doctori şi pe medicamente pentru fată.

Apoi lumea se înverşună, pe măsură ce se iscară tot felul de versiuni în privinţa celor întâmplate înainte de căderea lui Zaid în gol.

— Uniformele gri l-au bătut cu bastoane pentru că a căzut şi nu s-a mai putut ridica!

— Pui de mastadgi! înjură unul. Am auzit că cei gri l-au aruncat în prăpastie.

— Sunt mai răi decât gărzile Horus! adăugă un alt muncitor.

— Dar, oricât de răi ar fi, cei în verde sunt şi mai cruzi. Am auzit că l-au împuşcat pe Zaid când a venit să ceară ajutor.

— Cei în verde nu pot fi aşa răi, obiectă Gaden. Bereta Neagră şi oamenii săi purtau haine verzi. Aşa şi Daniel. Majoritatea lor au murit ajutându-ne să-l învingem pe Ra.

— Eu cred că cei noi în verde nu sunt aceiaşi, spuse primul muncitor. Stau în jurul cortului şi beau apă şi nu lasă pe nimeni să intre.

— Da, spuse prietenul său, care lansase versiunea conform căreia oamenii în verde erau ucigaşi. Pe de-asupra, cei care sunt prietenoşi cu noi, acum poartă culorile nisipului, adăugă, de parcă era un argument esenţial.

— Un lucru e sigur, spuse în sfârşit Azar, întorcându-se către scări. Cineva trebuie să meargă să-i anunţe pe Kasuf şi pe Bătrâni.

Daniel nu era într-o formă excelentă după o călătorie prin deşert, plină de zdruncinături, pe spinarea mastadgilor. Kasuf acţionase cât mai iute

cu putinţă, imediat ce ştirea morţii lui Zaid ajunsese în cetate. Îi luase pe Bătrâni şi plecaseră călare pe mastadgi, cu Daniel şi Sha'uri ca translatori. Skaara se făcuse dispărut la aflarea veştilor. Daniel spera însă din tot sufletul că tânărul nu plecase să-şi mobilizeze armata.

Călătoria luă sfârşit tocmai când îl apucă o greaţă teribilă. Picioarele îi erau moi, ca de cauciuc, când coborî de pe şaua cu baldachin.

Cum pot şti că nu sunt un erou? *Simplu*. *Eroilor nu le vine să vomite când îşi fac marea intrare*. *Mie, da*.

Lumina celor trei sori îi bătea puternic în ochi, provocându-i o durere fizică. Nu numai că-l orbea, dar îi accentua şi greaţa din stomac. Daniel clipi din ochi, înghiţi şi încercă să se concentreze.

Un cadavru era întins pe nisip, în faţa cortului odihnei. Răposatul Zaid, îşi zise Daniel.

În spatele mortului se întindea o mare de mineri mânioşi. Orice muncă încetase când Bătrânii îşi făcuseră apariţia. Mulţimea era agitată, fierbând de furie. Mii de murmure de protest ajunseră la urechile lui Daniel, nimic inteligibil – în afară de faptul că erau o dovadă clară a revoltei oamenilor.

Se vedea în felul în care muncitorii îşi ţineau sapele şi lopeţile. După expresia feţelor lor, n-ar fi vrut să lovească numai în piatră.

Trecuseră vremurile când o lovitură din partea unei gărzi Horus făcea mii de oameni să-şi plece capetele şi s-o ia la fugă speriaţi. Lucrurile se schimbaseră de când unul dintre oamenii de pază ai lui Ra făcuse greşeala de a-l lovi pe Jack O'Neil – şi se trezise cu măruntaiele împrăştiate. De când Daniel înlăturase masca Horus şi le arătase abydienilor că protejaţii lui Ra nu erau decât nişte

fiinţe umane.

Acestea erau întâmplări de care CMU şi supraveghetorii săi nu auziseră niciodată, după câte se părea. Cordonul de pază din jurul cortului odihnei îşi îngroşase rândurile. Trupele în gri ale lui Lockwood îşi pregătiseră puştile de atac. În spatele lor, bătând mai mult decât nervos cu degetele în armele pe care le purtau, stăteau detaşamentele militare îmbrăcate în salopete verzi. Oamenii de pază ai lui Skaara trimiseseră vorbă că sosiseră noi forţe. Probabil că noile trupe veniseră cu un alt comandant, din moment ce se situaseră alături de bătăuşii de la CMU. Jack O'Neil nu le-ar fi permis niciodată oamenilor lui să-şi murdărească mâinile în astfel de asocieri.

Daniel îşi plimbă privirea de la un grup la altul. Minerii îşi adunau curajul pentru un asalt cu unelte de lucru din Prima Dinastie contra armelor ultramoderne. Gărzile corporaţiei şi cele guvernamentale se pregăteau să-i zboare pe abbadabbieni înapoi în mină, cu o furtună de gloanţe.

Minţile care gândeau la rece trebuiau să intervină, altfel avea să aibă loc un măcel.

— Daniel. Vino!

Kasuf îi făcu semn să îngenuncheze lângă corpul omului mort. Bătrânul cercetă cadavrul.

— S-a zdrobit prin cădere şi carnea este sfâşiată, dar nu văd niciun efect al unor arme străine.

Daniel respiră uşurat. Cel care adusese vestea, un miner pe nume Azar, relatase diferite versiuni despre felul în care căzuse Zaid. Cel puţin, acum una dintre cele mai nefavorabile variante fusese invalidată.

În timp ce Kasuf comunica mulţimii constatările sale, Daniel remarcă o mână de oameni frecându-se cu nisip pentru a înlătura nişte pete de sânge de pe piept şi de pe mâini.

— Am ajutat să-l cărăm pe Zaid la suprafaţă, îi spuse lui Daniel unul dintre ei, un tip negricios, într-o engleză decentă.

Văzând uimirea profesorului, tânărul explică.

— Am învăţat limba străinilor de la... aceia. Îi arătă pe cei din rândurile CMU. Acum, gata. Nu mă mai duc.

Trebuiau să calmeze lucrurile, cât mai repede cu putinţă. Daniel observă nori de nisip venind dinspre baza militară. Cu întăriri, cine ştie ce-or să facă oamenii CMU?

Vorbi tare.

— Vrem să ştim cine a văzut ce s-a întâmplat cu Zaid înainte să coboare în mină.

Daniel fu el însuşi surprins de autoritatea vocii sale.

— Nu aceia care au auzit tot felul de lucruri sau care cred că au văzut. Avem nevoie de oamenii care erau în rândul care cobora, sau de cei care se găseau în cortul odihnei.

Durără ceva timp până separară grâul de neghină, până când Kasuf şi Bătrânii găsiră în sfârşit câţiva martori.

Înarmat în cele din urmă cu o versiune plauzibilă, Daniel se îndreptă spre cel ce părea a fi un responsabil CMU, un supraveghetor îmbrăcat în cămaşă albă şi în pantaloni kaki. Tipul arăta ca o gorilă al cărei corp fusese ras iar părul vopsit blond. Daniel speră că aparenţele erau înşelătoare.

— Tu, spuse individul, eşti tipul ăla, Jackson.

Vorbeşti limba localnicilor. Cu siguranţă mai bine decât Underwood.

Făcu un gest către un om cu o figură de om de ştiinţă care se tot pitea în spatele liniei de atac.

— Am venit să văd care-i problema, spuse Daniel.

Gorila Vanilla îl privi încruntat.

— Problema e că abbadabbienii ăştia profită de un accident ca să se răzvrătească şi să dea totul peste cap. Aşa că, dacă le-ai spune numai să se întoarcă la lucru...

— Va trebui să aşteptăm, îl întrerupse Daniel. Bătrânii – adică guvernul de aici – îi interoghează pe martori. Şi, din ce aud, spun că una din gărzile tale l-a brutalizat pe Zaid.

Supraveghetorul aruncă o privire oamenilor îmbrăcaţi în gri, apoi spuse pe un ton certăreţ:

— Ei, tu pe cine dracu' ai să crezi? Pe noi sau pe o gloată de sălbatici?

— Sălbaticii aceştia, cum le spui tu, m-au primit cu ospitalitate şi mi-au salvat viaţa. Daniel nu-şi putea stăpâni mânia din voce. Ce-aţi făcut voi, cei de la CMU pentru mine, în ultima vreme?

Se întoarse către Kasuf care, îngrijorat, se sfătuia cu Bătrânii.

— Ar trebui să-i calmăm pe oameni ca să nu-i atace pe aceşti războinici, începu Kasuf.

— E cel mai nimerit lucru. Armele lor i-ar măcelări pe mineri, îi zise Daniel.

— Dar trebuie să facem dreptate, insistă Kasuf. Soldatul care l-a lovit pe Zaid şi supraveghetorul care a permis asta trebuie pedepsiţi.

— Nici măcar nu recunosc că oamenii lor l-au atins pe Zaid, îi informă Daniel. Dar cred că ştiu cine a făcut-o şi, dacă nu scăpăm lucrurile din mână...

Vocea îi pieri când văzu venind un şir de camioane pline cu soldaţi. Îi veni repede inspiraţia.

— Trebuie să-i ducem pe oameni de aici chiar acum, înainte să fie împuşcaţi. Trebuie s-o facem paşnic.

— Paşnic? repetă Kasuf

— Urmaţi-mi sfatul, spuse Daniel, întorcându-se către mulţime. În lumea mea, avem diferite feluri de a le arăta celor care ne conduc greşelile pe care le fac. Dacă vreţi să se lucreze în condiţii de securitate, dacă vreţi ca mina să fie condusă mai bine, atunci nu mai veniţi la muncă!

— Aşa e! strigă Azar, pricepând repede. Cât minereu pot să scoată străinii fără noi?

— Aruncaţi deci uneltele! Părăsiţi zona chiar acum! strigă Daniel, avântat în discursul său oratoric.

Pământul păru că răsună de zgomotul uneltelor aruncate.

— Ce dracu' le spune? îl auzi Daniel pe Gorila Vanilla mormăind în spatele lui.

— Nu ştiu, dar cel puţin i-a dezarmat pe afurisiţii ăştia, răspunse una dintre gărzi.

Totuşi, oamenii din Nagada aveau nevoie de ceva mai puternic decât de o grevă pentru a-i prinde la înghesuială pe cei de la CMU. Daniel îşi aduse deodată aminte de o întâmplare de la colegiu. Un protest...

— Prieteni! strigă el. Străinii vin în cetate să cumpere mâncare, nu-i aşa?

— Da, vin! zbieră mulţimea. Dacă cineva va încălca înţelegerea, nimeni nu va mai face afaceri cu el.

— Ei bine, de acum înainte, nimeni nu va mai

trebui să le vândă mâncare, răsună vocea lui Daniel. Asta e o armă foarte puternică în lumea mea. Se cheamă boicot!

— BOI-COD, strigară minerii entuziaşti, stâlcind cuvântul. BOI-COD! BOI-COD!

— Duceţi cuvântul în cetate! Vom veni după voi!

Daniel îi conduse pe mineri dincolo de şirul de soldaţi aşezaţi în faţa cortului odihnei, departe de trupele care soseau.

— BOI-COD! scanda entuziastul grup.

„Cel puţin am împiedicat împuşcarea lor”, se gândi Daniel.

Apoi îşi aminti de ce protestaseră atunci studenţii. Boicotaseră restaurantul cu autoservire pentru a obţine mâncare mai bună.

Daniel îşi aminti, de asemenea, că protestul fusese un eşec total.

Cu excepţia faptului că, la micul dejun băgaseră Froot Loops.

CAPITOLUL 12
O CHESTIUNE DE VINĂ

Walter Draven nu era într-o dispoziţie prea bună. Fusese anunţat despre noua urgenţă, tocmai când lua prânzul, într-unul dintre cele mai fine restaurante ale Washingtonului, cu un tip care se ocupa cu traficul de influenţă şi măsluirea voturilor. Refuzase mâncarea din avion şi aterizase înfometat în Colorado. Trecând prin Poarta Stelară, găsise operaţiunea CMU de pe Abydos sub un boicot local, fără niciun fel de mâncare.

— Ce dracu! îşi ieşi el din fire în faţa lui Eugene Lockwood. Cum naiba au ajuns lucrurile în aşa hal într-un timp atât de scurt?

Directorul era cât pe-aici să-şi dea drumul în pantaloni.

— Am avut probleme din ce în ce mai mari, pornind de la surse diferite, începu el. Dar...

— Lasă, că ştiu continuarea, i-o tăie Draven acru. Dar nu e vina voastră. Unde sunt geniile responsabile de incident?

Lockwood luă staţia radio. Peste câteva clipe, Morris şi Sullivan, supraveghetorul şi garda, intrară în birou. Draven observă că amândoi se bărbieriseră şi se ferchezuiseră cum putuseră mai bine, date fiind condiţiile limită de pe Abydos.

— Vreau să aud ce s-a întâmplat, le spuse Draven, din gura celor direct implicaţi.

Sau, cel puţin, dintr-un fel de gură, îşi zise Draven, măsurând cu privirea trăsăturile de maimuţă ale lui Morris.

Cei doi făcură un schimb de priviri. Aşa, deci. Hotărâseră să colaboreze în privinţa versiunii. Dar relatarea lor părea onestă – ca şi justificarea oferită de Morris.

— Eu doar am executat politica companiei, spuse supraveghetorul. Începând cu ziua aceea, urma să nu i se mai permită niciunui muncitor să intre în cortul odihnei fără acel bilet care dovedea realizarea celor cinci ture de transportat minereu. Tipul ăsta, Zaid, nu avea niciun bilet. Aşa că l-am trimis înapoi.

— Foarte frumos, Morris. Apărarea Eichmann[1] – „Eu doar am executat ordinele". Dar martorii spun că Zaid s-a plâns că se simte rău. Oare, asta n-ar fi trebuit să te facă să te răzgândeşti?

— Domnule... îngăimă Moris, uitându-se la Lockwood care, bineînţeles, îşi lăsă subalternul să se descurce singur. Am crezut că se preface – că simulează. Dacă l-am fi lăsat să intre, ar fi trebuit să-i lăsăm pe toţi cei care se plângeau de căldură. Şi, e drept – îşi frecă braţele, zgribulindu-se, în biroul prea friguros al lui Lockwood – e insuportabil afară. Translatorul nostru nu putea să suporte căldura – se adăpostea la umbra cortului. Băieţii din armată şi oamenii noştri erau afară în soare, dar puteau să bea apă din canistre.

— Deci, puneai în practică o politică a companiei

1 Eichmann, Adolf: nazist german, şeful secţiei pentru evrei a Gestapoului (1939-1945); capturat de serviciile secrete israeliene, a fost judecat şi executat în Israel.

pe care tu însuţi n-ai fi suportat-o, încheie Draven.

— Şi tu, întrebă el, întorcându-se către Sullivan, mi s-a spus că l-ai lovit pe om – de două ori.

— I-am îndepărtat mâna de pe domnul Underwood – traducătorul, specifică Sullivan. Zaid ăsta i-a apucat braţul. L-am făcut să se retragă. Dacă era într-adevăr bolnav, nu voiam să împrăştie germenii, în plus, omul arăta de parcă avea deja purici.

— Ai descris o aşa-zisă lovitură, spuse Draven, intrându-şi bine în rolul avocatului acuzării. Dar cealaltă?

— Asta a fost o chestie mai complicată, explică Sullivan. Domnul Morris i-a zis să plece. La fel şi domnul Underwood, translatorul. Şi eu i-am zis. Cum cioroiul nu s-a mişcat, i-am dat…un fel de ghiont.

— Cu patul puştii, după câte se pare, în plexul solar, completă Draven. Deci, avem un om care pare să sufere de insolaţie şi căruia i se dă una de i se taie răsuflarea. Apoi, i se dă ordin să coboare unsprezece etaje pe scară.

Inginerul îşi clătină capul dezgustat.

— Ce surpriză că a murit coborând pe ruta expres!

Le aruncă celor doi o privire severă.

— Păcat că niciunul dintre voi n-a lucrat în afacerile miniere, spuse Draven într-un sfârşit. Dacă ai fi forat, Morris, te-aş fi trimis în cea mai jalnică mină din Zambia. Şi tu, Sullivan, ai fi alături de el, ocupându-te de încărcături cu cei mai riscanţi, deterioraţi şi volatili compuşi explozivi pe care i-aş găsi.

Importantul director CMU îşi băgă mâinile în buzunare.

— Dar voi sunteţi obişnuiţi să vă jucaţi cu amestecuri volatile, nu-i aşa? Oamenii aceştia erau de fapt sclavi, acum mai puţin de un an. Munceau pentru un stăpân pe care îl considerau un zeu. Se uită din nou fix la Morris şi la Sullivan. Poate că asta vă pare primitiv. Dar, dacă aţi fi muncit pentru un zeu şi v-aţi fi revoltat împotriva lui, cât aţi fi dispuşi să înghiţiţi de la un simplu om? Chiar şi dacă e înarmat cu o puşcă?

Cei doi tăceau mâlc.

Draven strânse din buze.

— Dar voi aţi exagerat cu politica companiei, ca nişte subalterni devotaţi ce sunteţi! N-aţi văzut că era ca şi cum aţi fi jonglat cu nitroglicerină? Sunteţi foarte norocoşi, să vă ia naiba – norocoşi că prostia voastră nu v-a explodat drept în faţă. În schimb, datorită vouă, s-a produs prima grevă din istoria de opt mii de ani a celor de pe Abydos. Felicitări!

Lockwood le luă apărarea.

— A fost vina afurisitului ăla de Jackson. A fost ca un ghimpe în fundul meu chiar de când am sosit aici.

— Mă întrebam când o să ajungem la pretextul „agitatorilor din exterior”, spuse Draven. Sincer să fiu, dr. Jackson mi s-a părut extrem de enervant încă de la început. Am vrut să fie marginalizat – ceea ce, evident, nu s-a întâmplat.

Draven se uită lung la cei trei bărbaţi.

— De altfel, Jackson v-a făcut o favoare, deşi nu v-aţi dat seama. A reuşit să-i facă pe mineri să plece fără să se verse sânge. Dacă ar fi încercat să vă atace, ar fi fost o sută de morţi acum, nu unul singur.

Făcu iarăşi o pauză ca vorbele să-i fie pricepute, apoi continuă pe un ton şi mai înţepător.

— Iar tu, Lockwood, ai fi afară, printre rândurile de soldaţi şi ai privi cum arde drăguţul tău birou.

Se trânti pe un scaun.

— Cred că următoarea destinaţie va fi cetatea. O să văd dacă pot să-i ameţesc cu vorbe dulci pe Bătrânii ăia. Aş prefera să n-o fac pe stomacul gol. Aşa că, Lockwood, poate ai ceva...

— Ă..., îngăimă Lockwood.

— Ce? întrebă Draven.

— Când Jackson i-a convins pe mineri să plece, se organizase deja un boicot împotriva noastră. Pentru provizii şi pentru muncă. Noi...ă... n-am putut să facem rost de mâncare de la localnici. Şi cu tot traficul prin Poarta Stelară, pentru a aduce întăririle militare...

Draven văzuse aglomeraţia de oameni şi de arme care aşteptau să ajungă pe Abydos. El însuşi trecuse prin Poarta Stelară după un pluton de infanterie.

— Perfect, mormăi şeful, ridicându-se de pe scaun. Al dracului de perfect.

— Domnule Draven? întrebă Lockwood când acesta se îndreptă spre uşă. Unde vă duceţi?

— Mi-am schimbat planurile. Mă duc mai întâi să-l văd pe comandantul militar local şi apoi pe prietenii tăi din cetate. Vreau să văd cât de bine ne poate asigura spatele. Şi, poate, adăugă Draven, voi găsi ceva de mâncare.

* * *

Generalul Francis Keogh fu o dezamăgire totală. Era modelul perfect al soldatului, chiar şi în agitaţia lui de a prelua cortul de comandă care aparţinuse lui Jack O'Neil. Un pat de campanie fusese instalat

pentru ca generalul să poată aţipi, dacă era cazul, în timpul conducerii operaţiunilor. După câte se părea, O'Neil nu avusese niciodată nevoie de aşa ceva. Colonelul de la Corpul de Infanterie Marină îi lăsase lui Draven impresia că era mai mult un robot decât un om – un robot care ar fi funcţionat încontinuu, până când s-ar fi stricat şi s-ar fi rupt în bucăţi.

Keogh era mult prea uman, hotărî Draven. Se vedea în felul în care îşi decorase cortul – un steag al regimentului, o fotografie a unui Keogh mai tânăr, dând mâna cu preşedintele – de atunci se perindaseră încă doi ocupanţi prin Biroul Oval. Se vedea mai ales după inelul care strălucea pe mâna generalului. Unii intraseră la West Point şi ieşiseră nişte ofiţeri excelenţi. Alţii terminaseră Academia, convinşi că erau un dar al lui Dumnezeu pentru armată – fie că era adevărat sau nu. Un general care lua cu el steagurile de bătălie şi inelul West Point la o distanţă de milioane de ani lumină de Pământ, intra probabil în categoria a doua.

Asta nu însemna totuşi că generalul era prost. Generalul West n-ar fi trimis nişte oameni stupizi într-un post de o asemenea importanţă. O'Neil, de exemplu, nu fusese prostul nimănui.

Dar, O'Neil fusese tipul commando, flexibil în abordarea tacticilor şi a vieţii. Draven simţi o anume rigiditate la Keogh. Lockwood se plânsese de O'Neil, iar West se văzuse obligat să-l trimită pe Keogh – un tip ca la carte, care ar fi văzut în localnici mai degrabă o ameninţare, în comparaţie cu O'Neil, care luptase alături de abydieni. La drept vorbind, Keogh era un administrator, un contabil de bobi pe câmpul de luptă, echivalentul militar al lui Eugene Lockwood.

S-ar fi meritat unul pe altul, dacă n-ar fi apărut criza generată de stoparea extracţiei de minereu din mină. Pe Pământ, centrele de cercetare începuseră deja să se agite pentru raţiile de cuarţ magic. Dacă politicienii ar fi rezolvat ecuaţia, dacă ar fi dat la o parte cortina de nepătruns a secretului pe care West îl plasase în jurul Porţii Stelare, rezultatul ar fi fost un scandal mai mare decât ofensiva contra Iranului.

Un general politic precum Keogh trebuia să simtă că stă pe un butoi cu pulbere. Dar, chiar în timp ce se prezenta, Draven îşi dădu seama că nu avea să obţină mare ajutor.

— Ordinele mele sunt clare, spuse Keogh. Trebuie să păzesc Poarta Stelară şi să apăr interesele americane pe Abydos.

— Da, dar greva aceasta pune în pericol interesele americane pe care trebuie să le apăraţi, se grăbi să adauge Draven. Şi nu mă refer neapărat la CMU, deşi lucrez pentru companie. Mineralul acesta pe care îl scoatem la suprafaţă are scopuri strategice. Se fac importante cercetări – dar acum sunt ţinute pe loc din cauza lipsei de aprovizionare.

Încercă să atingă coarda patriotică.

— O să lăsaţi o mână de primitivi zdrenţăroşi să întârzie cercetarea din domeniul militar al Statelor Unite ale Americii?

— Ordinele mele nu spun nimic despre obligarea localnicilor să muncească pentru voi, obiectă Keogh. Din câte am înţeles, ceea ce a cauzat răzvrătirea a fost munca forţată. Cu grupuri paramilitare care se formează în rândurile populaţiei, ultimul lucru pe care-l dorim e, desigur, stârnirea vreunui conflict.

— Sper să negociez un acord, spuse Draven domol. Dar aş fi pe o poziţie mult mai puternică dacă

aş şti că pot conta pe ajutorul dumneavoastră. Tot acest proiect prezintă un interes special pentru generalul West. Un eşec ar arăta rău în toate documentele noastre.

— Eu am anumite ordine, repetă Keogh.

— Dar sunteţi pregătit să apăraţi drepturile cetăţenilor americani? Draven puse întrebarea cu grijă. Cu siguranţă că localnicii cereau scalparea sau vreo pedeapsă de genul ăsta pentru Morris şi Sullivan. Dacă ar fi putut avea o garanţie de la Keogh că-i va proteja...

— Nu mă interesează cazurile individuale, răspunse Keogh, ocolind terenul minat verbal. Eu voi proteja interesele americane. Personalul CMU va fi, desigur, binevenit în interiorul bazei noastre fortificate, în cazul vreunui atac. Dar nu intenţionez să iniţiez o acţiune ofensivă.

Draven schimbă brusc câmpurile de bătaie.

— Atunci, ce ziceţi de un ajutor umanitar? După cât se vede, profesorul Jackson i-a învăţat pe localnici principiile unui boicot. Negustorii din cetate nu mai vând mâncare oamenilor mei. Poarta Stelară e ocupată cu întăririle pe care le aduceţi. Poate ne-aţi împărţi şi nouă din raţiile voastre...

— Oamenii mei trăiesc din proviziile făcute de colonelul O'Neil, spuse Keogh. Până când nu se va stabiliza situaţia, cred că să împărţim mâncarea noastră ar fi... necugetat.

Stomacul gol al lui Draven ghiorăi nefericit. Totuşi, încercă să se retragă în cei mai buni termeni.

— Mulţumesc foarte mult pentru timpul acordat, generale. Cred că o să merg să vorbesc cu Bătrânii cetăţii. Aţi putea să-mi împrumutaţi un autovehicul de teren şi o escortă?

Keogh îi adresă surâsul unui om care tocmai descoperise oţet în paharul său de vin.

— Sunt sigur că CMU dispune de mijloace de transport – şi de gărzi pentru o escortă.

Draven ridică din umeri. Meritase măcar să încerce. Dacă ar fi sosit în Nagada într-un camion al armatei şi cu o gardă militară, ar fi dat impresia că este sprijinit de Keogh. Dar generalul văzuse dincolo de vicleşugul lui.

Nu, Francis Keogh nu era deloc un tip prost.

Rigid, da. Draven încercă să uite chinurile foamei. Dar prost, nu.

Operaţiunea CMU de pe Abydos folosea jeepuri în locul maşinilor guvernamentale Humvee. Când Draven îşi anunţă intenţia de a merge în Nagada, Lockwood îi oferi imediat un jeep şi un şofer, plus trei oameni de pază.

— Bine, răspunsese Draven, spune-le numai băieţilor ăstora să-şi scoată uniformele şi să-şi pună haine civile. Dacă localnicii aveau o ură aşa de mare pentru echipamentele gri, nu era deloc în interesul negociatorului CMU să apară înconjurat de aceste uniforme.

Când văzu cum arăta escorta, înţelese că soldaţii nu prea se sinchisiseră să aducă cu ei haine civile. Unul era îmbrăcat cu o cămaşă cu un strident motiv hawaian, care atârna pe el ca pe gard. Altul avea o cămaşă albă care-l strângea la umeri şi pe care o lăsase neîncheiată pentru că nu-i cuprindea pieptul voinic.

După expresia feţei şi după armele pe care le purtau, ai fi zis că sunt o bandă de linşaj, nu o gardă de onoare.

Da, dar Draven ar fi putut foarte bine să

întâlnească o bandă de linşaj în interiorul Nagadei.

Se suiră în jeep şi ieşiră în afara bazei. Draven aprecie drumul neted, la fel ca şi renovările din mină. Oricare ar fi fost defectele lui Lockwood, plănuise şi realizase un drum bine nivelat.

— Armata locală mai păstrează încă un post de observaţie? îl întrebă Draven pe şofer.

Mercenarul ridică din umeri.

— Sigur că da. De obicei e mereu cineva care ne observă, sus, pe duna din faţă.

— Atunci opreşte maşina, ordonă Draven.

— Salut! strigă el, simţindu-se ca un adevărat cretin. Mergem spre Nagada. Vrea cineva dintre voi să vină cu noi?

Se auzi o voce care răspunse într-o engleză acceptabilă.

— Mergeţi în Nagada? Vin şi eu.

Un tânăr ieşi din nisip, de la jumătatea dunei, coborând spre ei de parcă ar fi alunecat. Era subţire, dar viguros şi, păru să nu bage de seamă nici privirile ostile, nici armele bodyguarzilor lui Draven.

Tânărului îi plăcea tare mult să meargă cu maşina, dar, după ce trecură de zona minei, drumul asfaltat dispăru, din motive practice evidente. Jeepul îşi schimbă direcţia şi o luă pe ceea ce părea a fi cea mai bună potecă pentru mastadgii care traversau dunele schimbătoare.

Draven observă că ghidul său nici măcar nu trase un foc de armă pentru a-i avertiza pe paznicii porţilor. Apoi înţelese că zgomotul motorului suplinea această necesitate.

— Mă numesc Draven. Am venit prin Poarta Stelară – tocmai de pe Pământ – ca să vorbesc cu Kasuf şi cu Bătrânii.

— M-am gândit eu, spuse tânărul soldat. Strigă spre unul din turnurile de cărămidă nearsă care mărgineau porţile. După un schimb de cuvinte, porţile mari se deschiseră scârţâind.

— Ştiţi unde sunt Bătrânii? întrebă tânărul sigur de el.

— A, nu, recunoscu Draven.

— Vă voi conduce, se oferi micul soldat.

Urmând instrucţiunile tânărului ghid, şoferul se strecură cu maşina pe străzile întortocheate ale cetăţii. Draven avea viziuni paranoice în care soldaţii locali atacau jeepul şi luau armele gărzilor sale.

Bineînţeles, Draven nu-şi amintea de la ultima lui vizită partea aceasta a oraşului. Dar, atunci mersese pe jos, înconjurat de o mulţime veselă. Acum străzile erau goale. Masa de seară era poate în cuptor sau poate chiar se terminase, căci în aer pluteau mirosuri de mâncare.

Stomacul lui Draven ghiorăi din nou, şi mai adânc, şi mai disperat.

Draven remarcă un alt lucru. Majoritatea construcţiilor din lut şi cărămidă din zona aceasta purtau semnele unor reparaţii recente. Dar lucrările de renovare nu ieşeau ostentativ în evidenţă. Pereţii noi erau deja albiţi de sorii deşertului şi erodaţi de vânturile nisipoase.

— Astea au fost în întregime refăcute? îl întrebă Draven pe ghid.

Tânărul dădu afirmativ din cap.

— Aruncate în aer de Ra. Casele au fost reparate, dar mulţi oameni au murit.

Îşi ridică deodată mâneca hainei din pânză de casă, dezvăluind cicatricele unei imense arsuri de pe braţ. Tot din cauza unei explozii. Am luptat acolo

unde este tabăra voastră. La piramidă.

Draven îl aprobă dând din cap, percepând mesajul nerostit. Oamenii aceştia suferiseră pagube şi muriseră pentru libertatea lor. Ei n-aveau să se lase asupriţi.

Încă vreo câteva curbe şi întoarceri şi Draven se regăsi într-un teritoriu familiar – marea piaţă din faţa clădirii în care se întâlnise cu Bătrânii.

Jeepul coborî o pantă şi se opri, iar tânărul sări repede din maşină.

— Mulţumesc, spuse Draven.

— Bucuros să vă ajut, răspunse micul soldat. Poate şi voi ne veţi ajuta.

— Poate, spuse Draven, aproape ca pentru sine.

Bătrânii fuseseră clar preveniţi. Kasuf şi confraţii lui se găseau într-o sală mare. Alături de ei stătea Daniel Jackson, translatorul lor.

Draven se grăbi să preia iniţiativa.

— Ne-ai făcut o groază de necazuri, Jackson, îl acuză el.

Omul de ştiinţă, care se integrase acum printre localnici, îi aruncă o privire plină de dezgust.

— Chiar mă întrebam cum o să începeţi, spuse el, dar cred că asta e cea mai mare porcărie pe care am auzit-o vreodată de la dumneavoastră. În după-amiaza asta, câteva mii de mineri tânjeau să pună mâna pe aşa-zisa poliţie a companiei. Comparată cu necazurile pe care aţi fi putut să le aveţi, greva asta e o plimbare prin parc.

— Deci, recunoşti că e o grevă, spuse Draven, ridicând vocea cât putu de tare.

— Da, oamenii de aici n-or să mai lucreze pentru clovnul ăla de Lockwood şi pentru lingăii lui cretini. Dar asta nu trebuie să v-o spun eu.

Se întoarse către Bătrâni şi le vorbi în dialectul local. Tot ce pricepu Draven, fu numele Lockwood şi expresia de mânie şi de aversiune de pe chipurile Bătrânilor.

— Am avut o înţelegere, ameninţă Draven.

— Da, replică Jackson, şi valorează cât hârtia nonexistentă pe care am scris-o. V-aduceţi aminte ce cuvinte minunate aţi spus atunci? Oamenii ăştia îşi amintesc – asta e marea calitate a celor analfabeţi: au o memorie excepţională a cuvântului rostit. De aceea a supravieţuit poezia lui Homer de-a lungul a mii de ani – şi de aceea minciunile lui Draven nu sunt uitate. N-aţi vrut un contract pentru că, permiteţi-mi să vă citez: „Un legământ de onoare este cu siguranţă suficient între oameni de bună credinţă”.

Draven rămase cu gura căscată în timp ce Jackson continua să vorbească pe un ton hotărât.

— Singura problemă e că CMU n-a dovedit nici onoare, nici bună credinţă. V-aduceţi aminte de ultima vizită aici? Bătrânii v-au întâmpinat cu un ospăţ. Ei bine, acuma, precum vedeţi, nu mai e niciun fel de mâncare pentru dumneavoastră. Când e vorba de boicot, oamenii ăştia pricep imediat cum stau lucrurile.

Draven îşi apăsă mâna pe stomacul gol.

— Acţiunea asta ar putea fi considerată precipitată.

— Lockwood, omul vostru de încredere, a luat tot felul de măsuri precipitate – unilateral, bineînţeles. A aruncat în aer o parte din piramida care se găseşte aici de mii de ani. A stabilit reguli care n-au nici în clin, nici în mânecă cu condiţiile din mină. Şi a adus oameni înarmaţi care să le impună. Nici măcar o

dată n-a venit la Bătrâni să discute situaţia. Poate i-ar fi explicat de ce au ridicat cortul odihnei – şi cât de greu este să cari minereu pe scările alea.

Se uită furios la reprezentantul CMU.

— Am încercat să le urc atunci când, împreună cu infanteriştii marini, ne-am luptat cu supraveghetorii lui Ra. Şi pot spune că n-a fost un fleac. Dumneavoastră aţi încercat? Ştiu că Lockwood n-a făcut-o.

— O, sunt sigur că ai vrea să dau toată vina pe Lockwood, i-o întoarse Draven. Dar nici localnicii n-au fost nişte îngeri. Unii dintre ei sunt responsabili de sabotarea noului echipament pe care compania mea l-a instalat în mină.

— Am auzit nişte zvonuri, răspunse Jackson. Dar asta e tot ce s-a auzit – pentru că Lockwood n-a venit niciodată la Bătrâni. Dacă ar fi cerut ajutorul lui Kasuf şi al Bătrânilor, poate că ei ar fi pătruns în miezul lucrurilor. Dar Lockwood a estimat că planurile sale în legătură cu forţa de muncă sunt strict secrete. I-a dat la o parte pe Bătrâni şi, când a avut într-adevăr un motiv de a se îndrepta către ei pentru ajutor, a dat fuga pe Pământ să aducă mercenari – ca bodyguarzii aceia de-acolo – şi un nou comandant pentru forţele militare de pe Abydos. E evident că Lockwood n-are încredere în Bătrâni, aşa că ei de ce ar avea încredere în el?

— Dar tu n-ai fi putut face ceva? izbucni Draven.

— De când am început eu să lucrez pentru CMU? strigă Jackson. Oamenii voştri nici măcar nu m-au vrut în afacerea cu predarea limbii engleze!

Pământeanul renegat se calmă puţin.

— Am încercat să le explic Bătrânilor câte ceva despre corporaţii. Pentru ei sunt lucruri care n-au

prea mult sens. Dar au priceput foarte bine ce înseamnă grevă şi boicot. Oamenii voştri au omorât un om azi – un om pe care-l chema Zaid şi care-şi dădea duhul muncind de i se rupeau şalele, pentru că avea o fată bolnavă. Şi ce primea în schimb? O mână de dolari Susan B. Anthony. Sau, poate aţi vrea să le traduc, în timp ce le explicaţi care sunt poliţele de asigurare ale CMU în caz de moarte?

— Poate vom ajunge la o înţelegere, acceptă Draven cu grijă.

— Cum ar fi medicamentele pe care le-aţi promis pentru spitalele de aici? întrebă Jackson. Ăsta a fost marele motiv pentru care s-a permis instalarea companiei aici...

— Păi, ne gândeam, de fapt, la înfiinţarea unui spital al companiei când operaţiunea avea să se extindă puţin, se apără Draven. La urma urmelor, pentru împărţirea medicamentelor ar fi nevoie de un personal pregătit pentru asta.

— Ce drăguţ din partea CMU să se preocupe atât de lege când e vorba de măsuri de protecţie a sănătăţii, spuse sarcastic Jackson. Pentru că, în materie de plată şi protecţie a muncii, aţi procedat absolut ilegal.

Draven se înroşi la faţă.

— Ai vorbit destul, Jackson, şi pe Bătrâni nu prea i-am auzit să spună ceva. Kasuf, spuse el întorcându-se către şeful cetăţii, eşti sigur că e bine ca oamenii tăi să părăsească mina?

Jackson traduse cu atenţie întrebarea. Dar Kasuf începu să răspundă întorcându-se către tânăr.

Jackson dădu din cap.

— N-aţi înţeles niciodată cum funcţionează mina de aici. Pentru voi e valoroasă, aşa cum a fost

valoroasă şi pentru Ra. Dar pentru oamenii care au locuit aici a fost, timp de secole întregi, o secătuire a economiei lor. Şi-au rupt spatele muncind, fără să obţină *nimic*. Dacă oamenii care asudau în mină ar fi lucrat la suprafaţă, săpând şanţuri pentru irigaţii, agricultura ar fi înflorit. Mina a rămas deschisă datorită bunăvoinţei oamenilor de pe Abydos. Prietenii lor de pe Pământ au vrut minerale de cuarţ şi ei au fost încântaţi să le ofere.

Chipul bărbos al lui Kasuf se făcu negru de supărare. Jackson continuă să traducă.

— Dar acum prietenii noştri se simt umiliţi. Străinii le spun cât de mult trebuie să muncească, oamenii mor. Şi ce primim în schimb?

Căpetenia cetăţii aruncă pe jos un pumn de monede americane.

Draven tăcu mâlc.

Apoi, Jackson vorbi din nou.

— N-aţi găsit aici nişte cârpe, aşa cum v-aţi închipuit. CMU are nevoie de oameni care să lucreze în mina aia. Dar Nagada poate supravieţui şi fără ea.

Renegatul îl ţintui cu privirea pe importantul reprezentant al companiei.

— Dacă vreţi ca minerii să se întoarcă la lucru, trebuie să le faceţi dreptate – şi să daţi conducerii de aici dreptul la cuvânt ori de câte ori se plănuieşte ceva.

CAPITOLUL 13
JOCURI DE CULISE

Draven se întoarse în tabăra CMU gânditor şi tăcut.

Gărzile lui erau mai puse pe vorbă decât şeful lor.

— L-aţi lăsat pe poponarul ăla blond şi pe scandalagii ăia de cioroi să se ia de dumneavoastră în halul ăsta? se tângui un mercenar care era cu siguranţă englez.

— M-am dus în cetate doar ca să văd cât de mult ne putem baza pe guvernul local, spuse Draven.

— Al dracului de mult, remarcă mercenarul. Sunt o gloată de moşi încăpăţânaţi.

— Deci, va trebui să schimbăm lucrurile, răspunse Draven. Dar mai întâi cred c-o să jupoi vreo două, trei bucăţi de piele de pe indivizii ăia trei care m-au băgat în buclucul ăsta.

Cei trei se aflau încă în biroul lui Lockwood, aşteptând ca nişte băieţi, să vină tăticul şi să le spună că totul este în regulă. Nu-i nevoie să mai spunem că, tăticul nu era deloc bine-dispus.

— Tâmpitule! strigă furios la Lockwood. M-am dus acolo să încerc să forţez mâna consiliului de Bătrâni şi, când colo, ce descopăr? Că n-avem absolut nicio putere. Zero. Ciuciu. *Nada*.

— Dar, domnule, vă asigur... începu Lockwood.

— N-am nevoie să mă asiguri de *nimic*! strigă

Draven. Datorită nepriceperii tale ne-am ales cu o mină care este cu mult în urma producţiei scontate, cu o grevă şi un boicot, şi cu un comandant militar care n-ar mişca un deget ca să ne ajute.

Îşi înfipse un deget în pieptul lui Lockwood.

— Care-i rezultatul? Aceşti abbadabbieni de care aţi tot râs vă lovesc exact la punctul slab. Lovesc CMU chiar acolo unde o doare mai tare. Noi nu suntem o făbricuţă de doi bani, Lockwood. Nu-i aşa?

— Bineînţeles că nu, domnule, răspunse directorul pe care-l trecuseră sudorile.

— Nu-i aşa, Morris?

— Nu, domnule.

— Nu-i aşa, Sullivan?

— Întotdeauna mi-aţi dat bani frumoşi, răspunse mercenarul.

Stomacul gol al lui Draven începu să dea semne de durere. Trei oameni pe care va trebui să-i salveze şi, singurul căruia îi mergea cât de cât mintea era mercenarul.

— Suntem o corporaţie multinaţională, domnilor. Avem resurse. Şi aceasta e cea mai mare acţiune pe care am întreprins-o vreodată. Am venit pe planeta asta, în oraşul ăsta, ca să negociez cu localnicii. Recunosc un lucru aici. Prima oară i-am subestimat. Am crezut că sunt nişte primitivi şi că singura problemă ar fi americanul ăla rămas aici, Jackson.

Ochii bărbatului slăbuţ ardeau de mânie.

— Dar când am vorbit cu Bătrânii în seara asta, Kasuf mi-a aruncat în faţă propriile mele cuvinte. Oare cum s-a ajuns la situaţia asta? Oamenii de aici erau destul de binevoitori când am plecat de pe planetă. Ce n-a mers bine? Răspunsul este – *voi trei*. Localnicii vor dreptate – asta înseamnă tu, Morris şi

Sullivan.

Lockwood încercă să vorbească cu o voce pierită.

— Poate...

— Tu să taci, spuse Draven scurt. Nici măcar să nu te gândeşti să-i dai pe mâna localnicilor.

Cei doi subalterni se uitară alarmaţi unul la celălalt.

— Dacă asta ar reface forţa de muncă... Lockwood aproape se tânguia.

Draven îi aruncă directorului o privire plină de dezgust. Ce noroc că Sullivan nu purta o armă. Sau, poate, ce ghinion. Înlăturarea lui Lockwood – chiar şi cu un glonţ în cap – ar fi fost o mană cerească.

— Noi nu ne dăm personalul pe mâna justiţiei locale, spuse Draven sec. Asta-i politica companiei. Şi cred că e un lucru bun, dacă ne gândim la o serie de noţiuni destul de primitive de justiţie care funcţionează în unele locuri în care operăm.

Avea o voce egală şi lipsită de însufleţire.

— Am cunoscut culturi în care se tăiau mâinile pentru infracţiuni minore. Din câte ştim noi, abbadabbienii ar putea cere ca recompensă pentru moartea acestui Zaid aruncarea în mină a vinovaţilor.

Mutra de gorilă a lui Charlie Morris începu să dea semne că o cam băgase pe mânecă. Sullivan arăta de parcă înghiţise un băţ.

— Avem motive practice să nu dăm înapoi şi să nu ne predăm oamenii, spuse Draven. Bătrânii vor să aibă un cuvânt de spus în conducerea minei şi asta datorită „acţiunilor tale precipitate”, Lockwood.

— Domnule Draven, nu pot să cred că le daţi atenţie acestor oameni. Glasul lui Lockwood suna disperat.

— O, *trebuie* să le dăm atenţie, răspunse Draven. Compania are politica ei când e vorba de guverne recalcitrante. Schiţă un zâmbet aproape imperceptibil. Le înlocuim. Şi cum astfel de operaţiuni implică acţiune militară, poate o să vrei să apelezi la acel SEAL pe care l-ai angajat ca şef al apărării – Ballard, parcă aşa îl cheamă, nu?

Draven se uită fix la ceilalţi doi indivizi din birou.

— Sper că ai fost în stare să-ţi alegi măcar *un* subaltern capabil.

* * *

Daniel Jackson era plin de energie după întâlnirea cu Bătrânii. Kasuf îl luă pe savant la el acasă, unde îi aştepta Sha'uri.

— Soţul tău s-a descurcat foarte bine, îi spuse Kasuf fiicei sale.

— Nici nu mă îndoiam, zise ea surâzând.

— Eu o să mă judec după rezultate, răspunse Daniel, încă plin de agitaţie, cu corpul tremurând. Cred că i-am dat lovitura domnului Draven. Dar oare l-am convins? Asta-i marea întrebare.

Dându-şi la o parte părul blond care-i pica pe faţă, Daniel începu să se plimbe nervos de colo-colo.

— Eu sperasem – *noi* am sperat – că greva noastră o să-i forţeze pe cei de la CMU să trimită pe cineva pentru negocieri.

— Aşa s-a şi întâmplat, spuse Kasuf. A venit acest Draven.

— Da, dar eu speram că o să ne facă o ofertă. În loc de asta, n-a făcut decât să ne atace.

— În târgurile noastre, negustorii nu fac niciodată o ofertă până când nu-i ascultă pe clienţi şi nu-şi fac

o idee de cât au de gând să plătească. I-ai dat mult de gândit străinului, Daniel. Să nu te mire dacă o să chibzuiască îndelung.

Daniel îşi muşcă pieliţa degetului mare de la mâna dreaptă – un tic nervos de care crezuse că scăpase cu ani în urmă. Tresări când îi dădu sângele.

— Aş vrea numai să ştiu ce-i în mintea lui Draven.

Sha’uri dădu uşor din cap, în semn de blândă nedumerire.

— De ce atâta preocupare pentru părerea unui singur om?

— Draven reprezintă mult mai mult decât o singură persoană. El este un personaj cheie...

Daniel se grăbi să explice expresia aceasta neobişnuită.

— Draven acţionează ca agent al companiei sale. Cuvântul său poate angaja CMU – aşa cum s-a întâmplat când a organizat punerea în folosinţă a minei. Dar părerea sa exprimată în faţa superiorilor poate provoca o serie de lucruri.

Îi aruncă o privire lui Kasuf.

— Ţi-am spus de multe ori că acordam puţină atenţie acţiunilor companiilor din lumea mea. Dar chiar şi eu auzisem de CMU. Deţin o mare putere – mai mare decât unele guverne de pe planeta mea.

Daniel se încruntă trist.

— Şi aici nu sunt nici măcar constrânşi de judecăţile opiniei publice. Doar o mână de oameni de pe Pământ ştiu că Abydos există. Şi sunt toţi obligaţi să păstreze secretul.

Dintr-o privire, Daniel îşi dădu seama că ascultătorii săi pierduseră firul.

— Hai să vă explic altfel. Relaţia lui Draven cu Lockwood este aceeaşi ca relaţia lui Ra cu gărzile

Horus.

Minţile abydienilor se luminară. Oricât de puternice ar putea părea gărzile Horus unui om de rând, Ra reprezenta o forţă cu mult mai mare – şi mai periculoasă.

Kasuf îl privi pe Daniel, încruntându-se.

— Acest Draven este regele companiei?

— Nu, explică Daniel, dar el este trimisul şefilor companiei. De aceea era aşa de important pentru noi să vorbim cu el – să trecem peste capul lui Lockwood.

Oftă, dându-şi seama că folosise un alt englezism.

— Închipuie-ţi că Bătrânii trebuie să ia o hotărâre într-o neînţelegere. Una dintre părţi face în aşa fel încât numai versiunea ei să fie ascultată. Într-o astfel de situaţie ne-a pus pe noi Lockwood.

— Dar acum Draven a auzit ce-am avut de spus, zise Sha'uri.

Daniel făcu semn cu capul.

— O altă soluţie ar fi fost să mă întorc pe Pământ.

Îşi luă privirea de la chipul îngrozit al soţiei sale.

— Am avea nevoie de cineva pentru a pleda cauza noastră, cineva care să cunoască atât engleza cât şi obiceiurile de pe planeta mea. Ceilalţi care ar putea fi dornici să ne ajute – O'Neil, Kawalsky sau Feretti nu sunt numai prietenii noştri, ci şi soldaţi. Ordinele superiorilor îi obligă să rămână aici, pe Abydos.

Daniel zâmbi cu jumătate de gură spre Sha'uri.

— Eu, pe de altă parte – în fine, superiorii lor ştiu că eu nu sunt unul care să primească ordine.

Sha'uri nu putu să nu surâdă.

— Chiar prea adevărat, dragul meu soţ. Păi, tu n-ai acceptat ordine nici de la Ra.

— Nu prea pot să mă laud cu asta, răspunse el. Ra mi-a ordonat să-mi omor prietenii. Noroc că tu şi Skaara aţi fost pe fază şi m-aţi scos din situaţia aceea, ajutându-ne pe noi toţi să evadăm.

Se uită de jur împrejur.

— Apropo, unde e Skaara? Am crezut că o să fie prezent la discuţiile înfocate ale consiliului.

Kasuf dădu din cap.

— Fiul meu e afară; se antrenează din nou pentru a deveni un războinic. Ceva ce se cheamă „operaţiuni de noapte”, ei ştiu ce-o fi asta.

— Am auzit că a făcut lucruri extraordinare cu băieţii lui, spuse Daniel. N-or avea ei uniforme ca oamenii lui Lockwood sau Keogh, dar se pare că au devenit o adevărată forţă de luptă.

Daniel ezită o clipă.

— Poate că ar trebui să le spunem că vrem să-i vedem în acţiune. Ar fi timpul ca Bătrânii să accepte oficial existenţa armatei lui Skaara.

— Crezi că vom avea nevoie de războinici? întrebă Kasuf îngrijorat.

— Am zis asta fiindcă am vorbit cu Skaara despre ambiţiile lui. Sunt mai mari decât planeta asta.

— Cum aşa? întrebă Kasuf.

Daniel descrise plin de îndoieli conversaţia sa cu Skaara despre Porţile Stelare. Descoperi cu uimire că bătrânul Kasuf era de acord cu expediţia pe care fiul său avea de gând s-o facă.

— M-am surprins de multe ori în ultima vreme gândindu-mă la fraţii mei de dincolo de stele, recunoscu Kasuf, şi la ce lucru extraordinar ar fi să-i anunţăm că Ra nu mai este. Ce ciudat că fiul meu a preluat aceste gânduri şi a încercat să le pună în practică!

— Da, dar n-o să poată întreprinde nicio acţiune până când nu vom afla şi alte coordonate ale Porţilor Stelare, aşa cum i-am spus şi lui, zise Daniel. Nu văd cum s-ar întâmpla asta, dacă nu descoperim vreo altă comoară de documente antice.

Continua să măsoare camera cu pas grăbit, de parcă ar fi ţinut un curs.

— Poate că e mai bine că *nu* avem coordonatele. Pentru că atunci, Skaara s-ar confrunta cu aceeaşi problemă pe care aş avea-o eu dacă m-aş duce pe Pământ să pledez pentru cauza noastră. Poarta Stelară nu mai este a noastră. Se află în mâinile soldaţilor – care nu mai sunt conduşi de prietenul nostru O’Neil.

Daniel îşi înfundă mâinile în buzunare.

— Poate că ar fi trebuit să prevăd asta. Dar acum, când Keogh se ocupă de situaţie, e foarte clar că Poarta Stelară e controlată de CMU.

— Ei au nevoie de ea, spuse Kasuf. Noi la ce-am putea folosi Poarta Stelară?

— Să presupunem că Draven n-ar fi venit, sublime Daniel. Dacă aş fi vrut să mă duc la CMU să le spun de fărădelegile lui Lockwood, crezi că mi-ar fi lăsat cale liberă? Cel mai probabil, ar fi refuzat. Se încruntă. Sau, la cât e de nemernic, Lockwood m-ar fi lăsat să intru în piramidă, după care aş fi dispărut fără urmă. Un „accident” în tranzit.

Chipul lui Daniel se strâmbă.

— Chiar dacă m-aş duce pe Pământ, cui m-aş adresa? V-am explicat ce spuneau colegii mei despre mine, că sunt prea excentric, ca să nu spun decât atât. Dacă aş apărea în public cu o poveste despre o călătorie în altă lume, aş fi luat drept nebun.

Zâmbi uşor când soţia lui începu să protesteze.

— Nu uita că pentru oamenii din lumea mea, Ra nu-i nimic altceva decât un vechi mit.

Apoi zâmbetul lui Daniel păli.

— Nu cunosc pe nimeni la CMU. Dacă aş vrea să mă plâng de Lockwood, ar trebui să mă duc la generalul West. Nu l-aţi cunoscut. Dar am impresia că tipul ăsta e atât de viclean, încât i-ar face pe Draven şi pe Lockwood să pară cinstiţi. Pe partea asta a Porţii Stelare am învăţat că-i foloseşte pe oameni ca pe nişte obiecte. Eu i-am servit pentru tradus. O'Neil a fost ales să conducă expediţia noastră, fiindcă el era unealta distrugătoare a lui West, în caz de nevoie. Dacă Poarta Stelară ar fi părut periculoasă, O'Neil ar fi trebuit s-o arunce în aer.

Daniel se uită din nou la Sha'uri.

— Să-ţi spun drept, n-aş vrea să ajung – sau să ajungem – pe mâinile lui West. Dacă nu mai are nevoie de această unealtă? Dacă m-aş duce să vorbesc cu el, e posibil să nu mă mai lase să mă întorc.

— Nu-ţi mai bate atât capul cu toate posibilităţile, spuse Kasuf.

— Simt că trebuie să le cântăresc, răspunse Daniel. Se pare că, pas cu pas, v-am condus pe un drum a cărui destinaţie n-o cunosc. Eu, prin natura mea, nu sunt un conducător, Kasuf. Asta mă îngrijorează.

— Nu putem face nimic până când nu primim o propunere din partea lui Draven. Poate că o să înţeleagă că îngrijorările noastre sunt întemeiate. Vom avea un cuvânt mai greu de spus în conducerea minei – iar cei care sunt vinovaţi pentru moartea lui Zaid vor fi judecaţi.

— Chiar voiam să discutăm despre asta, recunoscu Daniel. Ce fel de pedeapsă o să li se dea acelor doi indivizi?

— Nu e vorba de o pedeapsă, spuse Kasuf. E mai degrabă o chestiune de recompensă. Zaid avea o fată bolnavă. Fata nu mai are un tată care s-o întreţină. Dacă ar fi să judec eu cazul – ceea ce nu pot, pentru că mi-e teamă că antipatia mea pentru Lockwood mi-ar întuneca minţile – aş considera că cei a căror neglijenţă a provocat moartea lui Zaid, ar trebui să se ocupe de fată. Dacă ar putea să-i găsească tratamentul necesar vindecării, aşa să facă. Dacă nu, să vegheze ca ea să fie îngrijită cum trebuie.

Daniel ridică din sprâncene.

— Sistemul vostru de legi sună destul de pragmatic. Mi-era teamă că pedeapsa ar fi să-i aruncaţi în ulei încins – sau ceva de genul ăsta.

Kasuf zâmbi amar.

— Legea lui Ra – de fapt, el n-a condus după lege, ci după toane. Noi nu putem trăi aşa.

Sha’uri îl văzu pe tatăl său înbuşind un căscat.

— Se face târziu, spuse ea. Hai să mergem, dragul meu.

Când o porniră pe străzile tăcute ale Nagadei, Daniel, încă agitat, o luă înaintea soţiei sale. Sha’uri îl luă de braţ, apoi îl privi surprinsă.

— Confruntarea cu individul ăla, Draven, te-a adus în culmea enervării. Freamăţi precum un mastadgi care presimte o furtună de nisip.

— Nu mi-e teamă de el – sunt doar îngrijorat, spuse Daniel.

Sha’uri îi zâmbi ştrengăreşte.

— N-am spus că tremuri. Ci, doar că freamăţi –

diferenţa e ca între noaptea în care ne-am căsătorit şi...

— Nu-i corect, se plânse Daniel. Datorită barierei de limbă n-am înţeles că era vorba de o nuntă. Când m-am prins...

Sha'uri zâmbi larg.

— Exact.

Amândoi îşi grăbiră pasul ca să ajungă acasă cât mai repede.

* * *

A doua zi, Draven puse stăpânire pe biroul lui Lockwood, alungându-l de la preţiosul său aer condiţionat. Aşezat la biroul directorului, importantul reprezentant CMU se întâlni cu Vernon Ballard.

— Îi trimitem drept iscoade în tabăra adversă pe profesorii de limbă, îi spuse Draven responsabilului cu apărarea. Dacă totul merge bine, o să luăm legătura cu ei mâine seară.

Noaptea a fost dintotdeauna momentul cel mai prielnic pentru complot, mai ales când se punea la cale răsturnarea vreunui guvern. Întunericul scotea la iveală calităţi nebănuite în liderii loviturilor de stat.

— Eşti sigur că oamenii ăştia or să-i învingă pe bătrâni? întrebă Ballard.

— Sunt tineri. Sunt sigur că putem conta pe ei... pe entuziasmul lor.

Comandantul mercenarilor clătină din cap.

— Pentru voi nu-i decât o chestiune de afaceri, nu-i aşa? Dacă nu puteţi intra prin faţă, o luaţi pe uşa din spate.

— Dar tot avem nevoie de o cheie, spuse Draven.

Şi aştept să faci rost de ea.

— Străbunicul meu făcea comerţ cu indienii, spuse Ballard. Două bunuri erau esenţiale pentru comerţ – whisky şi arme. Zâmbi. După câte văd eu, oamenii de aici nu prea sunt băutori. Dar puştilor ălora sigur le plac armele.

Draven dădu din cap.

— Dar noi nu vrem să pună mâna pe arme care sunt prea bune.

— Ca străbunicul cu indienii. Puştii ăştia au nevoie de ceva cu care să domine concurenţa locală – dar băieţii mei or să aibă, bineînţeles, controlul asupra lor.

Clipi repede, meditând.

— Poate o să reuşesc să pun mâna pe nişte puşti Garand, producţie 1942 – adaptate pentru infanteriştii marini din al doilea război mondial. Arme de înaltă acţiune, cu cinci gloanţe în butoiaş.

— Şi cu cincizeci de ani în urma tehnologiei de astăzi, spuse Draven. Îmi place.

— Armele Garand sunt rezistente. Erau folosite în 1903, spuse Ballard.

— Cu atât mai bine, zâmbi Draven.

— N-am menţionat cel mai bun lucru, spuse Ballard. Un Garand primeşte un glonţ de calibrul 30. Muniţia, pentru armele mai recente e mult mai mică – în jur de calibrul 22, ca să intre mai multe în încărcător...

— Deci nu pot folosi stocurile noastre, sau ale armatei, pentru aprovizionare.

— Exact, domnule, spuse Ballard tărăgănat. Dacă puştii vor gloanţe, trebuie să apeleze la noi.

— Întoarce-te pe Pământ prin Poarta Stelară şi fă-ţi treaba, îi ordonă Draven. Nu cred că o să ne coste

prea mult. Şi vreau să am o mostră la îndemână pentru întâlnirea cu viitorii noştri noi prieteni.

Zâmbi sadic.

— Primitivilor ăstora le place un big bang.

* * *

Cei trei vizitatori din tabăra minieră intrară în Nagada deghizaţi în veşminte tradiţionale. Pe Skaara îl distră teribil aspectul lor misterios. Ce-or complota străinii ăştia?

Câţiva dintre tovarăşii lui veniseră la el cu o zi înainte. Cei care urmau cursurile de engleză ale CMU îi căutaseră. Bărbatul important care venise să vorbească cu Bătrânii voia să discute şi cu Skaara. Dar în particular.

Skaara nu dori să-l întâlnească până când unul dintre locotenenţii săi – un alt fost păstor care se remarcase în lupta împotriva gărzilor Horus – nu-i spuse câte ceva despre Draven.

— A fost destul de deştept să ceară la postul nostru de pază un ghid pentru oraş, spuse tânărul. Orice ar avea să-ţi spună, poate fi interesant.

Aşa că, fusese stabilită o întâlnire pentru seara aceea, întâlnire care debută cu intrarea în oraş a celor trei străini deghizaţi – prost deghizaţi, cel puţin în ochii lui Skaara. Unul dintre ei era pur şi simplu cu mult mai înalt decât majoritatea populaţiei din Nagada. Când O’Neil şi Kawalsky pretinseseră că erau din oraş, avuseseră cel puţin bunul simţ să se cocoşeze puţin. Pe când individul ăsta intră pe poartă mergând ca un băţ. Şi oare ce avea în pachetul acela lung pe care-l purta cu atâta grijă?

Străinii precizaseră că locul întâlnirii trebuia să fie

retras şi izolat fonic. Skaara alesese un depozit de materiale, lipit de zidurile oraşului. Avea nişte pereţi groşi, dar care fuseseră găuriţi de udajeet-urile lui Ra şi încă nu fuseseră reparaţi.

Străinii fură conduşi într-o încăpere interioară, luminată în valuri de câteva lămpi cu petrol. Când îşi dădură jos mantalele, ieşiră la lumină chipurile lui Draven, Lockwood şi şeful gărzilor lui Lockwood – Ballard.

— Tu îi conduci pe soldaţii de aici? întrebă Lockwood într-o versiune stricată a limbii locale.

— Ce anume doriţi? îi întrebă Skaara în engleză.

— Mă gândeam eu că vorbeşti limba noastră, spuse Draven. Omul tău care m-a condus azi noapte în oraş se descurca destul de bine.

Pentru Skaara vorbele astea semănau cu cele ale negustorilor din piaţă, care-i flatează pe clienţi înainte de a le vinde ceva.

— Aţi vrut să mă vedeţi, spuse el.

— Am venit să văd ce anume îţi doreşti tu. Draven zâmbi. Compania pe care o reprezint e mare şi puternică. Am putea să-ţi oferim bogăţii, femei şi putere aici, pe Abydos.

Negociatorul se aplecă puţin.

— Deci, te întreb încă o dată. Ce vrei?

Skaara îi adresă un zâmbet ciudat.

— Eu vreau stelele. Mi le puteţi oferi?

Draven se uită la el şocat, uitând linguşelile pe care le debitase.

— Ce vrei să spui?

— Dumneavoastră şi noii soldaţi – uniformele verzi – controlaţi Poarta Stelară, spuse Skaara. Vreau ca savantul nostru, Daniel, să aibă acces la poartă. Dincolo sunt şi alte lumi, în afară de a voastră şi de a

mea. Oamenii noştri au fraţi care se află încă sub jugul lui Ra. N-ar trebui măcar *să încercăm*, să-i căutăm?

Draven fu atât de uluit, încât avu nevoie de timp şi pretinse că trebuie să se consulte cu însoţitorii săi.

— Puştiul are gânduri mari, şopti Ballard. Cine s-ar fi gândit că o să aibă pretenţii asupra celorlalte lumi?

— Acum avem şi noi un aranjament convenabil, se plânse Lockwood aproape miorlăindu-se. Chiar vrem să ne pierdem timpul permiţându-i lui Jackson să ne ocupe această linie vitală? Fiecare secundă în care Poarta Stelară nu funcţionează înseamnă pierderea unor transporturi de minereu – sau a unor provizii de care avem nevoie aici.

— N-o să obţinem nici minereu, nici provizii până nu vom avea de-a face cu un guvern mai îngăduitor, şopti Draven. Îl măsură pe Skaara cu privirea. Poate că tânărul ăsta, în ciuda aparenţei sale idealiste, nu avea să reziste unor oferte practice.

— Nu ştiu dacă pot să-ţi dau stelele, spuse Draven deschis. Oamenii noştri de ştiinţă spun că e foarte greu să găsim alte lumi.

Skaara dădu din cap.

— Acelaşi lucru îl spune şi Daniel. Sunt multe combinaţii posibile. Dar putem face cu siguranţă nişte încercări.

— Poate, spuse Draven încet. Ceea ce eu îţi pot oferi este o poziţie mai bună aici, pe Abydos. Echipament pentru armata ta – uniforme... arme.

Se întoarse către Ballard.

— Arată-i.

Mercenarul deschise pachetul pe care îl căra. Înăuntru se găsea o puşcă, mai lungă decât cele cu

care era obişnuit Skaara. Ballard încărcă arma cu câteva gloanţe lungi. Cu un *clic-clac* acţionă un fel de trăgător aflat în partea superioară a armei. Apoi trase într-unul din pereţii de cărămidă nearsă, creând o gaură imensă. Împuşcătura fu asurzitoare, chiar şi pentru încăperea aceea mare. Tovarăşii de arme ai lui Skaara se năpustiră înăuntru, temându-se că şeful lor era în pericol.

Ballard, ţinând cu grijă ţeava puştii departe de Skaara, operă din nou mecanismul şi trase.

— Bună armă, nu-i aşa? spuse Draven.

— Nu pare aşa de bună ca armele pe care le-am recuperat din tabăra colonelului O'Neil, observă Skaara. Prea multe manevre înainte de a trage... şi gloanţele sunt mai mari decât cele pe care le folosim la armele noastre acum.

Lui Draven îi îngheţă zâmbetul pe buze. Se pare că reprezentantul CMU nu se aştepta ca Skaara să remarce aceste lucruri.

— Armele au un design simplu pentru că, de fapt, lucrurile sunt mai simple pe lumea asta. Dar sunt şi mai uşor de reparat. Şi, chiar dacă nu poţi trage rapid cu ele, în schimb nu se blochează aşa de uşor cu nisip.

— Bine. După câte spuneţi, par să fie arme bune. Ce trebuie să facem ca să le câştigăm? Vă aşteptaţi să muncim în mină pentru voi?

— Vă dăm armele ca să vă ajutăm să ocupaţi locul pe care-l meritaţi aici, în Nagada. Folosiţi-le ca să-i daţi la o parte pe bătrânii care vă asupresc pe voi şi oraşul vostru. Mina te poate face bogat. Nu trebuie decât să-i trimiţi pe oameni să muncească din nou pentru noi.

— Deci, putem avea arme, iar eu pot deveni

bogat, numai dacă îi înlăturăm pe bătrânii ăia tâmpiţi care ne conduc.

Draven aprobă din cap plin de nerăbdare.

— Am un sfat pentru dumneavoastră, domnule Draven. Skaara făcu un gest înspre Lockwood. Concediaţi-l pe individul ăsta. Se află aici de luni de zile şi n-a descoperit nici până acum că eu sunt fiul lui Kasuf, căpetenia bătrânilor ălora tâmpiţi.

Draven îi aruncă o privire scânteietoare directorului. Ballard începu să umble cu disperare la puşca sa. Skaara înşfăcă o suliţă lungă, care avea în capăt un fel de floare stilizată de lotus. Draven crezuse că era un fel de torţă sau vreun obiect decorativ. Balansând lancea, tânărul aruncă jos arma din mâinile lui Ballard. Apoi, activă un dispozitiv de control ascuns şi flanşele ieşiră la iveală în vârful lancei. Skaara ţinti şi un val de energie ţâşni din ea. Mânerul puştii arse şi partea superioară din metal dispăru. Butoiaşul se topi.

— Nu cred că avem nevoie de... armele voastre simple. Cu lancea-fulger ţintită spre ei, tânărul era complet stăpân pe situaţie.

— Acum plecaţi – întindeţi-o de aici înainte să vă arăt cum funcţionează chestia asta pe carne de om!

CAPITOLUL 14
CHIAR ŞI ZEII SUNT MURITORI

Pentru un observator exterior, nava de război *Ochiul lui Ra* îşi realiza trecerea spre un spaţiu normal într-o splendidă strălucire mută. Sunetul nu se transmite în vid. Dar lumina se propagă şi, în momentul apariţiei sale, jeturi incandescente şi orbitoare emanară din fiecare faţetă a navei piramidale.

Pe punte, Hathor simţi senzaţia aceea incitantă şi familiară pe care o ai când te întorci din sfere ireale înapoi la realitate. Zdruncinăturile de pe o navă spaţială erau diferite de cele suportate în timpul tranzitării Porţilor Stelare – păreau, în mod curios, lipsite de direcţie. Era senzaţia năpustirii în vid fără nicio ţintă.

Una dintre tehnicienele lui Ptah începu să lucreze la afişajele luminoase care reprezentau panoul de control al navigaţiei. Un ecran holografic se aprinse în faţa ei.

— Am intrat în sistemul solar Amentet, anunţă ea, exact cum am calculat.

Ptah însuşi traversă puntea, verificând afişajele electronice de la toate staţiile. La Motoare activă sistemul de comunicaţii.

— Motoare! Văd o fluctuaţie de energie la sistemul de transmisie. Modulaţi!

Hathor îi făcu un semn zeului inginer.

— Dacă o să continui să faci treaba în locul lor, n-or să înveţe niciodată, spuse ea în şoaptă.

Ptah răspunse cu o voce răguşită.

— Sunt numai nişte începători, cu cunoştinţe superficiale în sistemele de bord. Un echipaj minim, capabil să deplaseze palatul zburător al lui Ra, nu poate controla la fel de uşor monstrul ăsta de navă.

Hathor cunoştea prea bine lucrurile acestea. Vasul lui Ra, în ciuda aparenţei sale maiestuoase şi impunătoare, era un fel de iaht, o jucărie pe lângă sinistra şi imensa navă de război. În plus, majoritatea aparatelor de zbor aparţinând lui Ra funcţionau pe bază de sisteme automate. Lucru care nu era posibil pe o navă de luptă.

Nava lui Ra era dotată din abundenţă cu energie. Dar, chiar şi având uimitoarea piatră de cuarţ, energia era preţioasă, fiind împărţită între sistemul de transmisie şi armele de atac. Nu era de ajutor nici faptul că, deşi fuseseră curăţate luni întregi, conexiunile erau vechi de mii de ani.

O stare de nervozitate o învălui pe Hathor în timp ce păşea pe punte. Umbletul acesta îi stârnea amintiri neplăcute – pentru ea vechi de o lună, dar, ţinând de vârstele legendei, pentru toţi ceilalţi de la bord.

Se întoarse către Ptah.

— Tu cum te descurci cu asta? întrebă ea.

— Cu ce? îi întoarse întrebarea soţul ei de odinioară.

— Cum te descurci cu statutul tău de legendă? Cum reacţionează cei din ziua de azi la faptul că tu ai trăit în Epoca Dintâi?

— Simplu, răspunse el ridicând din umeri. Nu le

spun.

Soluţia lui Ptah nu s-ar fi potrivit în situaţia ei, se gândi ea. Şi bineînţeles că n-ar fi ajutat-o să se integreze în ceea ce ea considera o epocă degenerată. Echipajul inginerесc nu era singurul la bordul navei *Ochiul lui Ra*. De pe fiefurile îndepărtate ale zeilor mai mici fuseseră adunate provizii şi mână de lucru. Chiar şi o parte dintre tehnicienii lui Ptah erau ţinuţi în ciuda ordinului zeului lor.

Cel mai îngrijorător era, totuşi, numărul mic de războinici. Forţa de bază care aparţinea *Ochiului lui Ra* era extrem de slabă. Cu mult mai mult decât pe Ombos, Hathor urma să depindă de puterea udajeeturilor de a proiecta focul. Pur şi simplu, nu existau destui luptători disponibili pentru a fi folosiţi ca infanterişti, cu excepţia unei rezerve foarte mici. Lipseau oameni chiar şi pentru posturile de control al focului. Baterii întregi fuseseră asamblate şi aveau să fie operate de recruţi din rândurile administratorilor lui Thoth.

Călătoria plină de zdruncinături îi purtase, totuşi, în sistemul solar cel mai apropiat de Tuat. Hathor îşi aminti că făcuse acelaşi lucru cu flota ei, înainte de a merge să înăbuşe răzvrătirea de pe Ombos. Sistemul Amenet era lipsit de planete pe care să se găsească viaţă. Dar, exista o fâşie de resturi spaţiale unde ar fi trebuit să se afle o a treia planetă.

Hathor propuse să se folosească de asteroizii stâncoşi pentru exerciţiile de tragere la ţintă.

— Activează sistemul de transmisie, ordonă ea ofiţerului de navigaţie, tot o femeie. Ne îndreptăm spre una dintre cele mai mari grupări de meteoriţi.

Baza piramidei fu inundată de o strălucire lugubră. Accelerară spre o aglomeraţie de frânturi

spaţiale.

— Ne apropiem, căpitane, raportă ofiţerul de bord.

— Reţelele de senzori să fie la maximum! ordonă Ptah.

Plafonul de zbor dispăru şi în locul său apăru reprezentarea holografică a spaţiului înconjurător.

O piramidă stilizată, aflată în centrul proiecţiei, marca localizarea navei. Forme strălucitoare, cu mii de feţe, zugrăveau asteroizii.

— Artilerie! ordonă Hathor, deschizând o nouă linie de comunicaţii. Bateriile secundare, activaţi şi trageţi!

În câteva secunde, holoproiecţiile începură să arate cum rocile de pe orbită începeau să se sfărâme, şi, în unele cazuri, dispăreau complet. Pe marginile reprezentării începură să se desfăşoare informaţii hieroglifice, marcând precizia şi raporturile foc-ţintă.

— Satisfăcător, îi spuse Hathor lui Ptah. După câte se vede, antrenamentul pe simulatoare stimulează destul de mult îndemânarea, până şi a contabililor lui Thoth.

Se întoarse la staţia de navigare.

— Senzori, găsiţi-mi acolo un bulgăre de o mărime considerabilă. Ceva cam de talia satelitului Tuat.

O scanare a spaţiului înconjurător scoase la iveală o bucată de resturi cosmice pe care un astronom de pe Pământ ar fi considerat-o asemănătoare lui Ceres. Forma piramidală a proiecţiei holografice se diminuă pentru a reprezenta obiectul la o scară mai largă. Frânturi spaţiale neînsemnate se conturau în umbre întunecoase. Asteroidul deveni o portocală

strălucitoare.

— Artilerie! Baterii principale, ţintiţi şi trageţi!

Ţinta desemnată deveni şi mai luminoasă în imaginea holografică, împrăştiindu-se de parcă ar fi fost un nor de gaz; apoi dispăru.

Cam acelaşi lucru se întâmplase şi în realitate. Valuri enorme de energie vaporizaseră planetoidul. În timpul campaniei de pe Ombos, bateriile acestea distruseseră complet oraşe întregi de pe orbită.

Acum însă, doar un singur baraj reuşi să provoace dezastrul. La câteva clipe după afişarea devastării satelitului, proiecţia holografică se stinse. Acelaşi lucru se întâmplă şi cu majoritatea luminilor de pe punte. Staţiile esenţiale erau reprezentate de luminiţele de urgenţă. Sirenele începură să urle.

— Motoare! Ce v-am spus eu despre fluctuaţie? strigă Ptah furios.

— Stăpâne, energia trimisă în bateriile principale a provocat o cădere a sistemelor energetice! răspunse o voce panicată. Încercăm acum...

Ţipete răsunară dincolo de linia de comunicaţii.

— Raportează! Raportează, mânca-te-ar Ammit! înjură Ptah.

Hathor îi aruncă o privire care ar fi îngheţat şi apele.

— Dacă oamenii tăi ne fac să eşuăm aici, îţi jur că te voi da eu însămi hrană lui Ammit!

— Îmi pare rău, stăpâne.

Vocea din camera motoarelor păru doar încordată, panica dispăruse.

— O parte din vechile circuite n-a putut suporta sarcina. Va trebui să le redirecţionăm, dar vă asigur că motoarele vor începe să funcţioneze cât de curând. Senzorii pasivi ne arată că suntem în afara

pericolului.

— Credeam că ar fi trebuit să existe circuite redundante pentru sistemul de transmisie şi echipamentul de navigaţie, spuse Hathor şuierând.

— În condiţii normale, răspunse Ptah uşor. Dar când lucrurile sunt făcute în grabă... Ridică din umeri. Presupun că ar trebui să fim bucuroşi că am descoperit defecţiunea. Oamenii mei vor trebui să înveţe să fie mai atenţi.

Hathor preferă să nu ştie cât timp au zburat în derivă, fără niciun ajutor. Totuşi, până la urmă, energia reveni.

— Du-ne înapoi pe Tuat, ordonă ea scurt.

Rămase în picioare, privind calmă şi nemişcată cum *Ochiul lui Ra* se puse din nou în mişcare. Dar muşchii din stomacul lui Hathor erau încordaţi.

Ajunseră la capătul sistemului şi se îndreptară spre planeta Tuat.

— Vreau o mică demonstraţie de aterizare planetară, îi spuse ea liniştită lui Ptah. Numai dacă nu crezi că e prea... *periculos*.

— Nu e mai riscantă decât manevrele pe care le-am întreprins până acum, răspunse Ptah.

Lumina de la sistemul de transmisie strălucea orbitor, în timp ce nava de război se legăna maiestuos în atmosfera planetei abandonate. Cu o extraordinară delicateţe, date fiind dimensiunile sale, *Ochiul lui Ra* ateriză în docul ruinat, în mijlocul unui peisaj citadin imens şi dărăpănat.

— Lansaţi udajeeturile, comandă Hathor. Războinicii noştri vin din şase grupări diferite. Trebuie să înveţe cum să zboare – cum să lupte – în echipă.

Cu un gest brusc, îl chemă pe Ptah deoparte.

— Şi, în timp ce luptătorii noştri or să se adune, tu să-i chemi pe toţi tehnicienii din sau de pe Tuat şi să *te asiguri* că n-o să mai fie nicio defecţiune.

Ochii lui Hathor străluceau.

— Dacă s-ar fi întâmplat în timpul unei situaţii de luptă... Îşi înghiţi cuvintele... Ai fi fost primul pedepsit.

— Eşti sigură că o să foloseşti *Ochiul lui Ra* în luptă? întrebă Ptah. E posibil ca nava lui Ra să fi eşuat undeva, între locul acesta şi Tuat. N-avea niciun tehnician la bord – numai nişte copii şi câţiva războinici.

— Ce s-a întâmplat cu imperiul? izbucni Hathor. Nu poţi face rost de destui tehnicieni ca să repari o singură navă? În lipsă de luptători – ei sunt ceva mai mult decât nişte gărzi de ceremonie.

— Nu mai suntem în Epoca Dintâi, spuse Ptah. Imperiul nu se extinde – nu mai avem de-a face cu ameninţarea permanentă de revoltă a *fellahinilor*.

— Şi rezultatul este că, expediţia noastră pe Abydos a fost redusă la un fel de misiune de recunoaştere, spuse Hathor cu amărăciune.

— Şi dacă expediţia ta de recunoaştere îl descoperă pe Ra? întrebă Ptah.

Chipul lui Hathor se crispă.

— Îl vom servi, desigur.

Pielea palidă de pe partea umană a feţei lui Ptah, se crispă într-un surâs.

— Şi dacă se dovedeşte a fi neputincios?

Hathor îşi aminti de ochii aceia stranii şi strălucitori care păreau întotdeauna să-i cunoască gândurile. Orice secrete avea, *el* le ştia.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, se amuză Ptah.

— Şi nici n-am intenţia să-ţi răspund, i-o taie

Hathor. Am să iau naveta până la luna Tuat.

* * *

Hathor alese să piloteze singură naveta până la palatul regal. Ştia să conducă micul aparat de zbor şi voia, de fapt, să petreacă puţin timp cu ea însăşi. Activitatea la bordul *Ochiului lui Ra* fusese mai epuizantă decât se aşteptase. În afară de asta, zburase cu navete şi cu udajeeturi pe vremea Epocii Dintâi. Comenzile nu se schimbaseră.

Naveta avea aceeaşi construcţie piramidală specifică vehiculelor spaţiale din imperiul lui Ra. N-ar fi încăput însă în ea decât zece persoane şi un pilot. Contururile sale mici şi strălucitoare, de cuarţ aurit, creară o impresie neobişnuită în momentul în care porni din vârful piramidei dărăpănate şi marcate de vreme, care găzduia Poarta Stelară de pe planeta Tuat.

Se încercase de multe ori repararea blocului neregulat de piatră, dar găurile erau ascunse sub o manta groasă de licheni, care urca până aproape de vârful piramidei. Pentru un călător de pe Pământ, docul ar fi părut un fel de pom de Crăciun, cu o singură podoabă – steaua din vârf.

Pentru Hathor, starea jalnică în care se afla portul spaţial era un fel de metaforă a atitudinii de nepăsare ce afecta întregul imperiu al lui Ra. Pe vremea ei, piramidele erau îngrijite ireproşabil, cu toate că oraşul pe care-l serviseră odată era numai ruine.

Două staţii mai încolo, se aşezase *Ochiul lui Ra*, precum un munte de aur sticlos. În momentul în care Hathor privi în direcţia aceea, platourile greoaie din

faţă se retraseră pentru a face loc punţilor de lansare a focului şi deschizăturilor de tragere ale bateriilor explozive. Nava de război părea din nou acea construcţie sinistră, cu scopuri precise, din perioada Epocii Dintâi.

Când Hathor se pregăti pentru decolare, o pereche de udajeeturi fu lansată. Glisoarele graţioase şi rapide, cu design anti-gravitaţional, aveau aripile ascuţit curbate ale unui uimitor şoim. Vârfurile aripilor albe erau făcute din aur.

Aparatele de zbor făcură un viraj rapid, micşorându-se în zare, lansând un foc nimicitor asupra bulevardelor pustii ale metropolei părăsite. Hathor nu văzu decât lumina celor două tunuri, ca o licărire în depărtare. Dar, din experienţă, ştia ce potop distrugător trebuia să se fi năpustit asupra tufărişului care acoperea acum străzile abandonate ale oraşului.

Imitând parcă aparatele de zbor din zare, Hathor activă propriul său sistem de decolare. Când naveta se ridică, o mare de lumină blândă, amăgitoare, scăldă vârful docului. Dar lichenii de pe piramidă se înnegriră şi muriră.

Naveta se mişcă cu viteza unui lift – un fel de „încet, dar sigur.” Dar era singurul mijloc de pătrundere în palatul planetoid al lui Ra. Datorită obsesiei sale paranoice de a se afla permanent sub protecţie, căpetenia zeilor plasase Poarta Stelară de pe Tuat chiar pe suprafaţa planetei. Interzisese până şi folosirea transmiţătoarelor de materie cu rază scurtă din palat.

Aşa că, cine voia să viziteze satelitul Tuat, trebuia să ia navetele acestea lente, de forma unui poloboc şi uşor de scanat. N-aveau nici măcar destul spaţiu

pentru a transporta un echipaj normal.

Aparatul de zbor abia dacă se înălţase la vreo cincizeci de picioare deasupra docului, când o altă pereche de udajeeturi fu lansată. Păcat că erau numai nişte vehicule aeriene fără posibilitatea de a urca până la satelit. Hathor zâmbi. Astea da mijloace pentru o intrare impresionantă! Va trebui sa vorbească cu Ptah despre supraîncărcarea unuia dintre glisoare.

Udajeeturile se îndreptară în direcţia navetei, răspândindu-se pentru a regla tirul asupra ei. Hathor zâmbi şi mai larg, năpădită de amintiri. Piloţii rămăseseră aceiaşi, întotdeauna gata de acrobaţii. Pe deasupra, îi cunoştea pe aceştia doi. Valul al doilea de udajeeturi provenea din propria ei grupare, primii ei adepţi.

Glisoarele trecuseră deja, aproape înainte ca Hathor să-şi dea seama că trag asupra ei. Naveta se înclină când valurile de energie ţâşniră în direcţia ei.

Aparatul lent, instabil, abia îşi dublase altitudinea, când udajeeturile făcură viraj pentru un al doilea atac.

Hathor îşi îndreptă repede o mână către panoul de curând instalat. Suprafeţele de control fură din nou luminate. Supraveghe cu o mână plină de îndemânare procesul de ridicare a navetei, în timp ce cu cealaltă fixă parametrii.

Un punct mare şi roşu apăru pe imaginea de navigare. Udajeeturile erau din nou deasupra ei. Cu construcţia lor graţioasă şi diafană, păreau o pereche de fluturi care atacau o cărămidă. Dar se roteau şi trăgeau, iar se roteau şi trăgeau, în timp ce cărămida era prinsă într-o cursă în care abia se mişca. Mai devreme sau mai târziu, atacatorii aveau

să atingă ceva vital şi cărămida avea să se prăbuşească.

Numai dacă...

Udajeeturile continuau să tragă. Hathor îşi deplasă mâna dreaptă către imensul panou de control. Punctul roşu din imagine îi urmărea mişcarea mâinii. Punctul atinse unul dintre udajeeturi, apoi, se mută deasupra lui...

Hathor îşi coborî degetul pe panoul de sticlă. Valuri de foc izbucniră din fiecare vârf al piramidei. Trei dintre ele loviră glisorul spre care ţintise. Aparatul mai aerodinamic, dar mai fragil, se prăbuşi precum un fluture cu aripile frânte.

Celălalt glisor trecu ca o săgeată, făcu un viraj... apoi ezită înainte de a mai ataca o dată. Erau cu mult mai sus acum, aproape la limita altitudinii unui aparat de zbor. Dacă războinicul nu executa o lovitură crucială, Hathor avea să scape.

Dar naveta începuse să se clatine. Încă o lovitură ar fi însemnat o cădere lungă şi fatală. Cu toate acestea, pilotul inamic ezită când se apropie.

Mâna lui Hathor se repezi din nou la panourile luminoase şi naveta se înclină pe traiectoria sa verticală. Fără sistemul de propulsie, naveta zbura la fel de bine ca o piatră de pavaj. Hathor se înclină când micul vas o luă uşor înainte – şi cu repeziciune, în jos.

Dar Hathor ţintea asupra glisorului, aşa că, inamicul ei n-avea decât să traverseze câmpurile de foc ale celor cinci explozoare. Udajeetul se apropie, gata de atac. Perechea de tunuri trase de sub aripile zvelte.

Din fiecare colţ al navetei lui Hathor ţâşniră cinci valuri de foc.

Micul vas se clătină din nou când botul îi fu sfâşiat într-o imensă gaură. Udajeetul se sfărâmă în momentul în care explozia atinse cabina pilotului.

Hathor se luptă cu aparatul său de zbor pe jumătate distrus, încercând să-l direcţioneze din nou spre planetă, angajându-se într-o ascensiune maximă, oprindu-şi coborârea rapidă tocmai la timp. În timpul acestei cumplite zbateri, un zâmbet crud îi apăru pe faţă. Nu fusese în stare să-l pună pe Ptah să îmbunătăţească starea navetelor. Dar se asigurase că vehiculul ei personal era suficient înarmat.

Folosind transportorul din interiorul piramidei de piatră, Hathor se transferă direct pe puntea *Ochiului lui Ra*. Ptah se afla în locul căpitanului. Hathor băgă de seamă că toţi membrii echipajului său purtau lănci-fulger.

— Revoltă sau încercare de asasinare? îl întrebă ea pe soţul ei de odinioară.

Ptah ridică din umărul său mecanic.

— Deocamdată nu suntem siguri, dar ultima variantă pare mai plauzibilă. Majoritatea războinicilor noştri par şocaţi de atacul asupra ta. Ei erau dezarmaţi, iar udajeeturile se aflau la sol. Primului zbor i s-a ordonat să aterizeze.

— M-a surprins că n-a venit nimeni în ajutorul meu, spuse Hathor tăios.

Pielea ca de ceară a lui Ptah arăta precum partea din metal a corpului.

— N-a venit nimeni până nu m-am asigurat că nici ei nu te vor ataca.

Ridică din nou din umărul mecanic.

— De altfel, ştiam că puteai face faţă celor două glisoare cu echipamentul pe care-l aveai. Şi nu m-am

înşelat.

— Presupun că ar trebui să ne bucurăm că asasinii nu fac parte din Artilerie, spuse Hathor în cele din urmă. Piloţii aceia erau din gruparea mea, nu-i aşa?

— Poate ar fi mai exact să spunem că făceau parte din fosta grupare a lui Sebek, zise Ptah. Deşi păreau destul de devotaţi cauzei tale.

— N-avem decât să sperăm că ceilalţi războinici mă vor urma. Hathor se întoarse către ofiţerul de navigaţie. Decolează. Ne îndreptăm spre satelitul Tuat. Vreau o scanare permanentă a bateriilor defensive ale palatului. Dacă dau vreun semn de atac, vreau ca Artileria să le arunce în aer imediat.

Pereţii din marmură ai domului central al palatului erau crestaţi şi fisuraţi din cauza schimburilor repetate de fascicule de energie. Grămada de mobile din capătul culoarului, printre care şi un tron de aur – marca poziţia ultimilor rebeli. Hathor privea o imagine holografică de la unul dintre spionii lui Ptah, în momentul în care gărzile sale Horus – recrutate din trei grupări diferite – îşi luară lăncile fulger de după colţ şi traseră. Valul de energie ţâşni dincolo de bariera pusă de formă şi-l lovi pe unul dintre rebeli drept în piept.

— Unul eliminat, au mai rămas cinci, numără ea. Şi cei doi lideri din încăperea de dincolo – şi Thoth.

— Eu nu-ţi pot spune ce se complotează aici, se scuză Ptah. Mi-au distrus modulele de observaţie.

— Mă mir că n-au încercat să ia ostateci, spuse Hathor.

— Nu când ai o reputaţie ca ta, sublinie fostul ei soţ. Se încruntă. Eşti sigură că vrei să mergi singură?

Dădu din cap cu cinism.

— În treaba asta vreau să nu am pe *nimeni* în spate.

Cei care plănuiseră lovitura asta recrutaseră un număr surprinzător de susţinători, pentru că acţionaseră nu în numele lui Apis, capul răzvrătiţilor, ci în numele lui Ra.

Cine şi-ar fi închipuit că Taurul poate fi atât de inteligent? se gândi Hathor. *S-a înfuriat împotriva mea, acuzându-mă că sunt o uzurpatoare – şi a refăcut ceea ce Ra distrusese*. *Şi*, *desigur*, *toţi avem o teamă cumplită de ce se va întâmpla dacă va reveni Ra*.

Îl lăsase pe Thoth stăpân al palatului în timpul călătoriei sale de probă. Şi numai întoarcerea ei neaşteptată a stricat planurile conspiratorilor. Abia începuseră, capturându-l pe Thoth şi depozitul de arme al palatului, când *Ochiul lui Ra* apăruse din nou în sistem.

Asasinii de la bordul navei de război fuseseră obligaţi să se grăbească. Şi încă se mai opunea destulă rezistenţă pe satelitul Tuat. Conspiratorii nici măcar nu se apropiaseră de bateriile defensive.

Odată cu venirea lui Hathor, puciul muri – precum mulţi dintre adepţii lui Apis.

Nu mai rămăsese decât o mână de oameni şi aceştia fuseseră capturaţi. În mod ironic, Ptah o informă că încăperea aceea, aparent fără ieşire, în care se retrăgeau căpeteniile, era de fapt conectată la un pasaj secret, pe care el îl construise pentru Ra.

Hathor propuse să folosească intrarea ascunsă pentru a încerca să-l salveze pe Thoth.

— Poţi foarte bine să trimiţi o trupă de gărzi Horus, protestă Ptah.

— Thoth e cel care m-a readus la viaţă. Îi datorez

cel mai mare efort pe care-l pot face, răspunse Hathor.

Ptah îi arătă mormăind cea mai apropiată intrare. Locul secret era slab luminat şi surprinzător de curat – chiar într-o stare mai bună decât navetele sau docul. Păşind tiptil, Hathor se apropie de uşa despre care Ptah îi spusese că o s-o conducă la ultima redută a lui Apis. Se dădu puţin înapoi, încărcându-şi lancea-fulger. Primul val de energie izbi în intrarea secretă. Al doilea îi luă capul lui Apis, zburându-i cât colo masca de taur – şi conţinutul ei.

Celălalt, era un bărbat vânjos care mai păstra încă semnele tinereţii. Emblema Ochiului lui Ra, tatuată în jurul ochiului său drept, era încă proaspătă. Abia intrase în casta războinicilor şi se ridicase la rangul de comandant destul de repede.

Hathor îl ştia. Îl promovase în locul lui Sebek, pe vremea când preluase comanda grupării zeului crocodil.

Noul Sebek era bun – îşi armase propria lance-fulger şi o îndreptase către pieptul ei. Dar Hathor deja ţintise şi trăsese cu propria ei armă.

Sebek căzu, cu o jumătate de corp carbonizată, mirosind a carne arsă. Se prăbuşi pe podeaua de marmură, iar Hathor îi smulse arma din mâinile fără vlagă. Îl întinse cu o lovitură la pământ. Ochii aveau încă o expresie conştientă în momentul în care Hathor îşi îndreptă lancea-fulger spre faţa lui.

— Thoth! strigă ea.

Sebek îşi îndreptă ochii spre dreapta sa.

Hathor se întoarse. Thoth zăcea rece şi nemişcat pe podea. Câteva arsuri îi marcaseră trupul, răni care nu fuseseră tratate. Erau şi semne de tortură, de parcă duşmanii încercaseră să îl forţeze să

contribuie şi el la complot.

Thoth fusese inconştient când îl omorâseră. Partea de sus a capului pur şi simplu nu mai era. Era cel mai simplu mod de a te asigura că duşmanul nu va putea fi salvat nici de sarcofagul lui Ra. Oamenii puteau fi uşor vindecaţi. Dar nici măcar tehnologia lui Ra nu putea să refacă un creier sfărâmat în bucăţele.

Buzele lui Hathor se încordară într-un rictus când se întoarse spre Sebek. Îi întâlni ochii îngroziţi în momentul în care îşi îndreptă lancea-fulger spre capul lui. Hathor trase o dată, şi încă o dată, şi iar o dată. Când termină, nu mai era nimic care să semene cu capul lui Sebek, ci numai o adâncitură de mărimea unui bol în podeaua de marmură, care aduna sângele gros ce se scurgea din ciotul de gât cauterizat.

Hathor îngenunche apoi lângă Thoth, închizându-i ochii bulbucaţi şi distorsionaţi. Dacă ar fi crezut în prevestiri, aceasta era cu siguranţă una rea.

* * *

Revolta se terminase definitiv. Hathor ieşi din încăperea conspiratorilor pentru a-i ataca din spate pe ultimii rebeli. Dar chipul Pisicii nu era deloc mulţumit când se întâlni cu Ptah.

— Ai două zile să repari ce mai e de reparat pe *Ochiul lui Ra*, spuse ea. Apoi, am să plec pe Abydos. Nu mai putem suporta incertitudinea privind soarta lui Ra. Poate că n-am îndrăznit să plec de teama unei răzvrătiri. Totuşi, n-am îndrăznit să stau, din acelaşi motiv. Când voi şti cum stau lucrurile – dacă avem nevoie sau nu de un succesor, atunci voi şti

cum să mă port cu ceilalţi.

Făcu câţiva paşi spre Ptah.

— Te numesc stăpân al palatului în absenţa mea. Sper să te descurci mai bine decât ultimul pe care l-am numit.

— Apropo de numiri, va trebui să numesc un alt Sebek? întrebă Ptah, liniştit.

Hathor îl privi drept în ochi.

— Fă cum vrei, spuse ea. Nu uita niciodată că mă voi întoarce.

În două zile, pierderile din echipaj fură înlocuite, iar circuitele cu probleme de pe *Ochiul lui Ra* fură reparate.

Înconjurată de o mulţime de gărzi, Hathor traversă docul pentru a ajunge la bordul navei ei. Dar cineva o aştepta în capătul holului, lipit de una dintre pungile de aer ale vasului.

Hathor făcu un semn gărzilor să se oprească şi ieşi din cercul pe care-l formaseră în jurul ei. Nu era nimeni altul decât înfiorătoarea caricatură de om-robot, care fusese pe vremuri soţul ei.

— Ce faci aici? întrebă Hathor.

Partea umană, alb gălbuie, a gurii lui Ptah, încercă să surâdă.

— Ultima dată când ai plecat de pe Tuat mi s-a remarcat absenţa, spuse el. M-am gândit că, de data asta, o să mi se remarce prezenţa.

Îşi ridică braţul de om.

— Doar ca să-ţi spun la revedere – şi noroc.

Hathor dădu din cap, apoi îşi continuă drumul. Dincolo de hol, uşa masivă a navei se închise rotindu-se.

Chiar şi atunci când docul se cutremură din cauza forţei cu care se ridica *Ochiul lui Ra*, Ptah rămase pe

loc, zâmbind lugubru cu jumătatea sa de gură.

CAPITOLUL 15
ÎN FLĂCĂRI

Jack O’ Neil se întinse cum putu mai bine, dată fiind îngustimea patului său de campanie. Dacă echipamentul de dormit era de dimensiuni reduse, cortul pe care-l ocupa era şi mai înghesuit. Nu semăna nici pe departe cu locuinţa pe care o avusese ca ofiţer coordonator al expediţiei de pe Abydos.

Cel puţin, avea o companie agreabilă. Când Adam Kawalsky îşi dăduse seama că vechiul său comandant fusese dat afară din cort şi din post, îi oferise propriul său cort.

— Cu toţi cei care vin valuri, valuri, pe Abydos, o să trebuiască oricum să stăm câte doi, îi spusese Kawalsky. Şi, să mă ierte colonelul, mai degrabă aş sta cu dumneavoastră decât cu vreun mucos proaspăt ieşit de la şcoala militară. Jumătate dintre ofiţerii lui Keogh arată ca nişte adolescenţi.

— E un principiu de securitate, spuse O’Neil acru. West îşi alege oameni care abia şi-au terminat instrucţia, pentru că aceştia au fost complet verificaţi – şi nu au relaţii în serviciu. N-ar fi acelaşi lucru dacă ar avea nişte tipi care s-ar îmbăta seara cu prietenii şi ar începe să trăncăne despre operaţiunea în care sunt implicaţi.

Kawalsky se încruntă.

— Da, dar dacă se-mpute treaba...

O’Neil ridică din umeri.

— Nu putem decât să sperăm că băieţii ăştia or s-o ia ca pe un antrenament cu muniţie adevărată.

Colonelul nu era însă atât de nepăsător cum ar fi reieşit din cuvintele sale. Majoritatea trupelor lui Keogh erau cu numai o treaptă mai sus de nivelul de recruţi. Dacă avea să izbucnească un război aici, pe Abydos, puştii ăştia din armată urmau să se confrunte cu Skaara şi băieţii lui cu pregătire de commando. Forţele ar fi fost oarecum echilibrate în materie de pregătire şi oamenii lui Skaara aveau experienţă de luptă, deşi destul de scurtă. Poate că abydienii nu aveau o tehnologie prea avansată, dar Skaara şi adepţii lui se dovediseră foarte dibaci în a face rost de arme.

Nu, forţa decisivă, în orice confruntare armată, avea să fie nucleul expediţionar de pe Abydos – infanteriştii marini conduşi de Jack O'Neil.

Colonelul îi aruncă o privire locotenentului uscăţiv. Ce-ar simţi Kawalsky dacă ar trebui să lupte împotriva proaspeţilor săi tovarăşi de arme? O'Neil se întoarse cu greutate pe-o parte. La naiba, nu ştia nici măcar ce-ar fi simţit *el* într-o astfel de situaţie.

— Deci, spuse el cu voce tare, cum v-aţi acomodat tu şi Feretti la Aprovizionări?

— E ca şi cum am fi murit şi am fi ajuns în iad, răspunse prompt Kawalsky. Doar dintr-o privire şi, făcând câteva socoteli, îmi dau seama că avem aproape trei batalioane aici. După schema de aprovizionare, ai zice că încercăm să ne echipăm pentru ziua Z.

O'Neil zâmbi.

— Aminteşte-ţi ce spunea Napoleon despre armatele care mărşăluiesc cu stomacul gol.

Kawalsky mormăi dispreţuitor.

— E singurul mod în care băieţii noştri *s-ar putea* deplasa dacă ar trebui să care toate prostiile pe care le depozităm noi aici.

— Apropo de depozite, Keogh vrea să trimită înapoi toate proiectilele pe care am reuşit să le adun.

— Şi armele anti-udajeet? se încruntă Kawalsky.

— E convins că, dacă vom ajunge la un conflict, acesta va fi cu prietenii noştri din Nagada, spuse O'Neil. Şi, bineînţeles, ei n-au niciun fel de dotare aeriană. Îi aruncă o privire locotenentului său. Acum, nu pot contramanda ordinul unui superior. Dar nu trebuie să-ţi spun să te grăbeşti. Sunt convins că ai o mulţime de priorităţi. Numai să nu pui în capul listei înlăturarea defensivei aeriene.

Kawalsky se încruntă şi mai mult.

— Nu-i aşa de uşor precum pare. Proiectilele astea ocupă o groază de spaţiu. De ceva vreme, ne ţinem proviziile alimentare acoperite cu o prelată. Se cam termină spaţiul de pe platoul ăsta. S-au început deja săpături pentru construirea unor rezervoare pentru depozitarea combustibilului. Keogh nu vrea să depindem de cisternele petroliere.

O'Neil strânse din buze.

— Minunat. Toate inconvenientele de acasă.

— O altă problemă este că, o mulţime de încărcături *sosesc* prin Poarta Stelară, dar mai nimic nu pleacă înapoi pe Pământ. Locotenentul se opri o clipă. Vreau să spun, de când cu greva din mină.

— Deci, tu crezi că vreun sergent conştiincios de la Aprovizionări ne va trimite înapoi defensiva aeriană pentru a face loc câtorva cutii de Mese Gata Pregătite?

— Mi-e teamă că da, domnule.

Cu toate acestea, Kawalsky zâmbi brusc când îi veni în minte o idee.

— Dacă ar putea să le găsească. Or să deplaseze cantităţi enorme de pământ. Poate că o parte va acoperi lăzile acelea cu proiectile.

O'Neil râse zgomotos.

— Atâta timp cât tu-ţi aminteşti unde au fost îngropate. Dacă, până la urmă, o să avem nevoie de ele, o să trebuiască să le găsim repede.

Conversaţia fu întreruptă de un tânăr locotenent care năvăli ca furtuna în cort. Execută un salut cu precizia de robot a unui proaspăt cadet.

— Domnule colonel O'Neil! Complimente de la generalul Keogh. Prezenţa dumneavoastră este necesară în cortul de comandă. Urgent.

— Sper că mi se permite să-mi trag mai întâi bocancii, spuse O'Neil ridicându-se din pat şi întorcând salutul soldatului în verde. Poate că soarele a coborât de pe cer, dar nisipul este încă fierbinte afară.

Se încheie la şireturi, apoi îşi puse o geacă peste tricou şi salopetă.

— Te urmez, locotenente.

Lămpile cu gaz luminau cortul de comandă precum un pom de Crăciun. O'Neil îşi încruntă sprâncenele. El preferase să facă economie la iluminat, un obicei de pe vremea când opera pe teren, cu un commando. N-avea niciun sens să transforme centrul de comandă al campusului într-un semnal luminos pentru inamici.

Keogh mai făcuse şi alte schimbări în afară de iluminat, de steagul de luptă şi de tabloul prezidenţial. Îşi adusese un birou veritabil, din lemn de tek, după câte se părea, asortat cu un scaun din

piele, cu suspensie hidraulică. O'Neil se descurcase cu o masă de campanie şi cu un scaun pliant.

Totuşi, poate că însemnele autorităţii îl ajutau pe generalul ascuns aproape pe jumătate în spatele baricadei sale de tek, în timp ce asculta protestele celor doi directori de la CMU.

— Vă spun, *am văzut* cu ochii mei.

Lockwood aproape că se îneca vorbind.

— Acel Skaara a găurit zidul depozitului!

Walter Draven se prezenta mai calm, dar chipul său era grav. Un bun jucător de poker confruntându-se cu o mână îndoielnică.

— Amândoi am văzut-o, generale. Să vă spun drept, am fost şocat să descopăr o asemenea armă în mâinile localnicilor.

Keogh se roti cu scaunul şi răspunse la salutul lui O'Neil.

— Ce ştii despre asta, colonele?

— Nu prea ştiu la ce vă referiţi, domnule, spuse O'Neil precaut.

— Vorbim despre arme – arme teroriste – în mâinile armatei locale! strigă Lockwood.

O'Neil se încruntă.

— Nu ştiu cum e posibil lucrul ăsta. Spuneţi că e vorba de o explozie în zid? Poate că au găsit nişte exemplare de C-4 în zona vechii noastre baze...

— Fals, colonele, i-o tăie Keogh. Aceşti doi domni raportează că localnicii au arme energetice identice cu acelea pe care le-aţi recuperat după lupta de pe Abydos.

O'Neil ridică din umeri.

— Tot ce-i posibil. Noi am găsit un tun şi câteva elemente interioare de la nişte udajeeturi. Erau într-o stare jalnică, aproape la fel ca cel care s-a

prăbuşit, când s-a risipit mulţimea. Orice lucru care reprezenta autoritatea lui Ra a cam fost distrus în ziua aceea. Am mai recuperat şi două din armele acelea sub formă de suliţă...

— Exact ce-am văzut! vociferă Lockwood.

Până şi Draven se uită la el plin de dispreţ.

— Au mai fost alte arme pe care nu le-ai pus la socoteală? întrebă Keogh.

O'Neil încercă să numere rapid.

— A fost o lance pe care am luat-o de la Daniel când Ra i-a ordonat să ne execute; Am mai recuperat alta la mină, când am omorât o gardă a lui Ra. Erau patru gărzi armate în piramidă când am încercat să ne strecurăm pe Poarta Stelară. Şi Anubis avea una când l-am întâlnit faţă-n faţă...

— Sunt cel puţin şase, spuse Draven. Şi n-ai adus înapoi decât două.

— Plus că mai erau cel puţin două gărzi Horus care au aterizat cu udajeeturile şi au fost capturaţi când Kasuf şi oamenii lui au venit să ne salveze, adăugă O'Neil.

— Deci sunt minimum şase arme energetice de care nu ştim nimic.

Keogh se întoarse spre O'Neil.

— Dumnezeule, omule! De ce nu le-ai confiscat?

— La vremea aia nu aveam decât doi subalterni supravieţuitori şi un voluntar civil – Jackson, specifică O'Neil. Nu îndeajuns ca să ne confruntăm cu cele câteva mii de oameni care locuiesc aici.

— Bine, nu atunci, consimţi generalul. Dar ai fi putut iniţia o misiune de căutare când te-ai întors cu forţa expediţionară.

— Credeţi că ar fi trebuit să ridic oraşul cu fundu-n sus pentru nişte arme care existau în mod

teoretic? spuse O'Neil. În afară de faptul că ar fi fost arogant din partea mea, o astfel de acţiune n-ar fi făcut decât să stârnească un cuib de viespi.

— Cu toate acestea, pentru securitatea minei şi a personalului CMU de aici, domnii aceştia mi-au cerut să fac exact acest lucru.

Keogh făcu un gest către Draven şi Lockwood.

— Şi ce făceau domnii aceştia în oraş când au văzut demonstraţia aceasta de arme sofisticate? întrebă O'Neil.

Chipul lui Draven încremeni o clipă – doar o mică zvâcnire sub ochi.

— Încercam să... negociem pentru a pune capăt acestei greve nesănătoase.

La început a fost o bănuială, dar, apoi, se dovedi o convingere puternică în momentul în care O'Neil îl privi pe reprezentantul CMU drept în ochi. Într-adevăr, Draven nu juca deloc cinstit!

— Aţi încercat să-l mituiţi pe Skaara ca să se răscoale împotriva lui Kasuf şi a Bătrânilor.

O'Neil vorbea liniştit, cu o voce aproape uimită.

— Cum aţi putut face un lucru atât de stupid? Trebuia să fi ştiut că Skaara este fiul lui Kasuf!

Se întrerupse când îl văzu pe Draven privindu-l înţepător pe Lockwood.

— Normal, n-aţi ştiut.

O'Neil se întoarse dinspre Draven către Keogh.

— S-ar părea că Draven şi-a cam prins urechile, ale lui şi ale CMU. Şi acum vrea ca noi să-l ajutăm să se elibereze.

Keogh stătea liniştit, digerând noua informaţie.

— Skaara îi va spune mai mult ca sigur lui Kasuf despre încercarea lui Draven şi când se va întâmpla chestia asta, se va termina cu CMU pe această

planetă. Bătrânii vor ajunge la concluzia – destul de corectă, cred – că nu pot avea încredere în Draven şi compania lui.

— Generale, sunteţi aici pentru a asigura liniştea desfăşurării operaţiunii în mină, spuse Draven.

— Singurul lucru care v-a deranjat operaţiunea, a fost că v-aţi împuşcat singuri în picior, preciză O'Neil înfuriat.

— Problema este dacă permiteţi sau nu unei populaţii potenţial ostile să deţină aceste arme energetice, continuă Draven.

O'Neil făcu eforturi să-şi controleze cuvintele furioase.

— Singurul motiv pentru care ar folosi armele astea – oricâte utilităţi ar avea ele – ar fi faptul că *voi* le-aţi arătat primii ostilitate!

— Totuşi, se băgă Keogh, ne sunt potrivnici… acum.

Generalul se uită în jur, tras la faţă.

— Iniţierea unei misiuni de cercetare şi confiscare ar putea reprezenta o provocare în plus, dar…

— Dar nu văd cum o putem evita, adăugă Draven, cu un entuziasm rece. Apropo, acesta-i mesajul pe care i l-am trimis deja generalului West.

Conform regulilor de protecţie şi camuflaj, familia West ocupa o locuinţă confortabilă, dar nu ostentativă, în apartamentele ofiţerilor. Doamna West adormise de câteva ore.

Dar generalul era încă treaz, consulta nişte rapoarte. Sunetul unui telefon în micul său cabinet, chiar la ora aceea, nu era un lucru neobişnuit.

— Generale West, spuse o voce la capătul firului, este o linie secretă?

— Da, răspunse generalul.

— Mă numesc Vernon Ballard, domnule. Sunt responsabilul cu securitatea pentru operaţiunea CMU de pe Ab...

— Înţeleg, îl întrerupse West. Oricât de secretă ar fi fost linia, era mai bine să nu menţioneze prea multe detalii.

— Sun de la Creek Mountain.

Deci, Ballard probabil că abia ieşise din Poarta Stelară – suna, de fapt, din interiorul complexului pentru proiectile.

— Poate treceţi la subiect, spuse West.

— Domnul Draven – Walter Draven – m-a pus să vă sun în legătură cu situaţia pe... – ştiţi unde. Are o rugăminte şi un mesaj. Mesajul mai întâi. E timpul să-i întoarceţi serviciul pentru Chile.

— A, spuse West. În obscura lume a spionajului, în care lucra, favorurile erau moneda naţională. Faci sevicii, ţi se fac servicii – acesta era sloganul lor. Cu mulţi ani în urmă, Chile fusese unul dintre primele lui succese – obţinute cu ajutorul CMU. Orice ar fi vrut Draven, nu era un lucru neînsemnat.

— Să presupunem că o să-mi explicaţi situaţia, spuse West. Atunci am să hotărăsc în privinţa serviciului.

* * *

Pe Abydos, Jack O'Neil traversă în grabă campusul pentru a ajunge la parcul motorizat. Soldaţii se agitau printre corturi, cu câteva ore înainte de deşteptare. Generalul Keogh nu se hotărâse asupra unui răspuns pentru Draven şi Lockwood. Trecuse răspunderea asupra lui West.

Dar, în cazul în care se ordona trecerea la acţiune, lucrurile trebuiau să fie deja pregătite.

Generalul îi dăduse ordine şi lui O'Neil – trebuia să transmită Bătrânilor din Nagada anumite cereri care erau indiscutabile.

Când O'Neil ajunse la parcul motorizat, mecanicii lucrau deja pe tancurile care veniseră prin Poarta Stelară. Colonelul se uită la tunul de 120 mm care părea aproape butucănos pe lângă turela masivă.

Totuşi, arma asta n-ar trebui să tragă decât de câteva ori pentru a doborî porţile Nagadei. La naiba, unui astfel de tanc, cu şenile atât de imense, nu i-ar lua prea mult timp să treacă prin zidurile oraşului. Se întrebă totuşi dacă blindajul Chobham ar face faţă fasciculelor energetice.

O'Neil se scutură din visare. Venise aici să ceară un Humvee cu care să meargă în oraş, pentru a evita astfel de experimente de luptă.

Lui Keogh nu-i prea convenise să-şi lase secundul să plece, dar O'Neil insistase cu ardoare. Guvernul oraşului îl cunoştea şi încă mai avea încredere în el. Era prieten, de asemenea, cu comandantul armatei de pe Abydos, care începea să constituie o primejdie. Dacă exista o soluţie paşnică a conflictului, trebuia să încerce s-o găsească.

O'Neil renunţă la serviciile unui şofer. O luă pe drumul de mină construit de CMU, accelerând la maxim. Când ajunse la duna pe care se afla punctul de observaţie al lui Skaara, frână şi începu să claxoneze.

Nu răspunse nimeni. O'Neil sări din Humvee şi se puse în lumina farurilor.

— Sunt eu, O'Neil! strigă el în liniştea perfectă. Bereta Neagră! adăugă în abydiană.

După ce se întoarse în lumină pentru a arăta că e neînarmat, începu să urce pe dună.

O să mă simt ca un adevărat tâmpit dacă cineva o să mă împuşte pentru asta, se gândi el.

Nu era nimeni la punctul de observaţie, deşi erau semne că fusese recent ocupat. Folosirea lui îndelungată determinase instalarea cât de cât a confortului de acasă. O'Neil remarcă cenuşa unui foc mic – făcut, după câte se părea, cu balegă uscată de mastadge. Mai erau nişte burdufuri cu apă şi nişte pături de culoarea nisipului, împachetate cu grijă. În timpul zilei, abydienii se adăposteau sub ele de lumina sorilor, iar noaptea se încălzeau cu ele.

Puţina aparatură pe care o aveau fusese lăsată acolo, dar nu era niciun semn de violenţă. Se părea că membrii armatei fuseseră pur şi simplu chemaţi la ordine.

O'Neil se încruntă. Poate că Skaara luase în serios ideea că forţele din tabără puteau ataca şi voia să-şi adăpostească oamenii.

Colonelul coborî alunecând pe nisipul dur şi se întoarse la maşină. Următoarea oprire, Nagada. O'Neil o luă la goană nerăbdător, trecând de mină. Se simţea sfâşiat între nevoia de a merge cu cea mai mare viteză posibilă şi teama de a nu avea un accident fatal.

În cele din urmă, contururile oraşului adormit îi apărură în faţa ochilor. Nicio trompetă nu sună pentru a-i anunţa sosirea. O'Neil se întrebă dacă nu cumva era interzisă folosirea trompetei înaintea zorilor. În liniştea care urmă opririi motorului, O'Neil sesiză totuşi un sunet mai puţin primitor.

Era zgomotul unui glonte introdus pe ţeava unui pistol automat. Cu mâinile sus, O'Neil se puse din

nou în lumina celor două faruri.

O voce strigă, recunoscându-l:

— Bereta Neagră!

Dar porţile nu se deschiseră.

O'Neil se comportă aşa cum o făcuse toată viaţa, încercând să-şi păstreze calmul şi să se poarte paşnic. Ceea ce-şi dorea din tot sufletul, era să se adăpostească undeva de frigul deşertului, care părea să-i scurgă din corp ultima picătură de viaţă.

Aproape că se hotărâse să se aşeze pe capota caldă a maşinii, când cineva strigă.

— O'Neil! Doamne, bine că eşti tu!

Era Daniel Jackson.

Porţile se deschiseră rapid.

O'Neil sorbi din cana plină cu apă. I se uscase gâtul după atâtea ore de vorbit. Îi întinse cana lui Daniel Jackson, care trebuia să fi fost şi mai însetat. Nu numai că tradusese vorbele lui O'Neil pentru Kasuf şi Bătrâni, dar trebuise apoi să-i transmită şi colonelului cuvintele lor.

Şi rezultatul acestui maraton conversaţional? Nimic.

Kasuf şi colegii lui voiau ca CMU să părăsească Abydosul. Îl urau pe Ballard, responsabil pentru securitatea companiei, nu aveau încredere în Draven şi-l dispreţuiau profund pe Lockwood. Nici generalul Francis Keogh nu primea note prea mari de la guvernul local. Toată lumea îşi amintea că soldatul său îmbrăcat în verde stătuse de pază la cortul odihnei când Zaid căzuse în mină.

O'Neil încercase să fie cât mai diplomat, dar cererea lui Keogh fusese foarte clară. Toate lăncile-fulger din oraş trebuiau să fie predate forţelor americane.

Skaara, care era aşezat lângă Bătrâni interveni în discuţie. Cel puţin era în stare să-şi exprime părerea direct în engleză.

— Suliţele – noi le-am capturat. Sunt armele noastre cele mai bune, alături de puştile de la voi. Uite ce ne-ar fi dat Draven şi prietenii lui!

Făcu un semn şi unul dintre băieţii lui apăru din marginea întunecată a camerei. Avea în mână rămăşiţele arse şi topite ale unei puşti. O'Neil îşi dădu seama dintr-o privire că era un vechi Garand, folosit de obicei pentru paradă, de unităţile Gărzii Naţionale.

— Ce mai urmează? O să ne ceară Keogh să-i înapoiem şi armele de la voi – pe acelea pe care le-am scos din nisip pentru a le folosi împotriva lui Ra? Dacă or să se întoarcă gărzile Horus, o să le rezistăm cu pietre şi cu toiege?

— Dacă Keogh o să vină după suliţele acelea cu trupe şi cu tancuri, e cam tot ce o să aveţi pentru a vă apăra *de el*, preciză O'Neil. Pot să număr pe degete armele pe care le aveţi de la noi. Bănuiesc că dispuneţi de cel mult şase lănci-fulger. Asta, dacă oamenii voştri n-au stricat vreuna, dat fiind că erau jucăriile lui Ra – sau dacă nu li s-a epuizat încărcătura energetică.

Se întoarse către Jackson.

— Trebuie să-i convingi că Draven şi Keogh nu glumesc. Draven pare să fie sigur că are o mare influenţă asupra generalului West. Şi dacă or să vină ordinele, treburile n-or să semene deloc cu manifestaţia de protest de pe vremea când erai tu la colegiu. Tancurile alea au tunuri adevărate şi soldaţii lui Keogh au arme adevărate – ca să nu mai vorbesc că abia aştepta să apese pe trăgaci. Şi dacă or să

aibă loc schimburi de focuri, ei bine, doar îţi amintesc, guvernul american o să intervină.

Broboane de sudoare apărură deasupra buzei lui Daniel, care tot încerca să le explice Bătrânilor cum se face *adevărata politică* pe Pământ. Dar Kasuf şi oamenii săi nu cedară.

— Poate că ţie ţi-ar fi predat armele, ca unui comandant pe care îl cunosc şi în care au încredere, spuse Daniel învins. Dar au prea multe îndoieli în privinţa lui Keogh.

Lumina unuia dintre sori începu să se profileze la orizont, când discuţia fără şir fu întreruptă de un *muuuuuuuuuu*.

O'Neil, Daniel, Skaara şi câţiva Bătrâni mai sprinteni se urcară pe podurile de funie care se întindeau dincolo de porţi. De la această înălţime, O'Neil reuşi să vadă un nor imens care se îndrepta spre oraş. Nu era o furtună de nisip, era pur şi simplu praful ridicat de paşii trupelor militare şi de roţile de maşini – semn al tancurilor, al soldaţilor înarmaţi şi al maşinilor Humvee care-şi croiau drum prin deşertul de pe Abydos pentru a prezenta un ultimatum Nagadei.

— Presupun că până la urmă au venit ordine de la generalul West, spuse O'Neil încet.

— Eu cred că Draven – poate şi Keogh – sunt tare mulţumiţi că eşti prins aici, în timp ce se petrec toate astea, spuse Daniel cu amărăciune.

— Nimic *nu trebuie* să se întâmple!

O'Neil se întoarse direct către Skaara.

— Nu trebuie să te lupţi cu ei! Nu poţi să le dai armele alea?

Skaara dădu negativ din cap.

În întunericul de dinainte de zori, O'Neil văzu cum

tinerii – războinicii lui Skaara – îşi ocupau locurile pe ziduri şi pe clădirile mai înalte.

— Nu au dreptul să le ceară.

O pereche de elicoptere de război se învârteau deasupra norului care se apropia vertiginos.

Skaara îl trase pe O'Neil de mânecă.

— Chiar ai putea să-i ataci pe prietenii alături de care ai luptat? Vocea lui era aproape o şoaptă.

O'Neil îşi simţi gâtul ca o piatră.

— Dacă – tuşi, apoi încercă din nou – dacă acestea ar fi ordinele.

Deasupra lor, cornul imens mugi din nou.

— Or crede, oare, că n-am remarcat? îi spuse O'Neil lui Daniel.

Dar abydienii din jurul lui se întoarseră, privind în direcţia opusă. Un alt nor se rostogolea spre Nagada, imens şi ameninţător, trosnind printre fulgere, din partea superioară a atmosferei. Murmure de teamă şi de uluire se auziră printre observatori.

— Minunat. Keogh îşi trimite forţele chiar când începe furtuna de nisip, scrâşni O'Neil.

Chipul lui Daniel se încordă când înţelese ce se întâmpla.

— Oamenii spun că nu-i ceva natural.

— Atunci ce poate fi? vru să ştie O'Neil.

Răspunsul veni imediat, când Norul Numărul Doi tună în apropiere. Valurile de fulgere pâlpâitoare din aer luară o formă coerentă – forma unei tiranice piramide.

Lui Skaara i se tăie respiraţia. Câţiva dintre bătrâni începură să se vaite. Daniel rămase pe loc, palid, cu privirea fixă. Când O'Neil se uită în sus, şopti:

— *Dumnezeule*!

Era jumătate înjurătură, jumătate rugăciune.

CAPITOLUL 16
CONFRUNTARE ARMATĂ

Pe puntea *Ochiului lui Ra*, Hathor se agita cu o furie stăpânită. Tehnicienii de la scanare fuseseră destul de clari. Prezentările subspaţiale le permiseseră să descopere urmele ambarcaţiunii lui Ra. Ajunsese pe Abydos. Dar nu erau semne că ar fi părăsit planeta.

Dar scanări mai minuţioase arătaseră un cerc de materie dispersată, invizibilă ochiului uman, înconjurând Abydosul. Erau cristale de cuarţ care radiau. Nu era un fenomen natural. Chiar după atâta timp de la accident, tehnicienii lui Hathor putură identifica particulele ca fiind rămăşiţe ale palatului zburător al lui Ra.

Hathor trebui să accepte în cele din urmă faptul că Ra murise într-adevăr. Se întâmplase oare vreun dezastru de navigare? Tehnicienii ei erau uluiţi de radiaţiile fragmentelor de cristal. Se încercase oare vreun fel de reparaţie care nu funcţionase?

Zeiţei pisică i se părea imposibil să-i acuze pe *fellahinii* de pe Abydos de dispariţia lui Ra. De unde ar fi putut ei obţine cele necesare pentru a distruge o astfel de ambarcaţiune spaţială?

Oricum, fie că ştiuseră, fie că nu, fuseseră martori la moartea lui Ra. Dacă interpretaseră cum trebuie luminile de pe cer, atunci pe Abydos trebuia să sufle vântul libertăţii. Hathor va trebui să-l abată – şi avea

să facă asta în numele ei, ca o nouă suverană ce era. Îşi făcu rapid planuri în minte.

Abydos era o lume înapoiată, neinteresantă. Dar avea ceva foarte important, mina de cuarţ. Aşa cum ceilalţi rivali posedau fiefuri, Abydos ar putea să devină baza ei. L-ar putea aduce pe Ptah aici, să-l pună să fabrice arme.

Poate ar reuşi chiar să recruteze forţe din rândurile *fellahinilor*. Nu puteau ei deveni gărzi Horus, dar puteau fi de folos. Ra făcuse acelaşi lucru când apăruse prima dată pe Pământ.

Primul lucru pe ordinea de zi era să-şi facă o apariţie impresionantă. Tehnicienii estimau că dispun de condiţii meteorologice perfecte. Hathor ordonă situarea *Ochiului lui Ra* în atmosfera superioară, împrăştierea norilor, ionizarea aerului cu câteva salve trase de bateriile secundare, apoi, coborî ca o vijelie.

Impresionant, într-adevăr. Dar, descărcările de energie orbiră scanerele navei până în momentul când ajunseră deasupra oraşului.

* * *

Locotenentul Peter Collier trase o înjurătură când elicopterul său se clătină, lovit de o rafală de vânt de la vijelia care se apropia.

— Să mai ai încredere în şefii ăştia care te trimit în deşert în mijlocul furtunii de nisip, bombăni el. Sper numai că au organizat bine treaba asta.

Turbina de deasupra începu să scâncească când transmise mai multă putere elicei. Collier era unul dintre proaspeţii locotenenţi, care abia îşi terminaseră instrucţia. Acţionă staţia radio în cască,

încercând să ia legătura cu celălalt pilot. – Foxtrot Victor, spuse Collier.

În celălalt aparat de zbor se afla căpitanul Ralph Vance, care avea ceva experienţă cu elicopterele acestea imense.

— Ce e? întrebă căpitanul când Collier îl apelă.

— Domnule, n-ar trebui să mărim altitudinea din cauza norilor ăstora care ne vin în cale?

— Trebuie să zburăm în recunoaştere – să ne asigurăm că sărăntocii ăştia nu ne fac vreo surpriză neplăcută pe ruta pe care o parcurgem. Ofiţerul mai în vârstă încetă să-i mai facă observaţii locotenentului lipsit de experienţă, verificându-şi tablourile de control.

— Ce dracu se întâmplă cu radarul?

Apoi strigă cu o voce înspăimântată.

— Dumnezeule!

Un val de lumină se pulveriză din norul întunecos care se apropia. Elicea elicopterului fu smulsă şi motorul începu să scuipe flăcări când combustibilul ţâşni în jeturi şi luă foc. Foxtrot Victor se înfipse în pământ, doborât parcă de o rachetă. Legătura radio murise.

Collier îşi luă privirea de la aparatul prăbuşit, uitându-se în sus la neobişnuita apariţie care începea să prindă formă printre nori.

Era o piramidă zburătoare, care părea să aibă dimensiunea unui mic munte. Dar era, evident, mult mai periculoasă decât orice munte. Era lucrul acela groaznic care-l omorâse pe căpitanul Vance şi pe echipajul său.

— Mitraliori! strigă el în microfon. Pregătiţi-vă. Avem de doborât o ţintă imensă!

Trase mânerul de comandă, încercând să se

învârtească în jurul unui vector de atac. Collier se simţi tot timpul precum o muscă ce bâzâie în jurul unei baligi de vacă. Oare, ar putea ei, cu armele lor, să distrugă imensitatea aia?

Era un singur mod de a afla.

— Foc!

Elicopterul era echipat cu proiectile aer-sol, arme pentru distrugerea tancurilor, deşi se părea că localnicii nu dispuneau de niciun tanc. Primele două trageri ale lui Collier nu produseră nicio pagubă considerabilă faţetei aurite şi strălucitoare.

Dar, aproape de vârful piramidei, puţin mai sus de locul în care fusese lovită, se deschise o fantă. Collier nu o remarcă până când un fascicul de energie mistuitoare ţâşni din ea, în direcţia elicopterului său.

Şi atunci, bineînţeles, era prea târziu.

Hathor stătea tăcută la bordul *Ochiului lui Ra*, devorând imaginea holografică a cerului din faţa piramidei.

— Scanere, ordonă ea, vreau o imagine mărită a acelui aparat de zbor!

Apăru o nouă imagine, puţin mai mică, prezentând în detaliu aparatul care mai rămăsese. Lui Hathor, obişnuită cu liniile graţioase ale udajeeturilor, ambarcaţiunea aceasta i se păru cam greoaie. Îi amintea de insectele acelea mari şi bâzâitoare care zburau deasupra apelor Nilului, în mlăştinosul Faiyoum.

Urmele luminoase a două proiectile îşi croiră drum de sub aparat. Hathor nu-şi dădu seama dacă armele nimeriseră sau rataseră. *Ochiul lui Ra* îşi continuă drumul, fără să ezite o clipă. Nu se

raportase nicio pagubă.

— Artilerie, ordonă ea, pregătiţi una din bateriile secundare şi eliminaţi chestia aia.

Potrivit arhivelor computerizate ale lui Ra, Abydosul fusese vizitat în ultimii zece ani pentru colectarea unui transport de cuarţ. Era imposibil ca *fellahinii* locali să poată progresa într-un timp atât de scurt de la cazmalele lor din cupru la nişte maşini zburătoare – fie ele atât de primitive ca acestea.

Dacă chestiile astea nu erau construite pe Abydos... O furnicătură îi traversă spatele. Ra însuşi era o creatură hibridă, lucru pe care-l recunoscuse într-un moment de intimitate. Corpul său uman era – „posedat” era un termen prea puternic. Poate, „coabitat” era mai exact. În orice caz, o creatură inteligentă din afara Pământului locuia în trupul frumos, adolescentin, al zeului.

Hathor ştia că astfel de fiinţe extraterestre existau cu-adevărat. Văzuse creaturile aproape umane (dar nu prea) care-l serviseră pe Ra înainte să vină pe Pământ. Şi, bineînţeles, probabil că-i omorâse în măcelul de pe Ombos. Singurul lor monument erau ruinele planetei moarte.

Să fi fost, oare, posibil, ca un alt grup de extratereştri să fi dat de imperiul lui Ra? Extratereştri îndeajuns de puternici ca să-l distrugă pe Ra însuşi?

Dar dacă duşmanul era atât de redutabil, atunci de ce zbura cu drăciile alea care abia se ţineau în aer?

Un val de energie învălui în flăcări maşinăria grosolană. Se rupse în bucăţele în aer.

— Ăsta trebuie să fie pilotul! strigă Hathor când o formă se prăvăli din ceea ce părea să fie cabina.

Focalizaţi-vă asupra lui şi măriţi din nou imaginea!

Pilotul avea două mâini şi două picioare, majoritatea corpului fiindu-i camuflat într-un costum larg, tărcat. Dar capul! Atât de mare şi de umflat, cu ochii holbaţi ca nişte bulbi de cristal...

Hathor se gândi că extratereştrii trebuiau să fie nişte insectoizi.

O sfărâmătură din vas se lovi de corpul în cădere, retezându-i o parte din cap – nu, era o cască! În spatele ei era o faţă cu trăsături, fără îndoială, umane.

Dar cum era lucrul ăsta posibil? Niciunul dintre favoriţii lui Ra nu le-ar fi permis *fellahinilor* să construiască astfel de maşini. Şi nici Ra n-ar fi acceptat vreodată producerea unor astfel de arme pe vreunul dintre fiefuri. Unde puteau progresa atât de mult fiinţe umane ne-divine, fără a fi zdrobite?

Răspunsul îi veni în minte aproape ca o revelaţie. Zâmbi, parcă nevenindu-i să creadă.

— Vin din Lumea Dintâi – sunt descendenţii oamenilor care s-au revoltat după Epoca Dintâi.

În toţi anii aceştia, singuri şi nesupravegheaţi de nimeni, îşi construiseră propria tehnologie. Şi atunci, probabil că descoperiseră Poarta Stelară. Se aflau pe Abydos chiar când Ra venise să-şi recupereze tributul de cristale de cuarţ.

Şi, mai incredibil chiar, în ciuda tehnologiei lor primitive, invadatorii aceştia îl distruseseră într-un fel sau altul pe Ra.

Ar trebui să le fie recunoscătoare acestor neastâmpăraţi de pe Pământ.

Dar, desigur, va trebui să-i nimicească.

Scanerele îşi extinseră raza către sol, arătând o coloană de vehicole de teren îndreptându-se spre

Nagada.

— Ammit să-mi mănânce sufletul, bolborosi Hathor. Trebuie să fie vreo mie de războinici acolo jos – dacă nu mai mult!

Dac-ar avea în spate resursele din prima lume atunci când îi va înfrunta pe zeii minori răzvrătiţi...

Hathor alungă repede gândul. Sălbaticii ăştia erau nişte invadatori aici. Vor avea de suportat urgia imperiului. Şi nici măcar o mie de războinici nu puteau să facă faţă armelor de pe *Ochiul lui Ra*.

— Artilerie! Pregătiţi bateriile secundare.

Zeiţa pisică se uită în jos la şirul de vehicule luminate, care mergeau în faţă, precum nişte gărzi în recunoaştere. Urmau apoi nişte maşini de forma unor cutii, care spulberau nisipul, lăsând urme fără sfârşit.

Coloana începuse să se risipească, aranjându-se parcă într-o linie de atac. Nu că avea să folosească la ceva...

Puţin mai în spate, patru vehicule mai grele înaintară, înconjurând una din maşinile sub formă de cutie. Hathor privi cu atenţie. Nu exista decât un motiv pentru o asemenea escortă.

Puse o mână pe imagine, indicând prima ţintă aleasă.

— Scanere, transmiteţi localizarea aceasta tuturor bateriilor secundare. Artilerie, la comanda mea – foc!

Francis Keogh nu credea în ofiţerii care încercau să conducă atacul şi de pe front. Pe de altă parte, doar nu era să stea într-o bază fortificată, în timp ce două batalioane se confruntau cu o gloată de localnici, înarmaţi cu şase arme SF, poate de două ori mai multe arme ultra moderne şi cu câteva mii

de cazmale de cupru.

Alesese un vehicul blindat pentru a-i servi drept post mobil de comandă şi pusese să fie înconjurat de patru tancuri Abrams şi să fie escortat în faţă. Măsurile de securitate i se păreau mai mult decât adecvate – până când, o piramidă ce semăna cu un munte zburător, apăru dintr-un nor de furtună.

Keogh îşi dădu seama de acest lucru când şoferul APC-ului derapă puternic, în timp ce se uita afară prin deschizăturile din partea din faţă a blindatului. Alunecând de pe scaun, Keogh făcu un salt spre deschizătura din acoperiş – nu mergeau totuşi cu o viteză prea mică.

Generalul se agăţă de scara care ducea la capacul superior, când APC-ul se înclină din nou.

Reuşi în cele din urmă să urce şi să vadă tocmai la timp cum elicopterele sale de recunoaştere erau făcute bucăţi.

Keogh urlă la responsabilul cu legătura radio.

— La toate unităţile! Dispersare! Suntem prea aglomeraţi în coloană. Chestia aia nenorocită o să ne arunce în aer! Înapoi la bază!

De ce dracu’ nu adusese O'Neil câteva unităţi SAM aici?

Deşi, trebuia să recunoască, proiectilele ar fi avut, poate, nevoie de încărcătură nucleară pentru a afecta în vreun fel colosul ăsta straniu.

Vehicolul devie iarăşi, aproape zmucindu-l pe Keogh afară, prin deschizătura de care se ţinea. Generalul se răsuci pentru a-i vedea pe subalternii săi încercând să se risipească. Maşinile se desprindeau din formaţie, forţându-se să urce dunele de nisip.

Tancurile din escorta lui Keogh îşi ridicară

tunurile, trăgând o serie de proiectile anti-blindaj spre piramida care părea să planeze deasupra lor, precum umbra morţii.

Pentru o clipă, Keogh se gândi să se retragă în blindat şi să închidă capacul. Dar la ce servea un ţol şi jumătate de blindaj de aluminiu în comparaţie cu forţa *navei* ăsteia blestemate?

Se uită în sus, consternat. Colosul plana *încă*, rotindu-se în jurul propriei axe, îndreptând spre ei una din faţetele sale gigantice. Keogh văzu nişte linii închise, contrastând cu peretele strălucitor de cuarţ aurit. Fante de tragere pentru cine ştie ce arme sofisticate.

Simţi cam aceeaşi emoţie ca maimuţa care constată că omul merge la fel ca ea.

Dar, ca toţi marii generali, ultimul gând al lui Keogh se îndreptă spre istorie.

Acum or să mă aşeze alături de celălalt Keogh – cel care a luptat împreună cu Custer.

Cerul fu luminat de o strălucire incredibilă.

Şi nu suntem rude nici măcar pe departe.

* * *

Hathor rânji satisfăcută. Vehicolul comandantului şi cele patru escorte blindate dispărură sub strălucirea atâtor explozii. Valuri de căldură se ridicară din cele cinci grămezi înconjurate de nisip vitrificat.

— Taie-i capul inamicului şi restul corpului rămâne neajutorat, spuse ea.

Restul caravanei militare nu forma o linie continuă precum crezuse ea la început. Din contră, vehicolele se întoarseră, pierzându-se printre

nisipuri.

Deşi se risipiseră în zig-zag, încercând să se împrăştie pentru a oferi ţinte cât mai dispersate, destinaţia lor era evidentă de la înălţimea *Ochiului lui Ra*.

Se îndreptau către enorma piramidă din deşertul fără sfârşit, spre doc – terminalul de pe Abydos, din reţeaua Poarta Stelară.

— Dacă speră să se retragă pe planeta lor, or să fie tare dezamăgiţi, murmură ea.

Dar, oricum, invadatorii erau pierduţi.

— Ne îndreptăm cu toată viteza spre doc, ordonă ea ofiţerului de navigaţie. Ca un fel de fiinţă mitică a deşertului, *Ochiul lui Ra* gonea deasupra nisipurilor, aducând cu el propriul său vânt.

Nava o luă înaintea vehiculelor de teren. În câteva secunde se afla deasupra platoului care găzduia docul.

Hathor remarcă imediat că zona aceea stâncoasă servea drept casă invadatorilor plecaţi de-acasă. *Ochiul lui Ra* trecu pe deasupra corturilor, doborând cea mai mare parte dintre ele. Reperă siluete umane, fugind ca să-şi salveze vieţile.

Şi apoi, luminoasa piramidă din piatră de var apăru sub navă.

— Începeţi acostarea, ordonă ea.

În ciuda dimensiunilor sale, *Ochiul lui Ra* se cutremură puţin când coborî pe platou. Motoarele puternice făceau un zgomot asurzitor. Ar fi fost mai bine pentru bieţii oameni de afară să fi fost o furtună de nisip.

Nava se instală.

Când yahtul lui Ra aterizase, parcă se agăţase de feţele piramidei, astfel încât, pietrele păreau poleite

cu imaginea magică a unui palat zburător.

Cu *Ochiul lui Ra,* docul monolitic abia se mai vedea sub forma sa.

Urmele de aterizare ale navei de război se întindeau aproape pe o suprafaţă dublă faţă de construcţia originală.

Drumul pe care CMU îl construise de la piramidă, fusese şters de pe suprafaţa pământului. Holul de la intrare dispăruse, pierdut în spatele pereţilor luminoşi de cuarţ.

Hathor dădu din cap cu satisfacţie.

Invadatorii nu mai aveau unde să se retragă.

Erau nişte prizonieri de care putea să se ocupe pe îndelete.

Orice acces la Poarta Stelară era, literalmente, astupat de *Ochiul lui Ra*.

CAPITOLUL 17
LOVITURI PE NEAŞTEPTATE

Locotenentul Adam Kawalsky şi caporalul Feretti se aflau într-unul din corturile cu provizii ale bazei, făcând un inventar al muniţiei. După zvonurile care se vehiculau despre planurile lui Keogh, locotenentul îşi închipui că aveau să aibă nevoie în curând de mai multe gloanţe. Se gândi că ar fi bine să se grăbească – mai ales de când ei, precum mai toţi membrii Corpului de Infanterie Marină, fuseseră lăsaţi deoparte, în tabără.

Feretti se căţără pe lăzile cu gloanţe aşezate în cort unele peste altele, oferind o definiţie mobilă a cuvântului *hyper*.

Kawalsky simţi o anume compasiune pentru subofiţerul aflat în concentrare. Bărbaţii care-şi doreau o viaţă calmă şi liniştită nu se înrolau în infanteria marină, cu atât mai puţin ajungeau într-o misiune de genul ăsta. Pe de altă parte...

— Feretti, spuse în cele din urmă Kawalsky, nu cred că ţi-ar fi convenit să fii cu ceilalţi, într-o situaţie atât de neplăcută. Vreau să spun, e posibil ca până la urmă, soldaţii lui Keogh să-i împuşte pe băieţii ăştia pe care noi i-am ajutat să se antreneze.

— Aşa e, domnule. Feretti se opri din strădania lui de a ajunge în vârful muntelui de lăzi. *Nu vreau* să lupt împotriva localnicilor. Ce naiba, îmi plac puştii ăştia. Dar mă calcă pe nervi că am fost retrogradaţi

la nivelul de funcţionari ai companiei – iar restul trupelor noastre sunt puse să păzească proviziile.

— Adu-ţi aminte de coridoarele lui Montezuma, spuse Kawalsky zâmbind.

Feretti îl privi uluit. Crezuse întotdeauna că holurile lui Montezuma erau o latrină – în care te duceai să te adăposteşti de răzbunarea lui Montezuma.

Kawalsky oftă.

— Războiul mexican – în 1847, Winfield Scott a debarcat în Veracruz cu douăsprezece mii de oameni şi a pornit-o spre Mexico City. De-a lungul întregii campanii, contingentul de infanterie marină i-a asigurat paza vagoanelor cu provizii. Au ajuns în capitală, dar, pentru a învinge forţele defensive ale oraşului, Scott trebuia să ocupe fortăreaţa Chapultepec. Ghici cui i-a revenit misiunea atacului?

Feretti salută plin de entuziasm.

— Corpului de Infanterie Marină, faţă şi centru.

Kawalsky dădu din cap.

— Deci, om fi păzind noi acum provizii, dar s-ar putea să plecăm cât de curând să-l scoatem pe Keogh din bucluc.

Cuvintele îi fură acoperite de bubuitul unui tunet. Şi, abia termină de vorbit, când cortul le pică drept în cap. Afară se auzeau ţipete şi strigăte de alarmă.

— Fir-ar să fie, se plânse Feretti, luptându-se cu pânza cortului, care devenise ostilă din cauza unei rafale de vânt. Dacă o să înceapă iar o furtună de nisip, o să avem probleme cu cazarea. Corturile astea n-or să stea în picioare şi suntem prea mulţi ca să ne adăpostim toţi în piramidă.

— Să nu mai vorbim de cele două plutoane ale lui Keogh, care se găsesc afară, – chiar în inima furtunii.

Kawalsky se lăsă pe genunchi sub pânza de cort, târându-se pe podea până când ajunse la marginea cortului prăbuşit.

— Nu înţeleg cum chestia asta a căzut direct pe noi, în loc să fie zburată cât colo.

Ieşi în cele din urmă afară, uitându-se la apariţia strălucitoare şi aurie de pe cer, neatent la vântul ca de furtună care-l smucea cât colo.

— Oh. Fu tot ce Kawalsky putu să spună.

Când Feretti ieşi târându-se de sub pânza de cort, apărură şi alte comentarii.

— Sfinte Isuse Cristoase! spuse el cu respiraţia tăiată. S-a întors Ra!

— O’Neil e sigur că arma nucleară trimisă la bordul palatului zburător al lui Ra i-a făcut felul nemernicului, spuse Kawalsky, măsurând cu privirea imensa piramidă. Parcă ar fi fratele mai mare al lui Ra.

Se întoarse către vechiul său coleg de echipă,

— Înapoi în cort.

— Cer scuze locotenentului, spuse Feretti, dar nu cred că un milimetru în plus de pânză de cort ne va oferi cine ştie ce protecţie.

— Nu vreau să mă adăpostesc, caut nişte răngi, răspunse Kawalsky.

Caporalul trase cu putere prelata căzută. După expresia feţei, era clar că situaţia era la fel ca cea cu holurile lui Montezuma. Feretti nu ştia ce-avea de gând să facă Kawalsky. Dar era gata să-i urmeze ordinele.

Înainte să se bage în cort, Kawalsky se opri o secundă şi-i explică.

— Avem nevoie de răngi ca să deschidem lăzile cu proiectile Stinger, pe care colonelul le-a depozitat

aici.”

Feretti ţinea încă în mână marginea cortului, iar privirea îi fugi involuntar la imensitatea care se aşeza pe piramida de la Poarta Stelară.

— Proiectile manuale... pentru *chestia asta*, domnule?

Kawalsky dădu din cap.

— Proiectilele nu sunt pentru asta. Sunt pentru ceea ce urmează.

La bordul *Ochiului lui Ra*, Hathor se găsea într-o dilemă tactică. Nava ei era singura şi cea mai puternică maşină de război de pe Abydos – şi din imperiul lui Ra, de altfel. Dar, cea mai importantă armă pe care o poseda îşi pierduse mult din utilitate – pentru că nu mai avea mobilitate.

Dăduse iama prin trupele duşmane, doborându-le tabăra, imediat cum îşi făcuse apariţia. Dar trebuise să aterizeze ca să întrerupă comunicaţiile pământenilor cu Poarta Stelară. Şi, *Ochiul lui Ra* era nevoit să rămână în poziţia aceasta pentru a-l izola pe duşman.

Dacă ar fi fost pe Ombos, ar fi lăsat pur şi simplu un contingent de gărzi Horus să controleze Poarta Stelară şi piramida. Dar *Ochiul lui Ra* nu avea suficientă infanterie pentru a realiza un blocaj.

Între timp, vehiculele pământenilor continuau să se împrăştie, alături de marea majoritate a războinicilor invadatori.

Trebuia să-i nimicească, să-i facă praf.

— Scanere! strigă ea. Raportaţi situaţia vântului. S-a mai potolit puţin perturbaţia provocată de trecerea noastră?

Responsabilul tehnic apăsă uşor pe suprafeţele de control, examinând plin de entuziasm

informaţiile.

— Căpitane, furtuna s-a domolit.

— Excelent. Deschideţi punţile de lansare.

Plăcile groase de sub picioarele lui Hathor începură să se cutremure, în timp ce secţiuni masive din fuzelajul extern al *Ochiului lui Ra* se făcură nevăzute, scoţând la iveală rânduri de glisoare aşezate unele lângă altele.

— Piloţi de udajeeturi, ocupaţi-vă locurile, ordonă Hathor. Lansaţi imediat.

* * *

Din spatele porţilor Nagadei, colonelul Jack O'Neil privea soarta batalioanelor lui Keogh în momentul în care colosala piramidă trecea pe deasupra coloanei.

Chestia asta e ditamai beleaua, îşi zise el, când uriaşa piramidă distruse elicopterele lui Keogh. *Nu numai că e mai mare decât palatul zburător al lui Ra*, *dar e clar construită pentru scopuri militare*. *Tunurile de la bord dau impresia că armele cu care sunt echipate glisoarele-vultur sunt doar nişte brichete*.

O'Neil îşi îndreptă binoclul spre ceea ce trebuia să fie postul mobil de comandă, chiar în momentul în care un ucigător val de energie zdrobi vehiculele blindate, ca pe nişte jucării. Continuă să observe cu inima strânsă forţa nimicitoare.

Era incredibil – şi groaznic în acelaşi timp. Cu o clipă în urmă, forţele armatei se mişcau ca o maşinărie cu cel mai înalt grad de toleranţă – precum un ceas elveţian, de exemplu. În clipa următoare, fu ca şi cum ceasul căzuse de la etajul doi pe trotuar.

Nu mai rămăseseră decât nişte bucăţi zdrobite şi

risipite în toate părţile.

Cele două batalioane ai căror membri abia îşi terminaseră instrucţia încetară să mai fie unităţi militare şi se transformară într-un nor de fugari. De parcă, aruncând în aer APC-ul lui Keogh, protejaţii lui Ra vaporizaseră întreaga comandă a generalului.

O'Neil înţelegea într-un fel dilema în care se aflau soldaţii. Era clar că n-avea niciun sens să rămână acolo şi să se lupte cu muntele ăla zburător care-i bombarda încontinuu. Totuşi... N-or să rezolve nimic dacă fug, murmură O'Neil. Unde cred ei că se duce monstrul ăsta?

— Eu am crezut că o să se îndrepte spre noi, se auzi o voce tremurândă în spatele lui. Daniel Jackson îi arătă o faţă albă ca varul tovarăşului său de odinioară.

— Poate că asta era intenţia, înainte ca echipajul să-i ucidă pe oamenii lui Keogh. Dar e evident că tancurile şi elicopterele alea nu sunt de aici. Aşa că, monstrul se îndreaptă spre piramidă – cu avantajul de a zbura printre ce-a mai rămas din forţele lui Keogh.

O'Neil văzu pe chipul lui Daniel semne de nedumerire.

— Uite, e o chestie de strategie. Dacă e posibil, trebuie să ocupi linia de aprovizionare a inamicului. În cazul ăsta, e destul de simplu.

Îşi duse din nou binoclul la ochi. Piramida ucigaşă se afla în depărtare acum – cam în zona bazei militare. O'Neil reorientă lunetele. Da, chestia aia nenorocită se pregătea să se instaleze.

— Acum e clar, anunţă el. Nu numai că sunt deasupra liniei noastre de comunicaţie, ci s-au aşezat pur şi simplu pe ea. Câte tone o avea

monstrul ăsta care s-a pus între noi şi Poarta Stelară? Nu mai putem pleca de aici – şi eu unul nu mă aştept la cine ştie ce ajutor de pe Pământ.

O'Neil îşi aranjă binoclul şi o porni pe podul de sfoară către turnul cel mai apropiat.

— Unde te duci? întrebă Daniel.

— Unde crezi?

O'Neil făcu un semn cu capul spre soldaţii rămaşi în viaţă, care fugeau mâncând pământul. Sunt singurul comandant pe care-l mai pot avea amărâţii ăştia.

Daniel holbă ochii.

— Sper că n-ai de gând să te duci acolo singur.

Din spatele egiptologului, Skaara se băgă în vorbă.

— Vor veni şi oamenii mei, spuse el.

Daniel îi aruncă o privire tăioasă.

— Parcă erai gata să te lupţi cu indivizii ăştia. Şi acum te oferi să-i salvezi?

Skaara făcu un semn spre lumina sinistră din depărtare – strălucirea aurită a navei piramidale.

— Asta se întâmpla înainte să vină *ei*. Nu ştim ce-or să ne facă oamenii tăi, colonele. Dar ştim ce-or să vrea trimişii lui Ra. Şi nu vrem să mai fim sclavi. Ne vom lupta cu ei – şi dacă eşti de acord să ne conduci, te vom urma.

— Având în vedere că sunteţi singura forţă aproape organizată pe care o am la dispoziţie – cu excepţia oamenilor mei, care cine ştie ce-or face la bază – accept.

O'Neil se întoarse către Daniel.

— Tradu-i lui Kasuf ce-ţi spun eu acum. Va trebui să evacueze oraşul – să-i ducă pe toţi cei care nu luptă în deşert, la adăpost.

Colonelul aruncă o privire cercetătoare în direcţia în care aterizase piramida.

— Ţi-aduci aminte ce pagube au provocat glisoarele alea când au survolat oraşul? Sunt sigur că monstrul ăsta a venit echipat cu mult mai multe.

O'Neil ajunse la turn şi începu să coboare. Skaara le dădea ordine oamenilor săi. Tinerii soldaţi coborau roiuri, roiuri de pe ziduri, adunându-se în jurul Humvee-ului din spatele porţilor oraşului.

Colonelul urcă în maşină, urmat de Skaara. Daniel se vârî şi el.

O'Neil îl privi surprins.

Jackson îi întoarse privirea cu un zâmbet în colţul gurii.

— Şi eu cred că sunt nebun, spuse el. Dar după ce ai luptat pentru o cauză în care crezi, e greu să te întorci să predai la şcoală – mai ales când oamenii poate mor afară.

Dar când Sha'uri se urcă şi ea în Humvee, Daniel începu să protesteze. Ea-i întoarse savantului ei soţ un zâmbet drăgăstos şi nerăbdător.

— Oi vorbi tu despre luptă, spuse ea. Dar eu sunt cea care am venit pregătită.

De sub haină, Sha'uri scoase un pistol Beretta 9mm – una dintre armele lăsate de americani în urma primei expediţii pe Abydos.

Daniel nu putu decât să dea din umeri, învins.

Majoritatea oamenilor lui Skaara se adunaseră acum. Unii dintre ei deschiseră porţile.

O'Neil porni motorul Humvee-ului. În spatele lui, oraşul abia începea să se trezească – şi să afle de noul pericol. Acceleră, învăluit de umbrele lungi ale zidurilor oraşului, în lumina primului soare care răsărea.

— Avem nevoie de un punct de întâlnire, le spuse soldatul profesionist amatorilor de alături. Eu sugerez punctul de observaţie pe care Skaara l-a stabilit dincolo de baza noastră. Membrii armatei voastre îl cunosc – la fel şi oamenii noştri.

Se întoarse către Skaara.

— Nu poţi veni cu mine în maşină. Asta înseamnă ca noi, comandanţii, să fim împreună în acelaşi loc.

Skaara dădu din cap, semn că înţelesese.

— O să mai merg puţin cu tine, spuse el arătând un nor de fum care se vedea în depărtare. Era tot ce mai rămăsese din unul din vehiculele armatei. De acolo o să-mi duc oamenii la punctul de observaţie.

O'Neil ridică din umeri. Nu era prea departe. Aşteptă până ce Skaara transmise hotărârea oamenilor săi, în abydiană. Se uitară înspre norul de fum şi dădură din cap.

Maşina mergea zdruncinându-se. Se distanţă repede de tinerii membri ai armatei locale, deşi abydienii fugeau mâncând pământul.

Motorul începu să huruie, în timp ce pasagerii se clătinau, lovindu-se unii de alţii, iar maşina părea că abia atinge în anumite locuri nisipul de sub roţi. O'Neil încercă să evite vârful dunelor, unde ar fi fost văzut în lumina răsăritului. Făcu tot felul de ocolişuri pentru a rămâne tot mai mult în umbră.

Se învârtiră în jurul unei mlaştini nisipoase pentru a găsi sursa coloanei de fum pe care o văzuse Skaara. Era un blindat pentru transportul de personal. O parte din acoperişul de aluminiu dispăruse complet, se vaporizase. Vehicolul se rostogolise pe-o parte şi motorul explodase, arzând rezerva de combustibil.

Doi dintre cei patru membri ai echipajului nu

reuşiseră să se îndepărteze prea mult. Zăceau arşi şi nemişcaţi, puţin mai încolo de maşina incendiată.

O'Neil opri motorul.

— Eşti sigur că vrei să aştepţi aici? îl întrebă el pe Skaara.

Tânărul dădu afirmativ din cap.

— E un loc la fel de bun ca oricare altul.

Sări sprinten din maşină.

O'Neil porni din nou, dar întoarse capul la strigătul nearticulat al lui Daniel.

Skaara îngenunchease lângă morţi, adunând armele şi muniţiile rămase.

Colonelul dădu din cap, aprobându-l.

— Îmi pare rău, profesore, dar n-avem timp să ne fie scârbă. Până să se termine lupta asta, vom avea nevoie de orice armă pe care o putem obţine.

* * *

Walter Draven nu-şi recunoscuse niciodată uşoara tendinţă spre claustrofobie. „Cui i-e teamă de Moş Crăciun?" obişnuia el să glumească. Îi era, totuşi, mult mai uşor în apartamentul spaţios şi aerisit din Washington. Pe Abydos, în încăperea care adăpostea Poarta Stelară, era mai greu să alungi râzând sentimentul că te afli în inima unei piramide, înconjurat de greutatea imensă a zidurilor de piatră. Piatra dedesubt, piatră de ambele părţi, tone şi tone de piatră deasupra, apăsând...

Martin Preston explicase odată cum vechii egipteni făcuseră imensele lor construcţii din blocuri de piatră unghiulare, astfel încât, masivele greutăţi împingeau una contra celeilalte, în loc de a apăsa în jos. O teorie interesantă, dar Draven era sigur că

tavanele întunecoase abia aşteptau să se îndoaie şi să se prăbuşească.

Numai un motiv extrem de important l-ar ţine închis aici – mai ales când avea o companie ca cea a lui Eugene Lockwood.

Directorul minei stătea acum în spatele lui, tăcut şi îmbufnat. Nervii încordaţi la maximum ai lui Draven fuseseră incapabili să mai suporte vreo justificare de-a lui Lockwood sau vreun plan idiot de negociere cu localnicii, acum când CMU „pusese mâna de situaţie”. Lockwood folosise expresia asta de cel puţin cinci ori în tot atâtea propoziţii. Draven îi spusese în cele din urmă cretinului să tacă odată şi să nu mai deschidă gura. Lockwood păru mai întâi şocat, apoi furios. Dar cel puţin terminase cu pălăvrăgeala aia fără logică.

Draven se uită în jurul lui. Într-un colţ stăteau trei soldaţi CMU echipaţi în costume de camuflaj gri. Se îngrămădiseră unii lângă alţii, discutând aprins, cu armele atârnând neglijent sau proptite alături, la îndemână.

Chiar lângă Poarta Stelară stătea responsabilul cu securitatea locală, Vernon Ballard. Se întorsese cu un avion militar în Colorado. Şi primul lucru pe care-l făcuse când revenise pe Abydos, fusese instalarea unei gărzi armate lângă Poarta Stelară însăşi. Bineînţeles, cu scopul de a evita infiltrarea vreunui terorist local pe Pământ.

În realitate, adusese gărzile pentru a se apăra de doi indivizi periculoşi – Daniel Jackson şi Jack O’Neil. Din fericire, ordinele de la generalul West veniseră în timp ce O’Neil se găsea încă în Nagada. Draven era chiar bucuros că declanşarea ostilităţilor îl va prinde pe colonelul de Infanterie Marină în spatele liniilor

duşmane. Cu ceva noroc, putea fi luat chiar ostatec şi executat.

Totuşi, în ciuda tuturor greşelilor sale, O'Neil acceptase ordinele fără să crâcnească. Jackson era un tip mai periculos, un idealist – şi, când trupele lui Keogh porniră împotriva prea iubiţilor săi abbadabbieni, deveni şi mai periculos – un idealist frustat.

Draven credea că egiptologul era în stare să se întoarcă pe Pământ şi să-i prezinte lui West un raport potrivnic – unul pe care ei ar prefera să nu-l facă public – sau să încerce să denunţe presei ce se întâmplase pe Abydos.

— Chiar credeţi că şi-ar părăsi nevasta băştinaşă ca să facă treaba asta? întrebă Lockwood. Parcă era un personaj dintr-un western prost care vorbea despre un bărbat alb căsătorit cu o indiancă.

Când nu mai are de ales, orice om poate încerca ceva deznădăjduit.

Şi dacă oamenii lui Ballard nu păreau prea îngrijoraţi de profesorul rătăcitor, şeful securităţii îşi făcea datoria cu seriozitate. Ballard stătea pe rampa care ducea la Poarta Stelară, echipat în camuflaj şi cu o armă de asalt gata pregătită.

Cei doi directori de la CMU aveau şi ei un scop clar în privinţa asigurării securităţii. Se găseau acolo pentru a-l identifica pe Jackson, în caz că apărea. Dar motivul pentru care ei – şi masivul camion care ocupa aproape toată încăperea – se aflau lângă Poarta Stelară, era cu totul altul.

Keogh avea două batalioane, tancuri şi chiar câteva elicoptere. O forţă militară care ar fi trebuit să-i oblige pe localnici şi pe Bătrânii lor înfumuraţi să se supună. Dacă nu, urma să fie război. Prea multe

pierderi în rândurile trupelor şi aveau să apară întrebări. Dar dacă avea să intervină vreun pericol neaşteptat?

Draven aranjase să fie încărcat un camion cu cele mai periculoase documente ale lui Lockwood, care erau atunci îngropate sub ce mai rămăsese din provizia de cuarţ. Avea de gând să părăsească Abydosul în caz de nevoie şi să treacă încărcătura prin contrabandă, pe sub nasul forţelor militare din Creek Mountain. Nu că aceste măsuri extreme ar fi fost necesare, se asigură el. Dar era mai bine să fie pregătiţi pentru orice eventualitate. Se uită la ceas. „Ar cam trebui să fi ajuns în Nagada."

Un bubuit puternic se auzi în depărtare. Draven aruncă o privire spre intrarea în piramidă, fără să vadă însă mare lucru, pentru că se afla la o distanţă destul de mare. Tunete?

— Astea sunt tunurile de pe tancuri? întrebă Lockwood agitat. Ballard şi mercenarii ciuliră urechile.

— Nu mi se pare un zgomot de artilerie, spuse şeful securităţii.

În încăpere începu parcă să se facă frig. Un curent puternic venea de la intrare. Vreo furtună? se întrebă Draven.

— Sper că nu-i o furtună de nisip, spuse Ballard. Asta ar îngreuna intrarea lui Keogh în oraş.

Unul dintre mercenari se trezi vorbind.

— Am auzit că primele trupe venite aici au luat-o în freză din cauza unei furtuni de nisip.

Ballard îl reduse la tăcere cu o privire de gheaţă.

Vântul ăsta se înteţeşte, se gândi Draven.

Apoi zidurile de piatră din jurul lor începură să se zguduie.

— Cutremur! zbieră Lockwood, de parcă ar fi anunţat sfârşitul lumii.

Orice se întâmpla, nu părea un lucru natural. Draven se întoarse către Ballard.

— Activati Poarta Stelară.

Ballard îşi schimbă poziţia. Nu voia să stea în calea valului brusc de energie care ieşea din poarta sub formă de cerc. Când văzuse prima oară efectul acesta, Draven îşi amintise de o scenă din copilărie, când sufla printr-un inel înmuiat în săpun şi apă. Nu crease chiar un balon, dar pelicula de apă cu săpun crescuse în afară într-o uimitoare manifestare de tensiune.

Doar că, în cazul Porţii Stelare, ar fi fost nevoie de buzele unui zeu pentru a crea acelaşi efect.

Draven se făcu mic cât un purice lângă zid. Mercenarii păreau impasibili. Unul se băgă în cabina camionului, trezind şoferul care aţipise puţin.

Poarta Stelară începu să se învârtă. Toţi ochii erau îndreptaţi spre incredibila paradă de lumină şi energie. Nu remarcară, deci, cele patru gărzi Horus care se materializară într-o strălucire albăstruie.

Draven îşi dădu seama de pericol când văzu corpurile soldaţilor măcelărite de armele energetice cu care se trăsese de la mică distanţă. Îi îngheţă sângele când războinicii cu cap de şoim îi distruseră pe mercenari. Draven văzuse nişte imagini cu aceste măşti-coif. Dar nu era acelaşi lucru cu a avea în faţă un cap de uliu care te scanează cu ochi verzui, te consideră neimportant pentru că nu eşti înarmat şi se întoarce către următoarea ţintă.

Ballard deschise focul şi-l doborî pe unul dintre atacatori. Totuşi, focul combinat al celorlalţi trei îl transformară într-o epavă fumegândă. Şi

transmiţătorul de materie se declanşă încă o dată, pentru a scoate la iveală alţi patru inamici extratereştri. Înaintară, cu lăncile-fulger pregătite, în timp ce unul venit în primul val îl nimici pe şoferul înspăimântat al camionului.

Draven se furişă către Poarta Stelară. Trei – poate doi paşi şi ar putea să se cufunde în tunelul de energie unduitoare, să avertizeze oamenii de pe Pământ… să scape de aici.

Făcuse deja un pas când Eugene Lockwood îşi reveni din semi-comă.

— N… nu trage! Avea o voce care semăna cu guiţatul unui porc înjunghiat. Suntem civili!

Poartă Stelară era încă chinuitor de departe când capetele de uliu şi armele lor se întoarseră.

Înainte ca vâlvătaia de energie să-l ucidă, Draven avu o jumătate de secundă ca să-i blesteme pe subalternii tâmpiţi.

CAPITOLUL 18
ATACURI ŞI CONTRAATACURI

Hathor cercetă cu atenţie imaginea holografică de pe tavanul punţii de comandă. Tehnicienii măriseră scara de observaţie pentru a oferi o prezentare mai amănunţită. Forţele conflictuale erau evidenţiate prin luminiţe de culori diferite – roşu pentru oamenii ei, verde pentru inamic. În centru se afla piramida de la Poarta Stelară, înconjurată de un pătrat roşu care reprezenta *Ochiul lui Ra*.

Un nor de scântei roşii se împrăştiară din nava de război, urmărind necruţătoare punctele verzi – udajeeturi pornite într-o misiune de căutare şi distrugere a vehiculelor de teren ale inamicului. În interiorul zidurilor roşii ale piramidei îşi făceau apariţia noi puncte roşii – şi cele verzi dispăreau.

— Căpitane, spuse unul dintre tehnicieni, gărzile Horus tocmai au raportat. Încăperea Porţii Stelare este acum în mâinile noastre.

Hathor dădu din cap mulţumită.

— O pierdere.

Asta îi şterse surâsul de pe buze.

— Să se răspândească forţele. Jumătate din oameni să verifice dacă în restul camerelor nu mai sunt trupe inamice. Făcu o pauză. Cealaltă jumătate să asigure paza Porţii Stelare şi să fie folosită ca rezervă, dacă e cazul.

Îşi întoarse privirea spre tabloul holografic.

— Ce e cu aglomerarea aceea de lângă oraş?

Apăruse o grupare de luminiţe verzi ce se deplasa încet prin deşert în direcţia *Ochiului lui Ra*.

O altă tehniciană localiză punctul pe suprafeţele luminoase de control.

— Infanterie, căpitane, raportă ea.

— Ne permitem să-i ignorăm, hotărî Hathor. Toate udajeeturile trebuie să se concentreze mai întâi asupra distrugerii vehiculelor.

Îşi învăţase bine lecţia pe Ombos. Să distrugi mai întâi tehnologia inamicului. E mult mai uşor să-i ucizi pe infanterişti când nu-şi pot transporta armele grele şi nici pe ei înşişi.

Trebuia să distrugă duşmanul.

Pe planeta asta... şi pe cea de unde veneau.

Un udajeet trecu ca un fulger deasupra Humvee-ului lui O'Neil şi toţi cei din maşină se lăsară în jos. Dar glisorul anti-gravitaţional urmărea o ţintă mai mare. Tunul trase şi ceva explodă dincolo de duna din faţă.

O'Neil continua s-o ia prin bancurile de nisip şi pe la umbră.

— Au cu siguranţă controlul aerian, spuse Daniel.

— Pentru moment, răspunse O'Neil. Dar dacă Kawalsky şi Feretti îşi fac treaba, ar trebui ca cerul să devină mult mai periculos pentru ei.

Radioul maşinii reveni la viaţă.

— Toate unităţile, ascultaţi! strigă o voce.

— Aici este Baza Unu!

O'Neil, Daniel şi Sha'uri zâmbiră toţi în acelaşi timp. Chiar şi prin radio recunoscură vorba tărăgănată a caporalului Feretti.

— Dispunem de proiectile antiaeriene, continuă

Feretti. O să folosim câteva pentru a stabili o zonă de securitate la baza platoului – lângă Baza Trei. Nu credem că Mam'Mare o să-şi poată coborî tunurile suficient ca să tragă aşa aproape de ea. O să încărcăm restul în camioane şi o să încercăm să vi le trimitem.

O'Neil puse mâna pe microfon.

— Baza Unu, spuse el. Feretti, aici O'Neil. Mă auzi?

— Slavă Domnului, colonele! Locotenentului îi era teamă că v-au masacrat.

— Încă nu, răspunse O'Neil uitându-se la un alt glisor care trecu pe deasupra. Care-i situaţia acolo?

— Într-un cuvânt, nasoală, răspunse celălalt. Monstrul ăla de navă acoperă jumătate din tabăra CMU. Mi-e teamă că biroul cu aer condiţionat al domnului Lockwood a cam fost turtit.

— Ştiam deja că atmosfera e încinsă aici, răspunse O'Neil. Acum e timpul să-i anunţăm şi pe băieţii ăştia. Se încruntă. Îţi aduci aminte de punctul de observaţie al lui Skaara? Trimite un camion cu proiectile acolo. Avem nişte întăriri de infanterie care or să sosească.

— O să-i informez, domnule, spuse Feretti.

— O să încerc să mă întâlnesc cu voi la baza platoului – Baza Trei, spuse O'Neil. Cât mai curând. O'Neil terminat.

Apăsă pe acceleraţie, luând-o la goană, dar tot pe drumul cel mai umbrit.

— Daniel! strigă Sha'uri arătând ceva într-o parte. Acolo!

Văzură în depărtare, înălţându-se ca un munte de aur, vârful navei piramidale.

O'Neil manevră volanul.

— Daţi-ne o ţintă, spuse el.

Pe locul unde se găseau resturile bazei militare, Adam Kawalsky se străduia să scoată la iveală de sub cortul prăbuşit o altă ladă de proiectile Stinger. Colonelul O'Neil ţinuse foarte mult la protejarea lor. Deci, deşi erau acoperite de un cort, armele se găseau, de fapt, în buncărul de sub pământ. Şi, din cauza furtunii şi vijeliei provocate de trecerea navei, trebuiau să se facă destule săpături pentru a scoate lăzile la iveală.

Forţe proaspete veniră să ajute. Un tip purta echipamentul pe care era marcată emblema CMU – unul dintre supraveghetorii minei. Un altul avea salopeta gri a gărzilor care se ocupau de securitatea companiei.

Puteau să aibă cozi şi coarne, pe Kawalsky nu-l interesa. Avea nevoie de voluntari şi era dispus să accepte pe oricine.

— Căraţi chestia asta până la marginea platoului – e un fel de potecă până acolo.

Le arătă direcţia şi cei doi o porniră clătinându-se.

Din ce în ce mai mulţi mercenari care supravieţuiseră începură să se îndrepte spre operaţiunea lui. Kawalsky crezu că înţelege. Erau toţi soldaţi, până la urmă. Puternic motivaţi, poate, să accepte o astfel de slujbă. Dar aveau nevoie de ofiţeri şi de ordine. Şi ăsta era unul dintre puţinele locuri ale taberei, unde se mai dădeau încă ordine.

Un detaşament de infanterişti marini păzea depozitul de rachete, unii înarmaţi cu puşti, alţii cu tuburile verzi care conţineau proiectilele sol-aer.

Kawalsky mai localizase o echipă înarmată într-unul dintre adăposturile pe care le stabilise O'Neil la marginea taberei. Baza militară acoperea şi una din

potecile care ducea în afara platoului.

Oamenii aduceau lucrurile cele mai surprinzătoare. Keogh golise baza de transportul militar. Dar unii dintre oamenii CMU reuşiseră să recupereze o serie de vehicule pe roţi sau pe şenile, din zonele neincendiate ale bazei.

Kawalsky avea acum câteva camioane şi un buldozer la marginea povârnişului stâncos. Buldozerul dărâma acum o parte din zidul înconjurător al lui Keogh, încercând să creeze o rampă de ieşire pentru vehiculele pe roţi.

Pe când locotenentul direcţiona alţi doi oameni care deplasau o ladă, Feretti apăru alergând, transportând un aparat radio.

— Am transmis ce aţi spus, domnule, tuturor unităţilor. Şi am primit un răspuns de la colonelul O'Neil!

Kawalsky simţi cum un zâmbet îi înfloreşte pe chipul cu trăsături ferme.

— Excelente ştiri!

Feretti dădu din cap.

— A spus că o să ni se alăture cât mai curând posibil.

Kawalsky îşi îndreptă puţin umerii, de parcă i se luase o povară. Şi el era un om al armatei, până la urmă. Poate că şi el s-ar simţi mai bine cu cineva alături care să-i dea ordine.

* * *

În jurul camionului se găseau siluete încordate, înarmate cu proiectile Stinger. Vehiculul era pe jumătate plin cu lăzi cu proiectile, cam atât cât crezuse Kawalsky că merită să rişte să pună la loc.

Venise timpul ca încărcătura cu proiectile anti-aeriene să se îndrepte către forţele atacate de glisoarele inamice. Problema era, cine avea s-o conducă? Camionul era o ţintă uşoară, neblindată, şi dacă lua foc, preţioasa sa încărcătură ar fi explodat şi ea. Voluntarii lui Kawalsky începeau acum să-şi dea seama de gravitatea situaţiei. Ce şofer şi-ar fi riscat şansele, şi aşa mici, de supravieţuire?

— Uitaţi cum stă treaba, *cineva* trebuie să conducă chestia asta nenorocită, mormăi un subofiţer din Corpul de Infanterie Marină. N-o putem trimite pe pilot automat.

Mulţimea de infanterişti marini şi de mercenari CMU nu îndrăzni să-l privească în ochi. Subofiţerul îşi şterse faţa asudată. În câteva clipe avea să fie nevoit să dea ordin cuiva; nu era cea mai bună soluţie pentru o misiune sinucigaşă, când aveai de-a face cu nişte oameni deznădăjduiţi înarmaţi.

— Voi conduce eu camionul, se auzi o voce din depărtare. O nouă echipă de două persoane cobora încet o pantă abruptă, cărând o altă ladă cu proiectile.

Subofiţerul îl cercetă pe voluntar cu atenţie. Era mai degrabă un supraveghetor al CMU decât un războinic şi, sincer vorbind, arăta ca o maimuţă blondă şi bărbierită. Mă rog, pe jumătate bărbierită. Tipul avea păr pe faţă şi o cămaşă cu pete albe la subţiori.

— Eşti sigur că ştii să manevrezi un camion de mărimea asta? întrebă subofiţerul neîncrezător.

— Mă cheamă Charlie, spuse voluntarul şi, împreună cu partenerul său, aduse lada lângă camion. Cu umerii mari, dar lăsaţi, Charlie se îndreptă către infanteristul marin. Am condus unul

ca ăsta câţiva ani, acasă, în Texas, spuse el. Mă descurc.

— Voi merge şi eu – cu asta. Mercenarul în gri care îl însoţea făcu un pas spre o ladă deschisă şi scoase un proiectil. Dacă nu te deranjează.

Charlie se întoarse brusc către tovarăşul său.

— Nu trebuie să faci asta, Sullivan.

Sullivan ridică uşor din umeri.

— Cred că n-o putem băga pe mânecă mult mai rău de-atât, răspunse el. Vin cu tine.

* * *

Charlie Morris înjură de mama focului când apăsă pe ambreiaj şi nisipul ţâşni de sub roţi. Da, *condusese* o matahală ca asta, dar în Texas erau drumuri asfaltate, nu dune şi văi care şerpuiau şi care aveau suprafeţe înşelătoare.

Singurul lucru care semăna cu o şosea adevărată pe planeta asta era drumul pentru camioane făcut de buldozerele CMU. Morris şi Sullivan ştiau amândoi că acesta arăta acum ca un cimitir de maşini după ce glisoarele inamice distruseseră vehiculele care circulau pe el.

— Tot mai cred că eşti nebun că ai venit, îi spuse el lui Sullivan.

Mercenarul ridică din umeri.

— Ce dracu. Vrei să trăieşti veşnic?

Îndrăzneala i se mai potoli.

— Tipul ăla *avea nevoie* de voluntari dacă avea de gând să trimită rachetele astea unde e nevoie de ele. Ai văzut ce li s-a întâmplat în zori amărâţilor ălora de soldaţi.

Cei doi îşi luaseră binoclurile şi se duseseră la

marginea platoului pentru a încerca să ia urma caravanei militare. În loc de asta, li se oferise o versiune ultrasofisticată a Ultimei Rezistenţe a lui Custer.

Cel puţin, interesul lor le salvase poate viaţa. Se găseau dincolo de marginile bazei CMU când aterizase enorma navă piramidală. Atât cortul lui Morris, cât şi cel al lui Sullivan se aflau pe suprafaţa zdrobită de greutatea navei spaţiale.

Morris ridică din umeri.

— Am simţit pur şi simplu că trebuia să fac ceva. Dumnezeu ştie cât am contribuit şi eu la nenorocirea asta. Mi-am zis că a venit timpul să încerc să scot situaţia asta din rahat.

— Da, ai spart gheaţa. După tine şi alţi tipi s-au oferit voluntari să conducă camioanele.

Sullivan îl examină cu privirea pe şofer.

— Aş zice că ai fost de *mare* ajutor.

Morris se fâstâci încurcat.

— Nu-s un erou. Am făcut ce am crezut eu că era de cuviinţă.

— Am priceput, spuse Sullivan. Tu te ocupi de condus, iar eu trag în orice mi se pare ostil. Îi dăduseră o armă – din echipamentul Corpului de Infanterie Marină – iar el îşi oprise proiectilul pe care îl luase din ladă.

Dacă asta nu era îndeajuns... Gândurile acestea îi fură întrerupte de o chestie mare şi albă care-i trecu pe deasupra capului ca un fulger. Părea o molie gigantică, sau – nu, era unul din bombardierele acelea în formă de uliu, care erau lansate din nava spaţială pentru a trage asupra vehiculelor armatei.

O lumină puternică lăsă orbitoare imagini consecutive în ochii lui Sullivan şi nisipul din faţa

camionului explodă într-un spectacol pirotehnic.

Morris se uită în sus prin vârtejul de vânt, încercând să-l localizeze pe inamic.

— A făcut un tur şi acum se întoarce iarăşi la noi, spuse el.

Sullivan se repezi la tubul ce conţinea racheta, întrebându-se dacă o să reuşească mare lucru încercând să tragă pe fereastra laterală a unui camion care se zdruncina încontinuu.

Morris apăsă cu putere pe acceleraţie, lăsând un nor de praf în spatele camionului şi îndreptându-se cu viteză în direcţia glisorului care venea spre ei. De parcă fiecare încerca să-l facă pe celălalt să vireze.

— Pregăteşte-te să sari, îi spuse el lui Sullivan.

— De ce? întrebă mercenarul. O să intri în el?

Moris apăsă din nou pe acceleraţie şi învârti volanul. Camionul făcu parcă un salt lateral din punctul în care se aflase şi care se transformase într-o clipă în sticlă fumegândă.

— Chiar eşti un şofer al dracului de bun, începu Sullivan.

— Deschide uşa – sări imediat, îl întrerupse Morris. Încetini, făcând un viraj. Acum! strigă el.

Sullivan era obişnuit să sară din maşini chiar mai rapide. Alunecă uşor pe o suprafaţă care părea glaspapir. Probabil că avea să aibă nişte julituri de îngrijit mâine – dacă o să mai trăiască până atunci.

Se ridică într-un genunchi, ţinând încă în mână tubul proiectilului.

Morris făcuse din nou un viraj, îndreptându-se către glisorul care se apropia. Cele două vehicule păreau că se reped unul la cealălalt. Sullivan îşi ridică arma pe umăr.

În ultima clipă, Morris începu să meargă în zig-

zag. Glisorul nici măcar nu trase. Trecu pe deasupra camionului – apoi tunul care atârna ca o nacelă de motoare sub aripile sale, îşi schimbă deodată poziţia şi-l lovi din spate.

Cele două şuvoaie de energie trebuie să fi ochit compartimentul cu încărcătură, pentru că vehiculul explodă cu o forţă pe care până şi Sullivan, la sute de picioare depărtare, o simţi.

Trăsese deja proiectilul. Se lansă în aer, lovind udajeetul chiar în corpul central unde se afla pilotul. Şocul noii explozii îl lovi pe Sullivan, aproape doborându-l.

Glisorul îşi schimbă direcţia într-o curbă lipsită de graţie, explodând în vârful unei dune de nisip.

Sullivan se ridică în picioare şi porni înapoi în direcţia platoului şi a piramidei.

— Unul e doborât, spuse el.

* * *

Ca s-o spunem pe-a dreaptă, sergentul de artilerie Rob Hilliard se plictisea groaznic. Era destul de nasol să fii o gardă care blochează un drum. Dar când pe drumul pe care-l supravegheai nu era niciun fel de trafic...

Fratele lui Hilliard lucra pentru Patrula de Frontieră, la un punct de control pe principala autostradă, tocmai la nord de San Diego. Verifica autoturismele şi camioanele pentru a preveni traficul ilegal de mărfuri şi pasageri. Dar, cel puţin, lucra în aer liber şi avea şansa să se mai bronzeze puţin.

Hilliard fusese distribuit la o gură de tunel de unde, nu cu mult timp în urmă, o ditamai racheta fusese lansată spre Moscova sau nu ştiu ce oraş.

Singura lumină venea de la neoanele fluorescente care dădeau tuturor oamenilor şi obiectelor o nuanţă verzuie.

Lui Hilliard i se ridică părul de pe ceafă când avu impresia că raze de energie se infiltrează în spaţioasa încăpere.

— Păzea, strigă el, făcându-le semn celor şase oameni din echipa de securitate să se lipească de cel mai îndepărtat perete. Nenumăratele repetiţii reduseseră acest gest la un antrenament obişnuit. Nu se mai ascundeau ca-nainte în spatele masivei uşi de oţel, ci stăteau pur şi simplu la vedere.

Un val de energie izbucni din inelul Porţii Stelare, apoi se retrase într-un fel de vârtej lichid, de parcă poarta era o imensă gaură de scurgere dintr-o cadă. Apoi, câmpul de energie se stabiliză într-o lumină unduitoare mărginită de inelul de cuarţ.

— E cam devreme pentru vizitatori, spuse una dintre gărzi, uitându-se la ceas.

Hilliard ridică din umeri.

— Poate că s-a terminat greva de acolo şi acum se grăbesc să recupereze timpul pierdut.

Botul unui camion ieşi la iveală, uşor învăluit în culorile curcubeului. Ieşi apoi în întregime, zdrăngănind şi aproape buşindu-se de zidul din faţă.

— Uită-te, dom'ne, pe unde-o iei, strigă Hilliard. Şoferul avea ochii holbaţi şi părea negru la faţă. Trebuie să fi avut un drum al dracului de greu.

Echipa lui Hilliard era aliniată pe o laterală a camionului.

— E-n regulă? întrebă Hilliard.

Drept răspuns, un cap complet inuman răsări din spatele şoferului. Era un fel de cap de pasăre negru-auriu care se roti către el, privindu-l cu ochi verzui.

Prelata oliv care acoperea remorca din spate a camionului, fu înlăturată şi nişte oameni cu un fel de fuste scoţiene şi cu coifuri asemănătoare se ridicară de acolo, îndreptară un fel de suliţe către echipa de securitate.

Drace, îşi zise Hilliard, pregătindu-şi arma. Făcu o socoteală rapidă şi îşi dădu seama că erau depăşiţi ca număr şi, în loc să apere Poarta Stelară, ei se aflau de fapt sub ameninţarea armelor duşmane.

Când începură să tragă, sergentul se retrăgea deja înspre uşi. Gloanţele ricoşară cu zgomot de pereţii camionului, în timp ce ceva ce păreau a fi mici fulgere doborau gărzile de la infanteria marină.

Hilliard se târî până la uşă şi apăsă pe controlul electronic. Uşa voluminoasă începu să se închidă. Chiar în clipa aceea, gărzile cu cap de monstru săriră din camion. Poarta Stelară se aprinse din nou, expulzând alte siluete. Cu o mână trase de câteva ori cu arma în deschizătură, în timp ce cu cealată înşfăcă telefonul. I se făcu imediat legătura cu ofiţerul de serviciu.

— Alertă! Intruşi! strigă el în receptor. Poarta Stelară...

Apoi, o izbucnire de lumină insuportabilă se îndreptă spre el, prin solida uşă încă deschisă, cuprinzându-l.

* * *

Echipa de securitate a lui Hilliard nu era singura trupă de apărare din Complexul Porţii Stelare. Mai erau gărzi în perimetru şi un întreg pluton care dormea îmbrăcat în uniforme şi încălţat în bocanci. Echipa aceasta promptă tocmai se trezise şi,

frecându-şi ochii de somn, apărătorii îşi încărcară armele şi o porniră pe holul ce ducea la silozul de proiectile care adăpostea Poarta spre celelalte lumi.

Figuri bizare ieşiră apoi pe uşile holului şi lupta începu, gloanţe contra răbufnirilor de energie. Infanteriştii marini aveau avantajul numărului; invadatorii aveau superioritatea tehnologică. În cele din urmă, infanteriştii cedară teren, iar ofiţerul lor începu să strige în staţie, cerând întăriri.

Armele invadatorilor le dădeau acestora o extraordinară superioritate asupra echipei defensive. O uşă de oţel închisă, încuiată, nu reprezenta o barieră pentru ei; îi aruncau în aer încuietoarea şi balamalele.

Dar numărul apărătorilor Porţii Stelare crescu în timpul retragerii, căci alte trupe care nu erau atunci de gardă intrară şi ele în luptă. Nu aveau poate o uniformă impecabilă – unii erau doar în salopete şi tricouri – dar erau toţi înarmaţi cu puşti.

Îşi făcură apariţia înainte ca inamicii să poată să ia lifturile spre alte etaje. Mult mai multe gloanţe zburară prin aer şi mai puţine lănci-fulger li se opuseră. Invadatorii din vechiul Egipt începură să se retragă, concentrându-şi forţele defensive spre drumurile de acces la Poarta Stelară.

Un locotenent zări câţiva soldaţi pe jumătate îmbrăcaţi ieşind din camerele lor.

— Voi de colo, veniţi cu mine, ordonă el scurt.

Când veni liftul, subofiţerul care răspundea de grup se uită lung la superiorul său.

— Domnule? Am crezut că lupta era la etajul de mai jos.

Locotenentul îi făcu semn să tacă şi, conducându-i pe un coridor, verifică fiecare cameră de-a lungul

holului. Apoi deschise cu o lovitură uşa a ceea ce părea a fi o sală de conferinţe, dându-se înapoi când un fascicul de energie ţâşni în direcţia lui.

— M-am gândit eu c-o să fie cineva aici – în camera asta există un acces direct spre Poarta Stelară, spuse el.

Subofiţerul trimise trei oameni să „cureţe” camera. Unul dintre ei fu carbonizat, dar ceilalţi doi reuşiră să doboare garda cu cap de uliu, care se baricadase în spatele biroului lung, aproape singura mobilă din încăpere.

Mai multe şuvoaie de energie ţâşniră printr-o uşă marcată IEŞIRE, care dădea înspre o scară.

— Uite cum au intrat amicii noştri aici, spuse locotenentul, scoţând o grenadă din echipamentul său de luptă. O aruncă în jos pe scări.

— Artilerie, toată lumea înapoi la uşă.

Locotenentul se îndreptă către peretele din spate al încăperii, unde biroul alb era, în mod surprinzător, abia vălurit de schimbul de focuri ce avusese loc în urmă cu un minut. Dincolo de masă se găsea un buton mare. Când locotenentul apăsă pe el, suprafaţa de scris se învârti cu scârţâitul unei maşinării greoaie. În spatele ei se afla o placă groasă de oţel şi când aceasta se mişcă în sus, o fereastră fu scoasă la iveală.

Sergentul de artilerie ieşi cu oamenii săi pe uşă şi locotenentul scoase o altă grenadă. O clipă mai târziu, o luă la goană spre ieşire, trântind uşa. Explozia bubui surd, iar ei se întoarseră în cameră. Era mult fum şi aerul era greu de suportat. Dar fereastra dispăruse.

Şi faptul că dădea direct în încăperea Porţii Stelare, le permise sergentului şi oamenilor săi să-i

atace din spate pe inamicii egipteni.

* * *

Generalul West zbura către Creek Mountain, când fu informat despre atacul prin Poarta Stelară.

— Locotenentul Jurgenson şi-a amintit că sala de conferinţe avea o ieşire spre complexul Poarta Stelară şi a dus o echipă acolo pentru a-i ataca pe intruşi pe la spate. Cei care au supravieţuit s-au retras prin poartă.

— Ce ştii despre oamenii noştri? întrebă generalul.

— Pierderi imense, domnule.

Buzele generalului deveniră o linie subţire sub mustaţă.

— Imediat ce lucrurile revin pe făgaşul normal, vreau să trimiţi o echipă prin Poarta Stelară, ordonă el. Trebuie să aflăm ce se întâmplă pe Abydos.

Când ajunse la destinaţie, se scursese deja data limită pentru raportul echipei. Niciun mesaj de la oamenii care trecuseră prin poartă.

CAPITOLUL 19
MUTARE RATATĂ

Sorii de pe Abydos se înălţaseră pe cer, iar umbrele abia se mai vedeau. După câte se părea, şoferul tancului Sheridan, care urca zgomotos pe vârful unei dune, renunţase să se mai ascundă. Turela tancului începu să se rotească de parcă era în căutarea glisoarelor duşmane şi tunul fu înălţat la maximum.

Arma se întoarse către dreapta şi, ca un făcut, unul dintre udajeeturi veni direct din stânga.

Din nisipuri ieşiră deodată o mulţime de oameni înarmaţi cu puşti, pe care le îndreptară spre glisorul ce zbura aproape de sol. Dar doi dintre ei aveau nişte tuburi verzui, greoaie, cu care traseră în direcţia lui.

Proiectilele Stinger dezintegrară udajeetul în aer.

Sergentul Oliver Eakins se şterse de praf zâmbind. Era un negru solid şi puternic, cu părul scurt şi creţ.

— Încă unul, spuse el. Asta face trei. Cred că-i timpul să ne mutăm în altă parte.

Blindatul se deschise şi sergentul dinăuntru îşi scoase capul prin capacul turelei.

— E uşor de zis, bombăni el. Tu nu trebuie să stai ca momeală pentru bondarii ăia.

Chiar şi când vorbeau, ochii celor doi bărbaţi

examinau cerul.

Se întâlniseră doar cu câteva ore în urmă. Echipa sergentului reuşise să scape cu viaţă de pe un APC, după ce unul din glisoare rupsese una din şenilele vehiculului. O luaseră pe jos, înapoi spre baza militară, când întâlniră pe drum tancul şi se hotărâseră să-şi unească forţele. Detaşamentul se împrăştiase pentru a putea detecta glisoarele care se apropiau, în timp ce tancul încerca să tragă în ele, folosind mitraliera de calibrul 50, montată pe turela acoperişului.

Supravieţuirea lor devenise extrem de nesigură. Un udajeet îi bombardase chiar şi după ce fusese avariat de focul mitralierei.

Totuşi, nici sergentul n-ar fi crezut că or să reuşească, până când un camion al minei ieşi parcă din pământ. Era condus de un infanterist marin care le făcu semn plin de entuziasm.

— Suntem încărcaţi cu proiectile antiaeriene, le spusese şoferul. În spate, doi bărbaţi desfăcură peretele rabatabil al camionului şi dădură jos o ladă cu proiectile. Prelata din spate fusese dată la o parte şi un al treilea tip examina cerul, cu un tub de rachetă în braţe. Purta salopeta gri a trupelor de securitate CMU.

— Urmăreşte instrucţiunile de pe tub şi nu risipi muniţia, îl sfătui şoferul. Îndreaptă-te spre platou, dar nu te duce în tabără. Colonelul O’Neil încearcă să ne organizeze la poalele dealului.

— Colonelul O’Neil?

Eakins ştia că acesta trebuia să fie vicecomandantul Forţei Expediţionare de pe Abydos.

— Ultima dată când am auzit de el, se afla în Nagada.

Eakins refuzase să adopte obiceiul pământenilor de a numi oraşul Abbadabbaville.

Şoferul dădu din cap.

— Oamenii de aici îl susţin şi trimit ajutoare.

Eakins păru surprins.

— Cei cu care trebuia să ne luptăm?

Infanteristul marin ridică din umeri.

— Ehe, îi urăsc pe oamenii din piramidă mai mult decât pe cei de la CMU.

Lada cu proiectile fu trântită pe nisip. Unul dintre cei care o purtaseră aruncă o rangă. Soldaţii nerăbdători deschiseră lada şi începură să distribuie conţinutul membrilor echipei.

— Vânătoare plăcută, spuse infanteristul marin în timp ce oamenii săi recuperau ranga. Rapoartele de la Baza Unu spun că sunt vreo cincizeci de udajeeturi – aşa zic localnicii glisoarelor ăstora – care zboară în căutarea vehiculelor noastre.

Se uită la tancul ce stătea în umbra dunei.

— Nu-i prea bine să stai pe lângă blindat acum.

Eakins lovi uşor tubul verzui pe care-l ţinea în braţe.

— Poate. Sau poate n-o să fie prea bine pentru bombele astea zburătoare să încerce să-l atace.

Zâmbi aspru, încordat.

— Spune-i colonelului tău O'Neil că o să venim şi noi.

Eakins ridică din nou proiectilul Stinger pentru a-i încerca greutatea.

— Şi vom fi puşi pe fapte mari.

Cum mergeau pe jos, nu reuşiseră să înainteze prea mult – mai ales că se opreau la fiecare dună, se ascundeau şi se jucau „de-a micul tanc rătăcit şi trupele fioroase de intervenţie."

Totuşi, după ce-a de-a treia distrugere, Eakins le spuse:

— Acum trebuie să fim destul de-aproape de Baza Unu.

Urcară a treia coastă şi văzură drumul de mină construit de CMU – mai încolo, Eakins zări piatra erodată a platoului, ridicându-se din nisipuri. În vârf se afla imensa navă spaţială duşmană, strălucind în soare, pe locul unde fusese piramida Porţii Stelare.

— Deci, acolo s-au dus, spuse încruntat comandantul tancului.

— Şi tot acolo vrem şi noi să ne ducem, spuse Eakins arătând înspre nisipurile de lângă baza platoului, aproape exact sub locul unde aterizase nava.

— Să fiu al naibii, dar cred că O'Neil vrea să încerce un contraatac, spuse Eakins. Nava piramidală îl făcuse s-o ia la fugă; armele nepământene şi udajeeturile îl speriaseră. Ca să le-o plătească, Ollie Eakins ar fi mers bucuros prin nisipul fierbinte şi pe drumul periculos.

În afară de asta, voia să ştie dacă vreuna dintre unităţile bombardate care rămăseseră pe acest câmp de luptă, reuşise să doboare mai mult de trei udajeeturi.

După o consultaţie rapidă, şefii grupului hotărâră să înainteze rapid în josul dunei, de-a lungul drumului, ocolind rămăşiţele arse ale vreunui APC, apoi să urce din nou pe vârful vreunei dune înalte. Acolo ar trebui să fie cel puţin în raza vizuală a trupelor lui O'Neil.

Infanteriştii o luară la trap, coborând pe o dună şi ieşind în drum. Tancul îi urmă zăngănind. Se aflau în câmp deschis, complet lipsiţi de apărare, când unul

dintre soldaţi se uită pe cer şi strigă:

— Udajeet!

Eakins se întoarse, încercând să descarce proiectilul pe care îl căra. Ceilalţi făcură acelaşi lucru, pregătindu-şi armele în poziţie de tragere. Din înălţimile cerului, udajeetul coborî înspre ei ca o săgeată.

Apoi, din vârful dunei spre care se îndreptau, veni un fascicul de energie şi un proiectil. Acestea loviră udajeetul care se roti în aer, alunecă deasupra dunei pe care Eakins şi ai lui tocmai o părăsiseră, apoi se prăbuşi şi explodă în nisip.

Soldaţii priveau uluiţi cele întâmplate, când un grup de băieţi din Abydos, îmbrăcaţi în haine tradiţionale, îi înconjurară. Majoritatea tinerilor se risipiră printre nisipuri, părând că cercetează resturile exploziei.

— Vă găsiţi în perimetrul de apărare, le spuse unul dintre puşti într-o engleză îngrijită.

— De ce verificaţi rămăşiţele? întrerebă Eakins.

Tânărul soldat îi arătă o armă în formă de suliţă, Eakins înţelese că trebuia să fie o versiune mai puţin puternică a tunurilor de pe glisoare.

— Mulţi dintre piloţi au cu ei chestii de-astea, spuse el.

Tânărul se uită zâmbind la tancul care-şi croia drum spre vârful dunei.

— Dar cred că colonelul O’Neil va fi foarte bucuros să vadă şi armele voastre.

* * *

Pe puntea *Ochiului lui Ra*, Hathor privea încruntată tabloul de comandă. Încă unul dintre

punctele roşii, reprezentând udajeeturile ei, dispăruse.

— Invadatorii mor ca nişte maimuţe sub picioarele noastre, bombăni ea, uitându-se la distribuţia trupelor. Cum reuşesc oare să ne distrugă glisoarele din aer?

— Căpitane, piloţii noştri raportează că cei de la sol trag cu un fel de armă-rachetă, spuse cineva din echipajul de la bord.

— Piloţii noştri au aparate de zbor extrem de suple şi uşor de manevrat, se răsti Hathor. Sunt convinsă că pot evita nişte rachete primitive!

— Inamicul le atacă atunci când se apropie de sol pentru a deschide focul, spuse membrul echipajului.

— Atunci oamenii noştri ar trebui să atace mai de la înălţime, în loc să se lase la pământ, în calea acestor arme-rachete.

Subalternul făcu o pauză.

— Căpitane, spuse el, piloţii noştri nu sunt obişnuiţi...

— Tâmpiţii nu sunt obişnuiţi să aibă de-a face cu inamici care trag în ei! i-o tăie Hathor furioasă. Ei sunt obişnuiţi să zboare jos, aproape de *fellahini*, să-i sperie de să le sară *kaul* şi să-i adune pentru stăpânii lor.

Hathor avea pumnii atât de strânşi, încât unghiile îi făceau răni în palmă. Dacă ar fi avut măcar *o parte* dintre oamenii ei din campania de pe Ombos! Zburaseră împotriva unor arme mai sofisticate decât astea şi îi înfrânseseră pe războinicii care le purtau. Se strâmbă. Dar antrenamentul acesta, capacitatea aceasta – numerele acestea – se transformaseră în praf de opt mii de ani.

Acum Pisica trebuia să lupte cu ce îi mai

rămăsese. Se întoarse din nou îngrijorată spre hologramă.

— Câte udajeeturi mai sunt încă în acţiune? întrebă ea. Căpitane!

De data asta răspunsul nedorit veni de la unul dintre operatorii de scanare.

— Din rapoartele pe care la avem, estimăm că am pierdut cincizeci la sută din forţa noastră aeriană.

— *Jumătate* din udajeeturile noastre? spuse Hathor şocată.

Îşi permisese să se risipească pe mai multe planuri în lupta de la Porţile Stelare – atât aici, cât şi pe Pământ. Atacul pe planeta invadatorilor fusese o mişcare forţată, trebuia să recunoască. Sperase să obţină mai multe informaţii despre această planetă a *fellahinilor* sălbatici, dar, se pare că cei care studiau Poarta Stelară o puseseră într-o groapă adâncă, în pământ.

În cele din urmă îşi rechemase forţa de atac şi fusese şocată de pierderile suferite. Dacă n-ar fi fost disponibile gărzile Horus care ocupau piramida, poate că n-ar fi reuşit să facă faţă contraatacului venit de pe Pământ.

Chiar şi aşa, pierderile din rândul puţinelor ei forţe de teren, nu făceau decât să accentueze problemele. Lui Hathor îi lipseau războinici chiar şi pentru „curăţarea” platoului de inamici. Şi duşmanul profita de această slăbiciune.

Se uită lung şi îngândurată la mulţimea din ce în ce mai mare de puncte verzi de la baza platoului. Stânca îi proteja de o observaţie directă şi, aşa cum remarcase deja, armele bateriilor secundare nu se puteau lăsa atât de jos încât să-i aibă în raza lor de

acţiune.

Dar ce spera, oare, să realizeze cel care reunea aceste forţe? *Ochiul lui Ra* era invulnerabil la atacul cu armele lor. Poate că sperau ca o furtună de nisip să determine înlăturarea blindajului de cuarţ al navei.

Situaţia intra în impas. Arsenalul primitiv al pământenilor excludea ideea vreunui atac serios. Dar Hathor nu-i putea lovi pe invadatori decât folosind udajeeturile contra armelor primitive, ceea ce se dovedise extrem de eficient.

Bineînţeles, putea să-şi cheme glisoarele, să închidă ermetic nava şi să-i lase pe invadatori să facă ce vor. Le tăiase legătura cu Pământul, luând sub control Poarta Stelară.

Dar, dacă cei de pe Pământ erau dispuşi să accepte imensele pierderi provocate de o înfruntare serioasă, era posibil să pună din nou stăpânire pe partea de pe Abydos a porţii şi să descopere slăbiciunea lui Hathor.

De asemenea, speranţele ei de a impune o blocadă asupra inamicului se micşoraseră de când primise informaţii că numeroase forţe de infanterie se alăturau invadatorilor. Piloţii de udajeet raportaseră şi ei că Nagada părea să fie evacuată.

Invadatorii n-aveau să moară de foame dacă localnicii le dădeau hrană. Asta însemna să rămână deasupra Porţii Stelare până când pământenii aveau să-şi epuizeze muniţiile – o aşteptare prea lungă, dată fiind situaţia instabilă de pe Tuat şi celelalte fiefuri. Hathor trebuia să se întoarcă repede cu ştirea irevocabilă că Ra murise.

Se gândi nemulţumită la posibilitatea de a părăsi Abydosul, dar nu voia să lase planeta pe mâinile

pământenilor. Ar fi putut să decoleze, să-şi încarce principala baterie şi să descarce armele asupra platoului. Exploziile ar fi prefăcut în zgură piramida şi ar fi distrus Poarta Stelară. Cu puţin noroc, salvele bateriei ar fi cuprins chiar şi forţele îngrijorătoare de la baza piramidei.

Atunci, Hathor ar fi putut să se întoarcă pe Tuat şi să-i conducă pe rivalii săi, după care, la ceva timp, ar fi urmat să vină cu forţe suficiente pentru a supune Abydosul. O dată Abydosul sub control, ar fi putut reface comunicaţiile prin Poarta Stelară.

Ar fi urmat apoi Pământul. Un scenariu posibil, dar... extrem. Prea multe incertitudini. Ar fi putut Ptah şi tehnicienii de acum să restaureze o întreagă conexiune a Porţii Stelare? După cum văzuse ea că se lucrase la *Ochiul lui Ra*, existau mari dubii. Cât timp i-ar fi trebuit ca să-şi consolideze poziţia de împărătească? Trei luni nu fuseseră îndeajuns ca să-şi asigure poziţia ca regent al lui Ra. Dacă i-ar lăsa pe *fellahinii* de pe Abydos să-şi facă de cap prea mult, ar fi obligată să extermine întreaga populaţie a planetei.

Hathor îşi forţă mâinile să se relaxeze, remarcând îngrozită semilunile pline de sânge create de unghiile care pătrunseseră în carne. Nu găsise nicio soluţie la problemele ei. Avea nevoie de timp să se gândească, să caute şi alte variante.

Înainte de asta, totuşi...

Hathor se întoarse către echipajul de pe punte.

— Chemaţi udajeeturile, ordonă ea.

* * *

Adam Kawalsky şi un grup de infanterişti marini

aleşi pe sprânceană, stăteau ascunşi în tranşeele Bazei Trei, aşteptând o ţintă asupra căreia să tragă. El şi colonelul O’Neil bănuiau că baza aceasta şi marginea platoului erau adăpostite de armele energetice ale piramidei.

Examinând atât explozoarele sub formă de suliţă, cât şi tunurile, remarcară că aceste arme aveau o ţeavă prin care trăgeau. Lucrul acesta se aplica fără îndoială şi armelor mai grele de la bordul navei din imperiul lui Ra. Dar, forma vasului de război, cu pereţii săi care se retrăgeau spre vârf, era un argument contra posibilităţii de a orienta focul exact la baza piramidei.

Aceasta era cam în zona în care se afla Baza Trei.

În afară de asta, Kawalsky şi O’Neil îşi aduseseră amândoi aminte de felul în care fuseseră folosite udajeeturile în timpul primei lor lupte contra unei nave spaţiale. Glisoarele nu operaseră independent, ci folosiseră nava mamă drept doc. Erau convinşi că mai devereme sau mai târziu, se va întâmpla acelaşi lucru cu glisoarele acestea.

Când aveau să se întoarcă, urmau să fie ţinta lui Kawalsky.

Până atunci, Kawalsky şi restrânsa sa echipă aşteptau ascunşi în nisip, echipaţi în salopete de camuflaj şi topindu-se de căldură.

— Locotenente, întrebă Feretti, credeţi că se vor întoarce înspre seară? Adică, credeţi că or să facă mare lucru dacă încearcă să vâneze oameni pe întuneric?

— Feretti, n-am de unde să ştiu ce-o se întâmple diseară, recunoscu Kawalsky. Deşi, sper c-o să se mai răcorească puţin.

Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi luă o gură de

apă călduţă din bidon. Până şi plasticul pe care-l atinse cu buzele era încins de soare.

— Nu zic că vreau să vină la noapte, spuse repede Feretti. Asta ne-ar îngreuna munca, nu-i aşa, domnule? Nu, aş vrea să vină mai repede decât mai târziu. Să vă spun drept, domnule, nu prea am răbdare să aştept.

Kawalsky îşi ascunse zâmbetul.

— Într-adevăr, caporale? Nu s-ar zice, după cum te porţi.

— Da, domnule, da' ştiţi, încerc să nu arăt prea mult, continuă Feretti, fără să-şi dea seama de sarcasmul ofiţerului. Dar dacă este o chestiune de mai devreme sau mai târziu...

Monologul îi fu întrerupt de o serie de împuşcături în aer, venind dinspre vârful dunei lor, care marcau perimetrul exterior al forţei lui O'Neil.

— Astea-s de la băieţii lui Skaara. Ne avertizează că udajeeturile se apropie, spuse Feretti.

— Corect, răspunse Kawalsky scurt. Se pare că ţi se îndeplineşte dorinţa, caporale – mai devreme, nu mai târziu.

În câteva clipe, udajeeturile ajunseră destul de aproape pentru ca cei ascunşi să le poată vedea. Se aflau într-o formaţie risipită, inegală, de parcă piloţii nu erau obişnuiţi să zboare împreună – sau poate că prea mulţi fuseseră doborâţi.

Lui Kawalsky îi părură mai degrabă un stol mare şi obosit de porumbei călători, care se întorceau la coteţul lor, faţă de glisoarele ucigătoare în formă de şoim care fuseseră dimineaţa. Era ceva nesigur şi agitat în zborul lor. Locotenentul observă că se ţineau la o altitudine mult mai mare, încercând să nu intre în raza proiectilelor Stinger.

Pe chipul său blând apăru un rânjet lupesc. Trebuiau să coboare dacă voiau să intre în doc.

La prima venire pe Abydos, Kawalsky îndurase repetate atacuri aeriene din partea udajeeturilor, atunci când fuseseră încolţiţi în afara piramidei Porţii Stelare. Jumătate dintre prietenii lui Skaara, primii băieţi de comando, muriseră în măcelul acela.

Kawalsky îşi promisese lui însuşi că un astfel de lucru nu se va mai întâmpla niciodată unor trupe aflate sub comanda lui. Acum era pe cale să-şi respecte promisiunea.

Udajeeturile îşi reduseră uşor altitudinea, îndreptându-se spre punţile deschise ale navei spaţiale. Oamenii lui Kawalsky aveau şi ei armele pregătite. Erau împărţiţi pe grupe cu misiuni precise. O parte trebuiau să ţintească spre avangardă, alţii către aripi. Kawalsky însuşi urma să ochească centrul.

Ridicându-se din ascunzătoare, fixă ţinta proiectilului, înaintă puţin şi...

— Foc! strigă el, trăgând propriul proiectil.

Armele zdrobiră glisoarele care intrau în doc, semănând prăpăd printre piloţii luaţi prin surprindere. Aripile se sfărâmară, corpurile zburară prin aer, glisoarele se izbiră unele de altele, încercând să iasă din formaţie.

Kawalsky luă calm al doilea tub şi ţinti.

Sus, o parte dintre piloţi încercară să-şi menţină vectorii şi să aterizeze. Erau probabil cei mai deştepţi – pentru că încercau să se retragă.

Alţi piloţi de udajeet, întărâtaţi de atac, se ridicaseră deasupra zonei de conflict, făcând tururi ample pentru a reveni şi a deschide focul. În loc de asta, intrară într-o ploaie de proiectile trimise de

trupele concentrate la baza platoului.

Câţiva dintre aşa-zişii contraatacatori fură nimiciţi sus în aer. Alţii se roteau în cercuri largi, sperând să intre în doc dintr-o direcţie mai sigură.

Şi un pilot neinspirat, cu glisorul arzând în culori infernale, traversă în viteză zona ambuscadei, încercând să-şi aducă pasărea muribundă în sanctuarul navei piramidale.

— Opriţi focul! ordonă Kawalsky rapid. Cred că fraierul ăla o să le pricinuiască mai multe probleme în interior decât dacă-l doborâm în exterior.

Pilotul trebuie să fi fost unul dintre cei mai buni. În ciuda flăcărilor şi a fumului îşi dirijă aparatul care se clătina, direct către una din punţile deschise. Fu o aterizare aproape perfectă. *Aproape*.

Chiar în ultima clipă, când pilotul frâna, o aripă se lăsă în jos. Vârful ei se prinse la un picior sub deschizătură şi scrâşni pe burtă de-a lungul punţii de lansare. Era ca şi cum pământenii trimiseseră o rachetă ucigaşă cu o anvergură de douăzeci de picioare – şi aceasta penetrase blindajul navei.

O explozie teribilă zgudui în întregime imensa piramidă. Un val de foc ieşi prin deschizătura punţii, aducând cu el bucăţi de udajeeturi. În chinurile morţii, lebăda îşi luase alte câteva glisoare drept companie.

— La pământ şi acoperiţi-vă! strigă Kawalsky. El însuşi sări în tranşee, ferindu-se de sfărâmăturile în flăcări care se rostogoleau din vârful piramidei.

Dar când se ascunse în nisip, un zâmbet se contură pe faţa lui Adam Kawalsky. Moartea putea să vină oricând, sub orice chip. Kawalsky ar fi murit fericit.

Îşi promisese ceva lui însuşi şi se ţinuse de

cuvânt. Udajeeturile plătiseră.

CAPITOLUL 20
ALTERCAŢII ŞI REPARAŢII

Nu toate udajeeturile prinse în atacul proiectilelor Stinger se prăbuşiră şi luară foc. O serie de piloţi aterizară extrem de dificil, dar reuşiră să supravieţuiască. Merseră clătinându-se până la baza *Ochiului lui Ra*, răcnind în emiţătoarele instalate în măştile lor Horus.

Unii erau arşi pe corp, alţii sângerau. Câţiva piloţi norocoşi, nevătămaţi, avuseseră prezenţa de spirit să ia cu ei lăncile-fulger. Ele n-ar fi făcut decât nişte zgârieturi în materialul de cuarţ aurit, tare ca diamantul, din care era făcut corpul navei. Dar cel puţin s-ar fi putut proteja în cazul unui atac terestru.

Kawalsky ieşise din nou la suprafaţă şi se afla în comunicaţie radio cu O'Neil şi cu majoritatea trupelor.

— Mai sunt vreo şase piloţi care au reuşit să supravieţuiască după ce şi-au adus glisoarele la sol, spuse el. Se pare că s-au adunat în faţa navei, destul de aproape de linia centrală. Cam pe unde ar fi holul de intrare în piramida de piatră.

— Încearcă să organizeze vreun fel de rezistenţă? întrebă O'Neil.

— După cum lovesc cu suliţele în zid, spuse Kawalsky agitat şi precipitat, aş zice că aşteaptă să li se dea drumul înăuntru.

— Kawalsky, venim cu tot ce putem.

Vocea lui O'Neil părea şi ea puţin agitată.

— Dacă deschid o uşă acolo, să faci tot ce poţi pentru a o *ţine* deschisă până sosim noi.

Într-unul dintre cele mai joase nivele de pe *Ochiul lui Ra*, o femeie cu numele de Naila din echipajul de tehnicieni se uita cu teamă la războinicul din faţa ei. Nu-şi activase masca sub formă de coif, dar faţa lui sinistră şi înfuriată o speria mai mult decât orice reprezentare a şoimului Horus. Ochii îi erau la fel de nemiloşi precum vârful lăncii pe care o îndreptase spre ea.

— Că... căpitanul a ordonat să nu fie deschisă niciuna din intrările de la sol, îngăimă Naila.

Războinicul îşi pierdu controlul.

— Ammit să-ţi mănânce sufletul! *Fratele* meu e afară! Am fost amândoi luaţi în serviciul lui Ra – şi amândoi i-am făgăduit credinţă lui Apis. Lor le-am jurat eu, nu unei căţele căreia nu-i pasă de proprii ei oameni!

Se uită furios la Naila.

— Dar tu? I-ai jurat fidelitate lui Ptah sau acestei Hathor cu mâinile mânjite de sânge? Gândeşte-te bine – pentru că dacă nu i-ai făcut jurământ, n-o să vrei să mori pentru ea, nu-i aşa?

O lovi dur cu lancea-fulger în stomac. Naila făcu câţiva paşi înapoi, cu ochii bulbucaţi şi gura uscată.

— Acum deschide uşa! Poate n-oi şti eu cum s-o deschid, dar ştiu cum funcţionează *asta*. Îi mai dădu un alt ghiont, la fel de puternic. Ultimul avertisment, mârâi războinicul, ţinând degetul pe mecanismul de declanşare a focului.

Alb-cenuşie la faţă, Naila se întoarse către panoul de control, de unde ar fi deschis uşa. Mâna şovăi o clipă şi, trebui să o ia de la capăt.

În următorul moment, însă, codul fu format. Sistemul biomorfic de cristal de cuarţ se transformă într-o structură complexă de linii. Şi, în locul în care fusese înainte un perete, era acum o uşă.

* * *

— A sosit momentul! A sosit momentul! strigă Kawalsky în staţia radio. S-a deschis o uşă în nava duşmană!

Cu armele pregătite, părăsi Baza Trei împreună cu echipa sa. Majoritatea piloţilor care eşuaseră, erau prea preocupaţi să intre în navă ca să mai fie atenţi şi la altceva.

Dar câţiva supravieţuitori mai puţin vătămaţi se întoarseră, ridicându-şi lăncile-fulger.

— Nu-i lăsaţi să închidă nenorocita aia de uşă! răcni Kawalsky la oamenii lui. Unul dintre ei mai avea încă un proiectil Stinger. Îl potrivi şi îl trimise prin deschizătură. Din interior ţâşniră flăcări şi scântei.

Kawalsky se întoarse, auzind zgomotul motorului cu combustie internă din spatele său. Unul dintre oamenii lui se suise la volanul buldozerului abandonat.

— Hai să le blocăm calea cu asta, zbieră soldatul pentru a acoperi huruitul motorului. Legănându-se sacadat, buldozerul o porni smucit către uşa din cuarţ.

Gărzile Horus care supravieţuiseră îşi concentrară focul asupra maşinii care se apropia. Şoferul se apără ridicând lama buldozerului şi folosind-o ca un scut. Oţelul greu luci când valurile de energie îl loviră, însă nimic nu pătrunse prin el. Lăncile lui Ra

erau făcute mai degrabă pentru a ucide oameni decât pentru demolări.

Buldozerul intră dintr-o lovitură în uşa îngustă şi înaltă, întorcându-se şi prinzând o parte cu lama. Şoferul sări din cabină tocmai când gărzile navei începură să tragă pentru a se apăra. După strigătele înăbuşite din interior, se părea că buldozerul reuşise să ţintuiască pe cineva la zid.

Kawalsky şi echipa sa năpădiră buldozerul ca nişte maimuţe – nişte maimuţe foarte bine înarmate, care începură să tragă din plin. Apărarea cedă. Una sau două lănci-fulger acţionară încă împotriva lor, apoi una... apoi nimic.

Când Kawalsky pătrunse în cele din urmă în nava spaţială, nu găsi decât o gardă Horus. Cel puţin aşa credea el. Era un tip solid, dar n-avea nicio mască. Pe chip i se citea spaima, căci sprijinea o fată cu faţa albă lângă panourile luminoase. Bărbatul îi ţinea mâna lipită de panou, strigând la ea, încercând s-o convingă, într-o limbă pe care Kawalsky n-o înţelegea.

Dar vorbele lui nu mai contau, de vreme ce vasul acesta nu era echipat cu unul dintre sarcofagele acelea magice de care vorbise Daniel.

Fata era fără îndoială moartă.

* * *

Hathor nu-şi revenise încă după enormele lor pierderi în războiul aerian, când cineva îi aduse vestea ultimului dezastru.

Aproape douăzeci şi cinci la sută din udajeeturi scăpaseră din lupta cu pământenii. Forţele aeriene pe care încercase să le protejeze chemându-le la

bază fuseseră sfărâmate aproape pe jumătate.

Nu numai atât, dar cea mai mare parte a uneia dintre punţile superioare ale piramidei fusese devastată de glisorul care se prăbuşise în flăcări. Circuitele de control fuseseră avariate şi tehnicienii nu erau nici măcar siguri că or să poată sigila deschizăturile de lansare.

Se cutremură. Dacă s-ar întâmpla asta, ar însemna să navigheze în spaţiu cu o întreagă punte deschisă către vid. Puntea, aflată mai sus, spre vârful piramidei, ar fi efectiv retezată de restul navei.

Apoi venise ştirea că au o altă problemă în ce priveşte spărturile în navă.

— Căpitane, raportă cineva din echipajul de scanare cu o voce încordată şi plină de spaimă, avem o spărtură în corpul navei la nivelul solului.

— Ce?! răcni Hathor pe un ton înfiorător la bietului tehnician. Cum s-a întâmplat aşa ceva? Invadatorii n-aveau arme ca să facă găuri în carcasă. Şi orice lucru care ne-ar fi putut avaria atât de rău, l-am fi simţit.

Numai dacă, se gândi ea, *prăbuşirea udajeetului n-a fost decât o acoperire pentru vreo operaţiune de minare*.

Înlătură gândul acesta. Cine ar fi putut plănui un lucru ca ăsta?

Tehnicianului îi pieri şi mai mult vocea.

— Deschizătura n-a fost provocată de acţiuni exterioare, căpitane. Se pare că intrarea principală a fost deschisă.

— Am dat ordine să se blocheze toate căile de acces de la sol. Hathor vorbea încet, dar clocotind de furie. Cine era acolo jos ca să deschidă poarta?

— Naila, o membră a echipajului pentru controlul avariilor, verifica nişte circuite la nivelele cele mai joase. Tehnicianul trase aer adânc în piept. Afară erau piloţi supravieţuitori...

— Ştiu foarte bine, spuse Hathor rece. Dar mai ştiu că o poartă deschisă înseamnă o invitaţie pentru nenorociţii ăia din nisipuri să vină să pună mâna pe Poarta Stelară. Aţi reuşit să blocaţi intrarea?

Broboane de sudoare apărură pe buza superioară a tehnicianului.

— Încercăm, căpitane, dar se pare că ceva s-a prins în uşă – ceva substanţial.

— Vrei să spui că e *blocată*? întrebă Hathor. Aţi verificat dacă sunt intruşi?

Când priviră rezultatele scanării făcute de tehnician, amândoi se făcură albi la faţă. Hathor activă staţia de comunicare.

— Toţi războinicii, spuse ea. Asta include şi toţi piloţii udajeet. Strângeţi arme şi pregătiţi-vă să-i respingeţi pe intruşi. Repet, respingeţi-i pe intruşi. Intruşi detectaţi la cel mai jos nivel al navei. Gărzi de la Poarta Stelară, rămâneţi pe poziţii. Atenţie la eventuale atacuri.

În acelaşi timp, tehnicianul de la scanări externe strigă.

— Căpitane, forţele inamice de la baza platoului urcă spre noi.

Hathor se întoarse către panoul de control. Dacă forţele astea veneau la bord, infanteria de care dispunea, n-ar fi fost în stare să le facă faţă.

— Artilerie! strigă ea disperată. Baterii secundare, trageţi până la epuizare. Foc continuu.

— Căpitane, o voce subţire, clară, reveni pe linia de comunicaţii. Calculele ne arată că nu putem ţinti

spre inamic.

— Vreau foc de interdicţie, spuse Hathor. Focurile voastre trebuie să se apropie de marginea culmei suficient pentru a descuraja gloata aia să urce aici.

Sper, îşi zise ea.

— Bateriile secundare trag, răspunse ofiţerul de artilerie.

Pe panoul de control apărură lumini care indicară locurile în care trăseseră bateriile. Dar suprafaţa era mică, neuniformă, de parcă doar jumătate dintre arme fuseseră puse în acţiune.

— Arti... începu ea, dar vocea clară a fostului om al lui Thoth începu deja să raporteze.

— Căpitane, spuse ofiţerul, circuitul nostru de control al focului este defect. Niciuna din bateriile de deasupra Punţii Patru de Lansare nu răspunde. Puntea Patru de Lansare – unde s-a prăbuşit udajeetul.

— Controlul Avariilor, întorceţi-vă la circuitele de rezervă, se răsti Hathor.

— Căpitane, se auzi o voce temătoare, nu există nicio rezervă. În febra reparaţiilor...

În febra reparaţiilor, Ptah s-a gândit c-ar putea să mă aibă o ultimă dată – într-un sens metaforic.

Expresia feţei lui Hathor îi înfioră pe membrii echipajului.

— Controlul Avariilor, vedeţi dacă puteţi repara circuitele de control al focului. Infanterie, va trebui să acoperiţi un spaţiu dublu cu jumătate din arme.

Hathor ezită între a vomita şi a distruge ceva – orice. Dar nu putu să facă niciuna, nici alta. În calitate de căpitan al vasului, trebuia să rămână pe punte.

Ah, *Ptah*, îşi zise ea, *dacă – sau când – mă voi*

întoarce, o să ai de-a face cu mine personal dureros şi pentru un timp foarte îndelungat.

Descărcări de energie traversau din loc în loc culmea prin care platoul cobora în nisipuri. În cea mai mare parte, totuşi, bateriile imensei nave de război nu puteau să ţintească la un unghi îndeajuns de redus pentru a interzice urcuşurile sau pentru a ajunge măcar la cei care se căţărau.

Cu toate acestea, efectul pirotehnic era suficient pentru a potoli şi cele mai înflăcărate spirite, cu atât mai mult nişte bărbaţi ale căror unităţi fuseseră deja lovite şi distruse.

O'Neil se prezentă cu o forţă de voluntari – câţiva băieţi din armata lui Skaara, susţinuţi de infanteriştii marini. Daniel Jackson îl însoţea, la fel şi Sha'uri. Când ajunseră în vârful platoului, aerul părea ionizat. Ozonul îl pişcă pe O'Neil la nas. Traversă unghiul mort din câmpul de masacru al navei, îndreptându-se către uşa deschisă, blocată de un buldozer aflat încă în funcţiune.

Unul dintre soldaţi se repezi să oprească vehiculul. Apoi intrară în nava spaţială. Pereţii erau din acelaşi cuarţ aurit, dar aveau parcă o textură mai dură, mată.

— Cred că ne găsim la clasa a patra, spuse Daniel. Decorul era mult mai drăguţ în palatul zburător al lui Ra.

— Normal, replică O'Neil, n-am văzut atunci nici încăperea de jos unde se aflau motoarele. Vă spun eu sigur că închisorile subterane erau pe partea cea mai urâtă a navei.

O siluetă de culoarea nisipului apăru de după unul din zidurile aspre.

— Sunt de-al vostru, spuse Kawalsky.

— Care-i situaţia, locotenente? întrebă O'Neil.

— Am făcut o acţiune rapidă de recunoaştere întâmpinând o rezistenţă crescândă, raportă Kawalsky. Acest hol principal duce direct la intrarea în Poarta Stelară, dar acolo se află un număr considerabil de gărzi Horus. Am descoperit şi calea de acces spre următorul nivel. Cât despre restul acestei punţi, este un fel de labirint. Şi ceilalţi cunosc terenul mai bine decât noi. Gărzile nu prea par să atace direct. Unii încearcă însă să împiedice accesul la anumite zone, infiltrându-se în spatele nostru în grupuri mici.

— Să vedem ce descoperim, hotărî O'Neil.

Grupul de atac o porni pe holul principal, verificând fiecare coridor lateral.

Daniel rămase în urmă când văzu o plăcuţă cu hieroglife, pusă la vedere în perete. Sha'uri se opri, la fel şi alţi doi băieţi ai lui Skaara.

— Nu înţeleg mai nimic, spuse Sha'uri.

— Pentru că e vorba de o inscripţie tehnică, concluzionă Daniel în cele din urmă. Se pare că sunt nişte instrucţiuni pentru circuitul electric aflat în interiorul zidului...

Savanta investigaţie fu întreruptă brusc de un horcăit de moarte venit din spate. Cei doi soţi se întoarseră şi văzură cadavrul unuia dintre soldaţii lor, pe când altul îşi dădea duhul în strânsoarea de moarte a unei gărzi Horus.

Sha'uri scoase rapid pistolul. Garda dădu drumul tânărului ucis şi îşi activă lancea.

Daniel mai *fusese* pus o dată într-o astfel de situaţie. Sha'uri încercase să-l apere cu arma ei; gărzile Horus trăseseră în ea. Dar aici nu mai era niciun fel de sarcofag de vindecare rapidă. Sau dacă

exista, Daniel nu ştia unde ar putea fi.

Se repezi sălbatic la el, aruncându-i lancea deoparte. Energia izbucni năvalnic şi ecoul unei împuşcături de pistol îl asurzi pe Daniel.

Căzu, trântind garda Horus pe podea. Smulse lancea. Nu întâmpină nicio rezistenţă. Când se ridică, văzu de ce. În pieptul gărzii era o gaură de glonţ.

Daniel se întoarse către Sha'uri. Ea se încruntă la el.

— Ai fi putut să mori!

— Am aruncat suliţa deoparte.

— Nu din cauza lui, spuse Sha'uri înspăimântată. Din cauza mea! Glonţul trebuie să fi trecut chiar pe lângă capul tău!

— Chiar aşa? se încruntă Daniel, încercând să-şi aducă aminte. Cred că n-am remarcat. Mă gândeam la alte lucruri.

Când cei doi prinseră din urmă grupul principal, Daniel purta o lance-fulger şi o puşcă pe umăr.

Sha'uri avea puşca celuilalt tânăr şi propriul ei pistol.

Coloana se opri pentru că o altă gardă Horus întinsese o cursă, de data asta avangardei patrulei. Un negru îmbrăcat în salopetă de armată, cu grad de sergent, zăcea mort pe podea. Lângă el se afla unul dintre băieţii lui Skaara. Grupul apăruse la timp ca să ciuruiască garda Horus cu gloanţe.

— Eu cred că cine comandă nava asta are probleme cu personalul, spuse O'Neil după ceva timp.

— Mie mi s-a părut că tipul s-a luptat bine, obiectă Kawalsky.

— Ca şi individul care era să mă omoare pe mine şi pe Sha'uri, adăugă Daniel.

— Luaţi separat, tipii ăştia sunt nemaipomeniţi, fu de acord O'Neil. Dar nu cred că mai sunt mulţi. Am început să bănuiesc asta când n-a apărut nicio infanterie care să ne distrugă complet tabăra.

— Asta ar fi fost procedura de operare standard, recunoscu Kawalsky.

— În schimb, am putut să ne recuperăm echipamentul şi să reunim o parte a forţelor, în timp ce inamicul încerca să ne hărţuiască cu forţa aeriană.

O'Neil se încruntă.

— Pun pariu că majoritatea infanteriştilor a fost concentrată la Poarta Stelară – şi încă se mai află acolo.

— Iar restul se joacă cu noi de-a lupta de gherilă, încercând să ne elimine unul câte unul.

Kawalsky părea dezgustat.

— Asta numai dacă le facem jocul, spuse O'Neil. Ori, am putea să-i facem să joace cum vrem noi.

— Cum? vru să ştie Daniel.

— Ne îndreptăm către un loc în care trebuie să se oprească şi să se lupte cu noi, răspunse O'Neil. Am văzut că la baza acestei nave lucrurile nu sunt prea rafinate. Asta mă face să cred că puntea se află probabil sus, aproape de vârf. Îşi verifică puşca. Mergem să vedem?

Străbătuseră mai multe nivele decât ar fi vrut Daniel să numere. Kawalsky şi O'Neil urcau precum nişte maşini. Skaara alerga pe scări cu o energie inepuizabilă. Daniel se străduia din răsputeri să ţină ritmul. Iar Sha'uri nu avea de gând să fie lăsată în urmă.

O parte din membrii echipei de atac fuseseră ucişi, dar alţi câţiva supravieţuitori reuşiseră să

recupereze câteva arme din tehnologia lui Ra, de la cei care muriseră.

O'Neil avusese dreptate în privinţa a două lucruri. Interioarele erau din ce în ce mai frumoase pe măsură ce urcau. Şi gărzile Horus se apărau din ce în ce mai împătimit.

Atacatorii tocmai traversaseră o punte cu camerele goale ale echipajului, după ce urcaseră mai multe etaje unde apartamentele erau nelocuite, neîngrijite şi prăfuite.

Daniel simţi un miros de război plutind desupra scărilor care duceau spre puntea de la următorul etaj. Era duhoarea metalului topit, a fumului şi un miros înţepător de produs chimic. Urcară scările şi găsiră o punte de zbor în ruine. Carcasele arse ale udajeeturilor erau aruncate în bălţi cleioase de spumă chimică. Probabil că focul fusese destul de puternic pentru că afectase cristalul de cuarţ de pe ziduri, tavan şi podea. În unele locuri se decolorase, în altele se crăpase. Un perete îşi pierduse culoarea în jurul siluetei de vultur cu aripi desfăcute a unui trup uman.

— Aici trebuie să se fi prăbuşit glisorul, spuse Daniel.

— Cel puţin e mult spaţiu deschis, în afară de stâlpii de susţinere, glumi Kawalsky. Un fel de loc de parcare municipal.

Dar, în timp ce vorbea, gărzi Horus se materializară din spatele rămăşiţelor, ţintind lănci-fulger înspre intruşi.

— Drace, se plânse Kawalsky. Îi *urăsc* când fac asta!

Gărzile cu cap de uliu îşi plănuiseră bine cursa, îi prinseseră nu pe scări, ci pe teren deschis. Aşa cum

bănuise O'Neil, duşmanul îşi aduna din ce în ce mai mulţi războinici care să opună rezistenţă.

Dar nu erau încă îndeajuns de numeroşi ca să facă faţă invadatorilor. O'Neil şi Kawalsky o luară pe părţile laterale, astfel încât gloanţele şi exploziile lor îi făcură pe războinicii mascaţi să se retragă.

Daniel observă că, deşi învinseseră, O'Neil părea totuşi surprins.

— De ce se luptau indivizii ăştia cu atâta elan pe o punte ruinată? întrebă el.

— Poate că am petrecut prea mult timp urcând pe scara asta, sugeră Kawalsky. Aşa că, ne anticipau sosirea.

— Să căutăm un alt drum către vârf, spuse O'Neil.

O porniră mai atenţi de-a lungul punţii deschise – garda conducătoare, soldaţii postaţi în flancuri şi corpul principal al coloanei, cu armele pregătite.

Gărzile Horus băteau în retragere, continuând să tragă cu lăncile lor fulger.

O'Neil se încruntă.

— Încearcă să ne atragă în direcţia aceea.

Făcu un semn cu capul în direcţia în care se îndreptau gărzile.

— Drept într-o altă cursă, spuse Kawalsky. Şi noi pe unde o luam?

O'Neil alese o direcţie la întâmplare şi grupul îl urmă. Dar Daniel rămase în urmă, atenţia fiindu-i atrasă de o altă placă cu hieroglife, marcând nişte note tehnice. Dar aceasta se afla pe podea, ruptă şi pe jumătate incinerată, lângă unul din stâlpii de structură.

Asta însemna că circuitele care se găseau în spate erau acum scoase la iveală?

Daniel se învârti în jurul stâlpului gros şi văzu o

gardă Horus, la fel de surprinsă ca şi el, care avea o lance-fulger la pământ.

Acesta încercă să ridice arma, dar Daniel bâjbâi după a lui şi trase. Garda se prăbuşi, fără viaţă.

Daniel văzu apoi o mică tehniciană care lucra la circuitul deschis. Femeia se întoarse, ţipând. Unealta pe care o ţinea în mână, o piesă biomorfică de cristal de cuarţ îşi schimbă de mai multe ori feţele.

Daniel simţi că n-are de ales. Activă din nou lancea-fulger şi tehniciana se prăbuşi, moartă.

Apoi îşi apropie arma energetică de circuitele expuse.

Nu ştiu ce fac lucrurile astea, îşi spuse Daniel în timp ce trăgea fascicul după fascicul. *Dar, orice dăunează acestei nave ne ajută*.

* * *

Pe puntea *Ochiului lui Ra*, Hathor ajunsese la o concluzie. Gărzile ei nu puteau opri incursiunea intruşilor. Dar mai exista un fel de a rezolva problema. Duşmanul se afla deja pe puntea care nu se mai putea închide ermetic.

— Chemaţi-i pe toţi războinicii de pe Puntea Patru de Lansare, ordonă ea.

— Căpitane, mai este un tehnician…

— Anunţaţi tot personalul! spuse Hathor scurt. Echipajul de la Controlul Avariilor să sigileze zona.

Apoi *Ochiul lui Ra* urma să decoleze, să se ridice la o înălţime considerabilă, iar intruşii vor înceta să aducă pagube navei – pentru că n-aveau să mai poată respira.

În acelaşi timp, bateriile principale ale navei aveau să vaporizeze platoul care susţinea piramida

cu Poarta Stelară, pe invadatorii adăpostiţi acolo şi, desigur, Poarta Stelară însăşi.

Situaţia devenise extremă, deci merita o soluţie extremă.

— Motoare, pregătiţi decolarea.

Ochiul lui Ra începu să se clatine şi cârligele de fixare se detaşară de piramida de piatră de sub ele.

— Artilerie, începeţi energizarea bateriilor principale.

— Controlul Avariilor, pregătiti-vă să izolaţi puntea. Hathor stătea foarte dreaptă. La ordinul meu, spuse ea.

Nava începu să vuiască de energia degajată şi de zumzăitul informaţiilor. Dar, la o joncţiune importantă, aflată undeva la jumătatea distanţei dintre punte şi camera motoarelor, circuitele de control fuseseră topite şi sfărâmate. Acum, ordinele se pierdeau sau luau o altă cale. Surplusul de energie distrugea şi alte circuite.

Pe punte, indicatorii începură să arate fluctuaţii ameninţătoare. Sirene de avertizare începură să urle. Nava nu se mai clătina, ci se zdruncina violent.

— Căpitane, spuse ofiţerul de navigaţie cu faţa din ce în ce mai palidă. Motoarele – încearcă să răspundă pierderii unor fluxuri extraordinare de putere. Energia e dirijată spre sisteme care n-au nevoie de ea.

Îşi agită mâinile peste controalele foto-sensibile care începuseră să se întunece, apoi să strălucească fără nicio logică aparentă.

— Sistemele nu vor – nu pot...

Apoi strigă în staţia de comunicare.

— Motoare, derivaţi puterea de la SB-29! Acum, înainte să avem...

Luminile de pe punte se stinseră, precum şi întregul panou holografic.

Hathor termină fraza:

— ... o cădere de energie.

Holograma dispăruse şi nu mai rămăsese decât fosforescenţa palidă a controalelor de urgenţă.

Hathor văzu totuşi un fel de imagine, o jumătate de chip cu o strălucire nesănătoasă, zâmbindu-i lugubru şi făcându-i semn de adio.

Era ultimul chip pe care-l văzuse pe Tuat.

Era Ptah.

CAPITOLUL 21
ÎNVINGĂTORII

Zgomotul armei descărcate de Daniel îi făcu pe cei din corpul principal al echipei să se întoarcă în fugă, cu armele pregătite. Îl găsiră alături de două cadavre, trăgând într-o spărtură în cristalul de cuarţ din care erau construite punţile, pereţii şi tavanele imensei nave spaţiale pe care o invadaseră.

În interiorul spărturii, un ecran de cristal arăta o structură complexă de linii. Cel puţin arătase, înainte ca lancea-fulger a lui Daniel să se pună pe treabă. Acum totul se sfărâmase şi se topise.

— Am crezut că ţi s-a întins o cursă, spuse Kawalsky. Dar se pare că lucrurile stau invers.

Sha'uri îşi mută privirea de la garda întinsă pe jos la corpul ars la tehnicienei.

— Ai tras în ea? întrebă ea.

Colonelul Jack O'Neil lovi uşor cu botul cizmei mâna femeii şi obiectul pe care-l strângea căzu pe podea. Era o bucată din acel cristal biomorfic care era atât de folositor tehnologiei lui Ra. Dar reţeaua combinatorie de linii luase forma unui cuţit a cărui lamă vibra cu o viteză supersonică.

Colonelul ridică unealta şi crestă o linie în cristalul de obicei impenetrabil de pe podea,

— Închipuiţi-vă ce-ar fi făcut asta pe carne şi oase, spuse el. După câteva clipe de căutări, localiză

sistemul de control şi opri lama din vibraţie, apoi o băgă în buzunar.

— Spectacolul s-a terminat, spuse el. Hai să căutăm...

Puntea de sub picioare începu să se cutremure. Şi la circuitele de la bord, în cutia de racord – sau ce-o fi fost – liniile din reţeaua aurită începură să strălucească. Parcă ai fi privit o microscopică desfăşurare de lumină, cu impulsuri de energie care scăpărau prin filamente minuscule.

Dar când licăririle de energie întâlniră nodurile şi încâlceala de fire topite făcută de Daniel, o luară nebuneşte în toate părţile, deraind de la traseele lor. Încântătoarele lumini începură să pâlpâie în momentul în care circiutul deveni supraîncărcat. O parte din firele aurite se înroşiră de parcă ar fi fost nişte filamente încinse dintr-un prăjitor de pâine.

Întreaga construcţie în care se aflau începu să se zguduie şi mai tare. Valuri de căldură se degajau din cutia de racord. Aproape inconştient, membrii echipei se dădură cu câţiva paşi înapoi.

Circuitele avariate străluceau din ce în ce mai puternic. În aer începură să sară scântei. Un ritm neregulat puncta tremurul navei piramidale, de parcă podeaua pe care se aflau încerca să-i azvârle în jos. Intruşii se retraseră rapid, tocmai la timp. Un arc de energie ţâşni din spărtură, aproape cu forţa unui şuvoi lansat de o lance-fulger.

Kawalsky îl măsură pe Daniel cu o privire severă.

— Ce-ai făcut?, întrebă el.

Daniel încercă să se îndepărteze cât mai mult de circuitele în flăcări.

— Credeam că, un mic sabotaj!

Zguduitul care cuprinsese puntea şi zidurile luase

aproape proporţiile unui cutremur. De parcă întreaga construcţie încerca din greu să se ridice. Apoi, se prăbuşi cu zgomot, îndeajuns de tare ca toată lumea să-şi piardă echilibrul. Luminile de pe punte se întrerupseră, apoi se stinseră definitiv.

La nivelul acela însă, lumina sorilor de pe Abydos se strecura înăuntru prin deschizăturile largi ale punţilor de lansare.

— Cred, spuse O'Neil, că nava se pregătea de decolare, ceea ce ar fi fost foarte periculos dacă s-ar fi înălţat îndeajuns de mult, pentru că noi ne găsim pe o punte deschisă. Să plecăm de-aici.

O luară în sus pe cea mai apropiată scară pe care o găsiră. La capăt, drumul era pe jumătate blocat de un panou gros de cristal de cuarţ.

— Parcă ar fi un orificiu de tragere, murmură Kawalsky.

— Mai degrabă un perete ermetic, spuse O'Neil băgându-se sub el. Trebuia să vină până jos, dar se pare că puterea care îl activa s-a întrerupt brusc.

Departe de intrările punţilor de lansare, coridoarele navei erau cufundate în beznă. Pregătit ca de obicei cu cele necesare, O'Neil aprinse un fel de torţe.

— Sper că aţi adus şi voi câteva, spuse el. Astea n-or să ţină până când ajungem la punte.

* * *

Pe puntea *Ochiului lui Ra* era o mare harababură; tehnicienii lui Ptah se străduiau din răsputeri să învingă efectele zgârceniei stăpânului lor şi pagubelor făcute la unul din principalele circuite de legătură.

— Nu mai e niciun agregat de rezervă, strigă un membru al echipajului, aproape văicărindu-se. Nu putem reorienta circuitele. Reţeaua de transmisie nu va rezista. Dacă încercăm, alte legături vor sări în aer!

— Căpitane, strigă cineva din camera motorului, mi-e teamă că asta deja s-a întâmplat.

— Control Avarii, spuse Hathor încercând să stăpânească situaţia, cât timp vor dura reparaţiile?

Urmă o clipă de tăcere.

— Căpitane, ne-ar lua tot atâta timp cât ne-a trebuit pentru ultima reparaţie. Din nou tăcere. Poate şi mai mult.

Hathor avu impresia că ceva o apăsa şi o ardea în fundul gurii, de parcă cineva i-ar fi turnat metal topit în gât într-un moment în care nu era atentă. Îşi dădu seama că acesta trebuia să fie gustul înfrângerii.

— Scanere, spuse ea, încercând să-şi păstreze o voce calmă. Care-i situaţia în exterior?

Focul de interdicţie al bateriilor secundare fusese suprimat când *Ochiul lui Ra* încercase să decoleze. Şi acum, bineînţeles, nu mai era energie pentru a redeschide focul.

— Căpitane! Era vocea unui subaltern înspăimântat, care aducea alte veşti proaste. Forţe inamice urcă pe platou. Din ce în ce mai mulţi pătrund în navă.

Pentru o clipă, Hathor simţi că întreaga greutate a navei de război apăsa pe umerii ei. Echipaj insuficient pentru a rezista, motoare lipsite de energie. Oprită din drum de maşinăriile vechi şi de răutatea fostului ei soţ.

N-a înţeles niciodată ce a fost între mine şi Ra, îşi spuse ea.

Hathor îşi ridică bărbia. Poate îi va explica – atunci când se va întoarce să-l ucidă.

— Motoare, spuse ea crispat. Nu putem deturna energia de urgenţă spre reactivarea transmiţătoarelor de materie?

O clipă de tăcere, în timp ce tehnicienii calculau de zor.

— Da, căpitane.

— Atunci aşa să faceţi. Echipajul mai puţin important se va retrage la Poarta Stelară. Toţi războinicii se vor aduna pe punţile superioare şi vor încerca să-i facă să coboare, dacă nu să-i distrugă, pe primii intruşi. Ezită. Am nevoie de voluntari pentru o misiune de descurajare a forţelor duşmane de pe platou şi de împiedicare a pătrunderii în navă.

O ultimă speranţă, se gândi ea.

Hathor se întoarse către echipajul ei de bord. Tehnicienii erau toţi nervoşi.

— Am nevoie de tot personalul de la Motoare, Putere, Comunicaţii şi Control Avarii, spuse ea. Cei de la navigaţie, puteţi pleca de îndată ce reactivăm transmiţătorul.

Membrii echipajului de care Hathor nu mai avea nevoie se instalară pe ceea ce se dovedi a fi un imens medalion de cupru situat pe puntea de cristal. Un disc similar se afla deasupra lor, în tavan.

— Motoare! strigă Hathor. Aţi reuşit să deturnaţi energia spre transmiţător?

— Da, căpitane.

— Atunci pregătiţivă pentru teleportarea primului grup.

Se îndreptă spre statuia lui Khnum care se ivea de deasupra cercului de transmisie. La gâtul acesteia atârna un colier de aur, cu o nestemată alb-

albăstruie în mijloc. Hathor apăsă pe bijuterie. Din medalionul de pe tavan, un val de strălucire albastră îi învălui pe membrii echipajului. Patru inele de metal se lăsară uşor în jos, încercuindu-i. Şi o pulsaţie de lumină albastră, intensă ca un laser, se risipi în jurul circumferinţei celor două medalioane de cupru, până când cei care trebuiau să părăsească bordul fură închişi, parcă, într-un tub de licărire albastră.

O clipă mai târziu, dispăruseră.

* * *

Strădania de a ajunge pe punte se materializase în cele din urmă în descărcări şi încărcări de arme.

Echipa de intruşi continua să urce pe brânci din ce în ce mai multe scări, luptându-se şi mai îndârjit cu gărzi Horus şi mai violente.

Daniel gâfâia, picioarele i se moleşiseră şi era sigur că i se făcuse o băşică la degetul cel mare din cauza tragerilor repetate cu lancea-fulger. Se împuţinaseră la număr, mulţi dintre ei fiind ucişi. Rămăsese doar grupul de bază al aventurierilor: O’Neil, Kawalsky, Daniel, Sha’uri şi Skaara, plus câţiva dintre băieţii lui Skaara.

Şi rândurile gărzilor Horus se subţiaseră. Atât atacatorii, cât şi cei care se apărau, erau înarmaţi acum cu lănci-fulger, deşi O’Neil, cu spiritul său practic, nu se împotrivi deloc folosirii tehnologiei „de acasă” – grenade, de exemplu – când inamicul era prea bine baricadat.

Întâlneau acum parapete la fiecare nivel, în timp ce numărul scărilor către vârf devenea din ce în ce mai mic. Erau, de asemenea, mai puţine încăperi care serveau drept refugiu gărzilor Horus, pe când

podelele deveneau din ce în ce mai înguste.

Daniel îşi dădu seama uimit că trebuiau să fie aproape de vârf. Puntea pe care se aflau acum era doar o cameră mare cu câţiva stâlpi de susţinere. Patru scări, câte una în fiecare colţ, făceau legătura cu nivelul de mai jos. Dar, în centrul camerei era construită un fel de versiune a capelei Alamo[1], o fortăreaţă pătrată adăpostind aparatură, lăzi cu echipamente şi ceea ce se dovediră a fi nişte console de control detaşate de podea.

Câteva gărzi Horus cu măşti de şoim îşi activară lăncile-fulger în direcţia intruşilor, care începură să tragă şi ei la rândul lor, din fiecare din cele patru ieşiri spre scări.

— Ce-or apăra aşa de înfocat acolo? mormăi Daniel trăgând trei focuri consecutive într-o gaură din ruine, pe care una dintre gărzi o folosise ca orificiu de tragere.

— Ultima posibilitate de evadare, răspunse Kawalsky. Cred că e o scară circulară acolo, în mijlocul camerei.

Două gărzi se prăbuşiră, apoi trei. Cei care rămăseseră trăgeau disperat, încercând să-i doboare pe intruşi.

— Ar trebui să fie mai mulţi, spuse O'Neil, de parcă s-ar fi plâns. Numai dacă nu ne pregătesc o întâmpinare de pomină la etajul de mai sus.

Un strigăt înăbuşit se auzi de pe puntea de deasupra şi gărzile se repeziră să urce pe scara circulară. Toţi trei fură ucişi în momentul în care se ridicară deasupra baricadei după care se ascundeau.

---

1 Alamo: capelă construită după 1744, făcînd parte din misiunea în San Antonio, Texas; asediată şi capturată de Mexico (1836) în timpul Revoluţiei din Texas.

O'Neil înaintă cu grijă – avuseseră experienţe cu gărzi care se prefăceau că sunt moarte şi care se ridicau apoi, atacând pe neaşteptate. Dar cei trei din pătratul baricadei erau, fără nicio îndoială, morţi.

Colonelul cercetă cu atenţie scara circulară. Nimeni nu deschise focul spre el.

— Toată lumea să rămână pe locuri, îşi avertiză el oamenii.

Apoi luă ultimele două grenade şi le aruncă sus. Daniel se uită la O'Neil care făcu un salt pentru a se adăposti de cealaltă parte a baricadei. Apoi grenadele explodară cu un zgomot şi o putere care ar fi omorât pe oricine de pe puntea de sus.

— Acum! strigă O'Neil.

Fu primul pe scări, Kawalsky îl urmă şi, nu se ştie cum, Daniel îşi urni picioarele moleşite suficient de repede pentru a fi al treilea la bordul navei.

Nu mai era nimeni, în afara unei femei cu un corp extraordinar, învăluită într-un cilindru de strălucire albastră, semn al unui transmiţător în acţiune. Purta pe trupul mlădios un kilt de războinic şi un colier pectoral, iar chipul îi era mascat de un coif de cristal şi de aur în forma unui cap de pisică.

* * *

Se terminase. Udajeeturile ultimei ei speranţe fuseseră distruse complet. Tot echipajul fusese evacuat – cei din camera motorului aveau propriul lor transmiţător de materie. Chiar şi ultimele gărzi Horus plecaseră spre Poarta Stelară în vârtejul de strălucire albastră – cu excepţia micului grup de la nivelul de mai jos, care, probabil, nu reuşise să scape la timp.

Hathor îi chemase şi văzuse cu ochii ei cum cei trei fuseseră făcuţi bucăţi, înainte să ajungă în vârful scării. Acum, era ultima la bordul *Ochiului lui Ra*. Apăsă pe piatra preţioasă de la gâtul lui Khnum şi fu scăldată într-o strălucire de azur.

Dincolo de coconul ei albastru, valuri de foc izbucniră pe punte, de parcă invadatorii îşi pregăteau intrarea cu un fel de bombă. Totuşi, Hathor îşi amână tranzitul până când intruşii apărură în faţa ei. Se uitară uimiţi la ea, ceea ce şi era de aşteptat.

Dar şi Hathor îi privea uluită. Al treilea invadator care ajunsese pe punte era un gen de om pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Când se răspândise chemarea telepatică a lui Ra pentru racolarea supuşilor, aceasta fusese orientată mai ales către populaţiile aflate în apropierea sediului său central. Proto-egiptenii, berberii, nubienii şi locuitorii Arabiei şi ai Estului Apropiat se supuseră ordinului său.

Acesta nu ajunsese niciodată în nordul Europei.

Deci, în ciuda călătoriilor în celelalte lumi ale imperiului lui Ra, a conflictelor cu alte rase străine care-l serveau pe Ra... Hathor nu mai văzuse niciodată un bărbat cu părul blond şi pielea albă.

— Cine...?

Arătarea aceasta incredibilă vorbea într-o limbă pe care ea o înţelegea destul de bine. Se uită lung la masca ei de pisică.

— Hathor? spuse el în cele din urmă.

Apăsă pe butonul colierului şi coiful se deschise.

— Da, Omule de Aur, eu sunt, Hathor, zise ea. O să ne mai întâlnim noi. Tu şi ai tăi o să plătiţi crunt pentru felul în care m-aţi umilit.

Transmiţătorul se roti în sfârşit şi ea o porni în jos, către încăperea Porţii Stelare, sub suprafaţa Abydosului, cu o repeziciune mai mare decât viteza luminii.

* * *

— Cine dracu' era asta? întrebă Kawalsky cu gura căscată.

— Hathor, spuse Daniel. Conform diferitelor legende, este fie zeiţa iubirii, fie a masacrului.

— Păi, zise Kawalsky cu înţelepciune, cred că e făcută pentru amândouă.

Transmiţătorul tăcuse.

— Vreau să vină cât mai mulţi oameni pe medalionul acesta, spuse O'Neil, îndreptându-se către statuia lui Khnum. Cred că ăsta-i butonul „Jos”.

Se uită la grupul care se înghesuia pe platoul de cupru.

— Şi, acum, o să părăsim camera.

Datorită transmiţătorului, ajunseră în camera piramidei de piatră numai la câteva clipe după dispariţia lui Hathor.

Dar, când păşiră în încăperea Porţii Stelare, Daniel auzi voci de bărbaţi care protestau.

— Căţeaua ne-a lăsat să murim aici! strigă un bărbat. Dacă distrugem Poarta Stelară, o să rămânem prizonieri aici. Dacă invadatorii nu ne ucid, *fellahinii* or să ne sfâşie bucată cu bucată.

— Şi dacă o urmăm pe Hathor – şi asta-i sinucidere, răspunse un altul. Şi ar putea fi mai neplăcut decât o moarte de soldat.

Gărzile Horus nu mai avură timp pentru alte discuţii. Intruşii năvăliră în cameră şi-i nimiciră

îndată.

Kawalsky distruse tunul care era îndreptat către baza Porţii Stelare.

— Presupun că trebuiau să tragă cu asta înainte să venim noi, spuse O'Neil.

Daniel dădu din cap.

— Numai că erau prea preocupaţi să discute despre propria lor supravieţuire.

Colonelul îşi verifică lancea-fulger.

— Jackson, tu şi Sha'uri rămâneţi aici pentru a direcţiona următorul val. Kawalsky, eu şi ceilalţi, o să trecem dincolo. Dacă apărem imediat după băieţii ăia răi, n-or să apuce să facă prea multe pagube la Creek Mountain.

Daniel îl înşfăcă pe O'Neil de braţ.

— Dacă treci prin Poarta Stelară, nu vei ajunge la Creek Mountain. Nu vei ajunge deloc pe Pământ.

Îi arătă simbolurile sculptate în jurul inelului Porţii Stelare.

— Ai încredere în mine, cunosc coordonatele pentru Pământ. Nu se află în combinaţia de acum.

Daniel începu să se caute prin buzunare.

— N-are cineva o hârtie şi un creion? întrebă el. Trebuie să notăm combinaţia asta. Apoi voi fixa coordonatele pentru acasă. Se uită la abydienii din încăpere – cea mai mare majoritate. Adică, planeta Pământ.

* * *

Jack O'Neil trecu prin Poarta Stelară pentru a-şi prezenta raportul şi fu cât pe-aici să i se zboare creierii de către o patrulă de infanterişti marini care stăteau încordaţi, cu degetele pe trăgaci.

De cealaltă parte a silozului pentru proiectile, generalul West făcea o evaluare a situaţiei.

— I-aţi învins pe invadatori? întrebă el.

— Aş spune că n-au avut suficienţi oameni şi destule maşini pentru a putea fi numiţi invadatori, spuse O'Neil. Poate o forţă în misiune de recunoaştere. Deşi, dacă n-am fi fost acolo, ar fi reuşit să distrugă Nagada cu armele pe care le aveau.

— Dar i-aţi învins, repetă West.

— Regret să raportez că generalul Keogh a murit în acţiune, spuse oficial O'Neil. Am avut mari pierderi – mai ales în rândurile blindajelor şi ale vehiculelor. Dar la sfârşit, inamicul a fost nevoit să-şi abandoneze poziţia şi să se retragă prin Poarta Stelară.

— Prin Poarta Stelară? se încruntă West. Dar nu au venit aici.

— Nu, domnule.

O'Neil îi întinse o bucată de hârtie pe care fusese mâzgălit ceva în grabă.

— Asta-i o informaţie importantă, domnule. Coordonatele pentru o altă Poartă Stelară. Îşi ascunse un zâmbet. Jackson spune că n-ar trebui să mai privim Poarta Stelară ca o modalitate de intervenţie în altă lume, ci să ne aducem aminte că ea este ataşată la o întreagă reţea. Acesta e un nou număr pe care-l putem forma.

— Dacă nu deconectăm telefonul, mormăi West.

O'Neil aruncă o privire prin încăpere şi văzu urmele luptei. Zidurile erau găurite de gloanţe şi tavanul era ars de un val de foc descărcat dintr-o lance-fulger.

— Dar dacă ne deconectăm acum, domnule, o să

pierdem şansa de a examina nava spaţială inamică lăsată pe Abydos.

Ochii lui West îl ţintuiră ca o pereche de tunuri antiaeriene.

— O navă spaţială funcţională? întrebă el.

— Scoasă temporar din linia de luptă, recunoscu O'Neil. Desigur, este dincolo de competenţa unui egiptolog sau a unui infanterist marin. Poate că ar trebui să reorganizaţi echipa de investigaţie a Porţii Stelare pentru a clarifica această problemă. Şi vor avea, probabil, nevoie de mai mulţi fizicieni – sau, poate, de nişte oameni de la NASA.

O undă de entuziasm i se simţi în voce.

— Dar, gândiţi-vă la ce am putea descoperi, domnule – o tehnologie extrem de avansată. Există o punte plină cu acele glisoare antigravitaţionale – neavariate. Incredibile computere – şi, închipuiţivă numai ce informaţii au stocate. Procese tehnologice, informaţii despre alte sisteme stelare...

— Arme sofisticate, îl întrerupse West.

O'Neil dădu din cap. Fiecare cu a lui.

— Cât de repede putem începe aducerea navei aici? vru West să ştie.

— A, domnule, răspunse O'Neil, poate că ar trebui să inspectaţi locul înainte de a face planuri.

West se încruntă, dar dădu din cap.

— Poate că ar trebui să fac o evaluare la faţa locului.

Atunci o să vedeţi că prăzile de război n-or să încapă într-un camion, se gândi O'Neil.

Problema, îşi zise el, *era că generalul gândea încă în termeni planetari. O dată ce ai trecut prin Poarta Stelară, îţi schimbi pentru totdeauna sistemul de referinţă*, cugetă O'Neil. *Îţi place sau nu, ai în faţa*

ochilor o imagine mai vastă.

CUPRINS

